

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

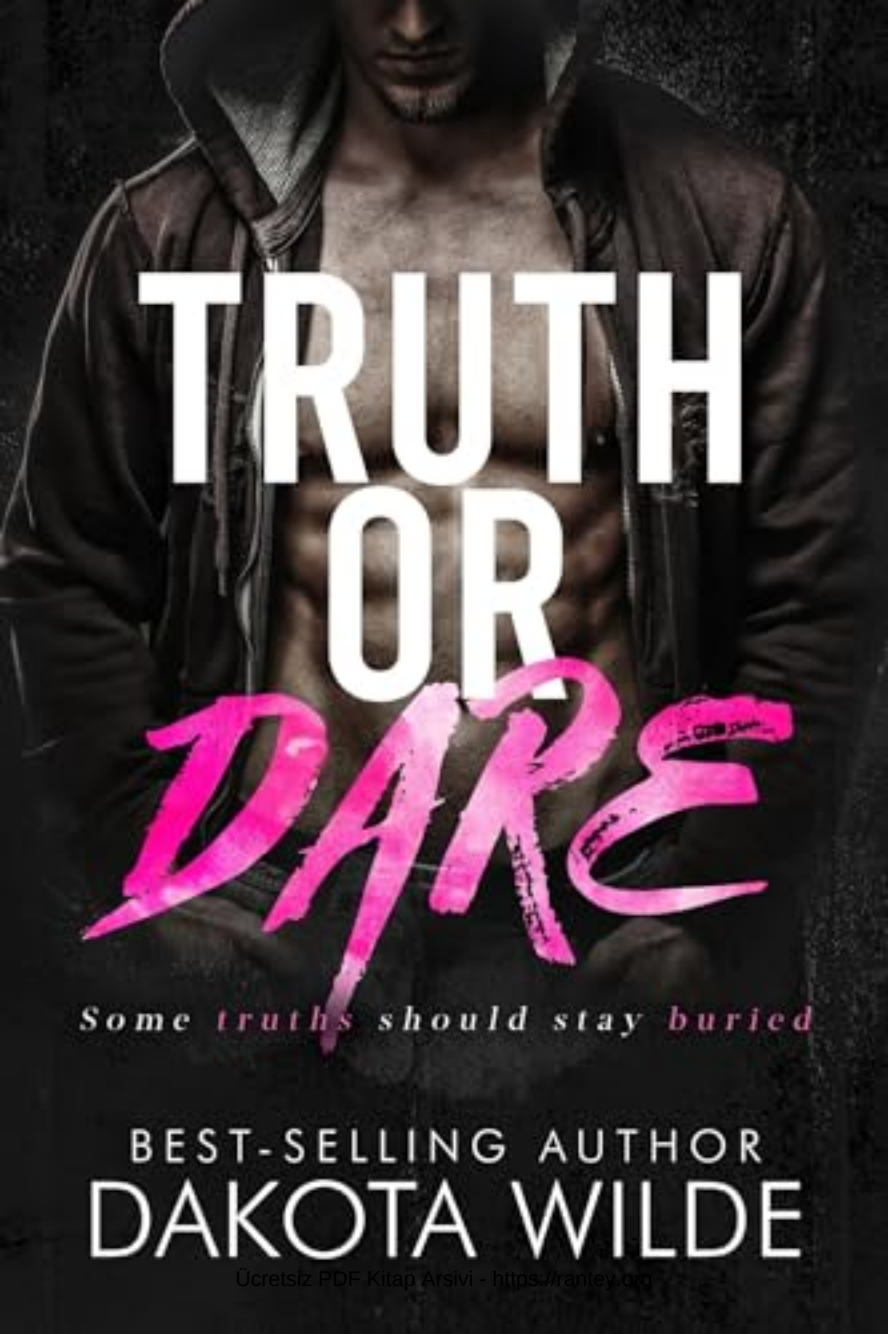
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

TRUTH OR

DARE

Some truths should stay buried

BEST-SELLING AUTHOR
DAKOTA WILDE

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

TRUTH OR DARE

DAKOTA WILDE

HADES YAYINCILIK A.Ş., LLC

[OCEANOFPDF.COM](https://oceanofpdf.com)

Doğruluk mu Cesaret mi Telif Hakkı © Dakota

Wilde 2024 Kapak Temptation Creations

Editör Samantha Pico, Goth Editörü

Dakota Wilde tarafından Canva kullanılarak hazırlanan iç tasarım ve biçimlendirme.

Tüm hakları saklıdır. Bu kitabın hiçbir bölümü yazarın önceden izni alınmaksızın elektronik veya mekanik araçlar da dahil olmak üzere herhangi bir biçimde çoğaltılamaz. Kısa alıntılar hariçtir.

Bu kitabın hiçbir bölümü yapay zekayı eğitmek için kullanılamaz veya korsan bir web sitesine yüklenemez.

Bu kitap bir kurgu eseridir ve karakterler, olaylar, isimler, yerler, organizasyonlar ve içindeki ürünler yazarın hayal gücünün bir ürünüdür ve hayali olarak kullanılmıştır. Yaşayan veya ölmüş kişilerle, olaylarla veya yerlerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

✿ [Vellum ile oluşturuldu](#)

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

CONTENTS

[Yazarın Notu Hazel](#)

1. [Hazel](#)
2. [Hazel](#)
3. [Uyumsuz](#)
4. [Hazel](#)
5. [Uyumsuz](#)
6. [Hazel](#)
7. [Uyumsuz](#)
8. [Hazel](#)
9. [Uyumsuz](#)
10. [Hazel](#)
11. [Ace](#)
12. [Hazel](#)
13. [Ace](#)
14. [Hazel](#)
15. [Hazel](#)
16. [Ace](#)
17. [Hazel](#)
18. [Ace](#)
19. [Hazel](#)
20. [Ace](#)
21. [Hazel](#)
22. [Ace](#)
23. [Hazel](#)
24. [Ace](#)
25. [Hazel](#)
26. [Ace](#)
27. [Hazel](#)
28. [Ace](#)
29. [Hazel](#)
30. [Ace](#)
31. [Hazel](#)
32. [Ace](#)
33. [Hazel](#)
34. [Hazel](#)
35. [Ace](#)
36. [Hazel](#)
37. [Ace](#)

38. [Hazel](#)
39. [Ace](#)
40. [Hazel](#)
41. [Ace](#)
42. [Hazel](#)
43. [Ace](#)
44. [Hazel](#)
45. [Ace](#)
- [Hazel](#)

[Teşekkür Çalma](#)

[Listesi](#)

[Yazar Hakkında](#)

[Ayrıca Dakota Wilde](#)

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

AUTHOR'S NOTE

Doğruluk mu Cesaret mi karanlık bir sapık romantizmdir ve konuları daha çok olgun izleyicilere uygundur. [Web sitemde](#) bulabileceğiniz tetikleyici uyarılar listesine bakmanızı tavsiye ederim, çünkü ruh sağlığınız önemlidir.

Bu karakterleri kendimin de olduğu bazı zor ve zayıflatıcı akıl hastalıklarını vurgulamak için yarattım. Daha az konuşulan kısımlara ışık tutmak ve yüksek stresli durumların yanı sıra günlük meselelerle başa çıkmanın nasıl bir şey olduğunu göstermek. Hazel'de panik atak, TSSB, agorafobi ve yaygın anksiyete var, Bunların hepsine son derece aşınayım. Bunlar onda nasıl tezahür ediyorsa bende de öyle tezahür ediyor, bu nedenle başkalarının yaşadıklarına benzemeyebilir, ancak bu onu daha az geçerli kılmaz. Bu, dokunduğu herkeste farklı şekilde ortaya çıkan karmaşık bir tanıya bir bakış. Hazel'in bu hastalıklardan muzdarip olma nedeni benimkinden çok farklı olsa da, bu tür bir temsilin gerekli olduğunu hissettim. Çoğu zaman kendimi değersizleştirilmiş ve azarlanmış hissediyorum ya da bazen aşırı tepki verdiğim söyleniyor. Ya da daha kötüsü, "deli" olarak adlandırılıyorum.

Hazel'in acı çekse bile hâlâ sevgiye ve kabul görmeye layık olduğunu göstermek istedim. Hepimizin olduğu gibi.

Ace'e gelince, kesinlikle hapse girmeli. Yaptıklarının hiçbirine göz yummuyorum ve davranışlarını romantikleştirmiyorum. Biraz terapiye ihtiyacı var ve gerçek dünyada Hazel'i omuzlarından tutup kaçmasını söyledim. Ama bir kurgu olduğu için, Hazel'in nasıl

Çaresizlik ve bağlanma duygusuna duyulan zlem zehirli bir bağa yol açabilir. Birbirlerine duydukları ihtiyaç sağlıksızdır.

Tüm bunlarla birlikte, umarım Doğruluk mu Cesaret mi'yi

beğenirsiniz. Xx- Dakota

OceanofPDF.com

Herhangi bir hata veya yazım hatası bulursanız, lütfen e-posta göndermekten çekinmeyin hadespublishingco@gmail.com

OceanofPDF.com

*Yaşadıkları travma nedeniyle beton duvarlar inşa etmek isteyenler için
Kendilerini biraz daha güvende hissetmek için. Kaygıları direksiyona geçen ve
bedenlerini sadece ilaçların dokunabileceği bir duruma sürükleyenler.
Gerçekleri dile getirdiklerinde kendilerine inanılmayanlar ve gözyaşları hala
yanaklarını boyarken alaylarla karşılaşanlar. Sadece üstesinden gelmeleri
söylenenler için. Gülümseyin. O kadar da kötü olamaz. Onlar için
Yaşadıkları yüzünden ruhları geri dönülmez bir şekilde değişmiş olan insanlar.
Bu sizin için.*

OceanofPDF.com

HAZEL

17 YEARS OLD

Sarah'nın tiz sesi tepenin aşağısından, "Bekle, Hazel," diye sesleniyor.

Ama duramıyorum.

Ayaklarım beni taşıyor, yukarı ve yukarı. İyi gizlenmiş patika boyunca yolumu bulurken kaslarım yanıyor, bana çelme takmakla tehdit eden kayalardan ve ağaç köklerinden kaçıyorum.

Neredeyse geldim. Dik yokuşu oflaya puflaya çıktığım yerden, baş döndürücü girift dokuma demir parmaklıkları görebiliyorum. *Sadece biraz daha*, diyorum kendime, kat kat giysilerimin altında boncuk boncuk ter biriktiğini hissederek. Yan tarafımdaki dikiş görmezden gelerek, oraya varmak için inatçılığımı kullanıyorum.

Üç kutu çalıntı bira damarlarımda dolaşıyor. Sıvı, normalde boş olan midemde çalkantılı bir fırtına gibi sallanıyor. Alkol duyularımla savaşıırken, başım uğulduyor. Kendi ayaklarıma takılıp dizlerimin üzerine sertçe düşerken dudaklarımdan bir kıkırdama kaçıyor.

"Whoops." Kıkırdıyorum.

Ağaçlar burada daha sık, sanki yasak Wixom Malikanesi'ni gizlemek için çoğalıyorlar. Herkes perili olduğunu biliyor. Etrafı kurcalamak bizim gibi küçük pislikler için bir geçiş töreni. Ne kadar tedbirsizce olursa olsun.

Elbiselerimin tozunu alma zahmetine kendimi . Belki de bu bir işaret, ama artık geri dönemeyecek kadar ilerledim.

Burada olmamalıydık. Gardiyanlar bizi Kingston Prep'te, ailelerimizin bizi gönderdiği "okulda" yokken bulurlarsa çıldırırlardı.

sorunlu gençler. Bizi toplum için düzeltmeye niyetliler. Bizi hizaya sokmak ya da ruhumuzu kırmak için çaresizler.

Buz gibi rüzgâr kumral saçlarımla kavga edip görüşümü geçici olarak engellediğinde omurgamda bir ürperti hissediyorum. Eldivenli ellerimle uzun tutamları çekiştirerek dağınık parçaları kulaklarımın arkasına sıkıştırıyorum. Hava merkezdekinden çok daha soğuk, sıcaklık her geçen dakika daha da düşüyor. New York'un taşrası yılın bu zamanlarında soğuk olur ama bu tür bir soğuk alıştığımdan çok daha farklı görünüyor. Sanki bu topraklar gerçekten de söylendiğı kadar şeytani.

Sonunda tepenin zirvesine ulaşıyorum ve bizi eyaletteki en perili evden ayıran çitin arkasında yükselen ürkütücü, köhne konağı görüyorum. Ya da efsaneler öyle diyor.

Eve doğru bakarken, hava bir avuç dökülmüş yaprağı havaya savurarak manzarayı kapatıyor. Ayaklarımın üzerinde sallanıyorum, sanki her an düşecekmişim gibi hissediyorum.

O son kutu bira berbat bir fikirdi.

Vücudumu ferforje kapıdan geçirirken karnımı emiyorum ve ön ilk dokunan kişi olmayı umarak dar parmaklıkların arasından göğüslerimi oynatıyorum. Grubumuzun geri kalanı çok geride değil ve ben bir cesaretle asla geri dönmem.

"Tipik. Her zaman ilk olmak zorundasın," diyor Sarah göğüslerini sıkarak geçerken.

Gülüyorum.

Haksız değil. Rekabetçi yapım çok derindir. "Bu şeyler tehlikelidir."

"Doğuştan kutsanmışsam elimden bir şey gelmez." Kıpırdanmaya çalışıyor. "Orada öyle durup aval aval bakma. Bana yardım et." Kolu sallanıyor, eli bilezikle kaplı bileğimi yakalıyor.

"Benimkilerle aynı boydalar, ahmak."

Görünüşe göre çocuklar kilometrelerce geride. Sürekli dalga geçiyorlar. Birbirlerine şaka yapıyorlar ya da osurup gülüyorlar. Onları tanıyorsam, muhtemelen gece vardiyasındaki gardiyanlardan biriyle paylaşmak için esrar almışlardır.

Hepimiz, bizi en çok sevmesi gereken insanlar tarafından büyük bir başarısızlık olarak görüldüğümüz için birbirimize düştük. Altımız yataklarımızdan kaçırıldık ve okul süsü verilmiş bir yerleşkeye sürüklendik. Catskills'in derinliklerinde toplumdan uzakta, ruhlarımızı uygunluk için sıkıyorlar. Bizi mükemmel evlatlar haline getireceklerine söz verdiler.

Ailelerimizin hep hayalini kurduğu kızları. Bizi onların katı kurallarına uymaya zorluyorlar.

Ama bu gece? Vardiya değişimi sırasında havalandırmadan kaçtık.

Matty, Kyle, Ace, River, Sarah ve ben bedenlerimizi dar açıklıktan geçirdik ve hurdaya çıkmış bir traktör lastiğine sakladığımız kaçak mallarımızı alarak koşmaya başladık. Sabaha kadar istediğimiz her şeyi yapmak için vaktimiz var ve o dehşet yerine geri atılmadan önce bundan sonuna kadar yararlanmaya niyetliyiz. Muhtemelen yine üstümüz aranacak ve itaatsiz görüldüğümüz için kırbaçlanacağız.

Dirseğimi ovuyorum, o günün erken saatlerinden kalma bir dizi çürük cildimi kaplıyor. Rabbimiz ve Kurtarıcımız hakkında notlar almam gerekirken kenarlara bir şeyler karalarken yakalanmışım.

Tanrı sabırlıdır. Tanrı naziktir. Tanrı'nın takipçileri akıllarını kaybetti.

Melankolik düşüncelerimi bir kenara iterek arkadaşımın parmaklıklar arasından geçmesine yardım etmeye odaklanıyorum.

"Neyi ?" Kyle bağırıyor.

Sarah ve ben göz göze geldik. Onunla aylardır flörte benzeyen bir şeylerin etrafında dans ettiğimizi biliyor. Onda yardım edemediğim ama çekildiğim kötü çocuk enerjisi var. Annem onunla gurur duyardı.

Sarah'nın vücudu sonunda pes etti ve bana doğru sendeleyerek ikimizi de kış üstü yere düşürdü. Ona bakıyorum, saçlarına ölü yapraklar dolanmış ve solgun çilli yanaklarına kir bulaşmış. Gülüşerek birbirimize yardım ediyoruz.

"Neden kapıyı açmadınız?" Matty kapıyı iterek açtı ve sırtarak bize baktı.

"Bu çok kolay olurdu," diye karşılık verir Sarah.

Eğer ben aylardır Kyle'a takılıyorsam, Sarah da Matty'ye aynı şekilde takılıyor. Kısa saç tellerini kulaklarının arkasına iterken yanakları pembeleşiyor. Ona doğru yürüyor ve başparmağıyla lekeyi siliyor.

Gözleri bir an için benimkileri yakalıyor ve kütüphanede bulduğum cep boy fotoğraf makinemi çıkarırken ona baş parmağımla onay veriyorum. Aralarındaki anı bir flaşla yakalıyorum. Dijital ekrandan yumuşak bir parıltı yayılıyor, Sarah'nın geniş gülümsemesini ve Matty'nin gölgeyle gizlenmiş yüzünü gösteriyor.

Kyle kolunu ortama doluyor ve bedenim ısınıyor. ", içeri girelim."

Bira ve esrarla karışmış nefesi duyularıma çarpıyor. Buraya gelmelerinin neden bu kadar uzun sürdüğüne şaşmamalı. Buraya geldikten sonra birkaç fırt çekmiş olmalılar.

Bana aptal doğruluk mu cesaret mi oyunlarını yayınlıyorlar.

Ama içimdeki derin ve çirkin bir parça onlara uyum sağlamak için yanıp tutuşuyor. Kendimi bir parçası olarak bulduğum bu uyumsuzlarla, bu asilerle bir aidiyet duygusu hissetmek için.

Kendi ailem beni sevilmez buldu. Farklı bir şey istediğim için beni reddettiler. Onları ve inançlarını sorgulayabildiğim için bile şok oldum. Bu yüzden belki de arkadaşlarımla beni cesaretlendirdiği her şeyi yapmaya istekli olduğumu kanıtlamak için biraz daha sert davranıyorum. Bu, karanlıkta perili bir evde dolaşmak anlamına gelse bile.

Harap yapıya bakarken tüylerim diken diken oluyor. Rüzgâr yanımdan geçerken kırık kepenkler dış cepheyi tokatlıyor. Burası kendi üzerine katlanmaktan saniyeler uzakta gibi görünüyor, ardında çürümüş ahşap ve ufalanan tuğlalardan oluşan parçalanmış bir yığından başka bir şey bırakmıyor.

"Boo!" Ace kulağıma bağırarak Kyle ve benim birbirimizden ayrılmamıza neden oldu.

Onu ittim. "Pislik." Fotoğrafını çekiyorum, delici bakışını yakalıyorum.

Bana çarpık bir sırıtışla en ufak bir üzüntü duymadığını belli ediyor.

Dilimi ona doğru uzatarak fotoğraf makinemi cebime koyuyorum. Ellerini ceplerine sokuyor ve beni tedirgin edici bir bakışla süzüyor. Buz mavisi gözleri beni delip geçiyor, sanki beynimin içini görebiliyor, en derin, en karanlık düşüncelerimi didik ediyor. Çocuklar her zaman onun hakkında tuhaf söylentiler çıkarıyor. Ama benim için o sadece Kyle'ın ürkütücü küçük kardeşi. Her zaman orada. Her zaman izliyor.

"Burada kalmalı ve geri dönmemeliyiz," diye fısıldıyor Kyle, beni güçlü göğsüne doğru çekerken kirli sakalı kulağıma gıdıklıyor.

"Evet, bizi hemen bulurlar ve geri götürürler. Bizi uyuştururlar ve anlamsızca döverler." Matty başını sallayarak alay ediyor. "Kilometrelerce ötede hiçbir şey yok. Ayılardan başka bir şey yok."

Ace başını sallıyor, sanki kaçma riskini düşünüyormuş gibi karanlık ormana bakıyor.

Onu suçlamıyorum. Götürüldüğümüz bu yer tam bir cehennem. Her gün bir işkence döngüsünde sıkışıp kalıyor, eve dönme şansını yakalamak için çırpınıyoruz. Tabii ailelerimiz bizi kabul ederse. Yetkili kişiler bizi tıpkı onlar gibi mükemmel küçük müritler olarak yeniden yarattıklarına inanıyorlarsa.

Ailem buraya en yakın kasabada yaşıyor. Kingston, çevredeki tek büyük işletmelerden biri olduğu için çürümüş, ahlaken yozlaşmış çalışanlarını okulla besliyor. Kasaba okuldan bile daha kötü olabilir çünkü

Bize yapılan muameleden gayet memnunar. Bir şekilde bunu hak ettiğimizi düşünüyorlar.

Titriyorum, bu cesaret için girmem gereken eve göz gezdiriyorum. "Bu kötü bir fikir."

"Hayır, şimdi korkup kaçma." Kyle elimi tuttu, ben de onu takip ettim.

Ona bu kadar yakın olmak kalbime bu tepeye tırmanmaktan daha büyük bir egzersiz yapıyor. Onun ilgisinin her bir lokmasıyla pır pır ediyor ve dönüyor.

"Bunun için hazır mısın?"

Başımı sallıyorum, ama bu kez korkudan midem bulanıyor. Çürümeye yüz tutmuş verandaya çıkarken kürklü çizmelerimin altında döşeme tahtaları gıcırıyor.

"Sakın ölme!" Sarah .

Döndüğümde arkadaşlarımın sıraya dizilmiş beni izlediğini, yorumuna güldüklerini ve bir sonraki hamlemi beklediklerini görüyorum. Gözlerim kenarda duran Ace'in gözlerine takılıyor. Birbirimize bakıyoruz ve bana bakışı zaten soğuk olan tenime bir ürperti gönderiyor.

"Bach, bach, bach, bach!" Matty sinir bozucu ama ikna edici bir tavuk sesiyle mırıldanıyor.

"Gidiyorum, gidiyorum!"

Ayaklarım eşiği geçerken, adamlardan ikisi sahte, tiz bir çığlık atarak beni irkiltiyor.

"Lanet olası pislikler!" Sırtarak köhne binaya adımımı atıyorum.

Ağırlığım bir ayağımdan diğerine geçerken her döşeme tahtası inliyor. Kahretsin, yanlış bir adımla bodrum katına düşebilir ve kırık kemiklerden oluşan bir karmaşa ve sadece bir anıdan başka bir şey olmayabilirim.

Yavaş bir nefes verdim, nefesin dudaklarımdan çıkıp sisin içinde kaybolduğunu gördüm.

Karanlık beni sarmadan önce kendime *sadece gir ve çık* diyorum.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 1

HAZEL

27 YAŞINDA

O gecenin üzerinden tam on yıl geçti ve bugün bile aklımdan çıkmıyor. Sarah'nın kaybolduğu günün ertesi sabahı tam bir medya fırtınası yaşanmış, gazeteler ve televizyonlar "*Yerel bir kız kayboldu*" haberiyle çalkalanmıştı.

Nereye baksam o geceden kaçamıyordum. Beşimiz küçük kasabamızdaki polis merkezine götürüldük. Orada oturduk, üşüdük, korktuk, endişelendik. Pembe Razr telefonum vurulmuş, ekranı çatlamış ve çamura bulanmış haldeydi. Şarjı sıfırdı. Başımız büyük beladaydı ve okulun tepkisini öğrenmekten korkuyordum.

Keşke o eve gitmemiş olsaydım. Belki o zaman her şey daha farklı olurdu.

Hapishanede bir hücre vardı ve ön tarafta şerifin karısı Tracy görev yapıyordu, o da meşhur brokoli güvecini tenine yapışmış gibi kokuyordu. Hala o şeyi yemeyi kendime yediremiyorum çünkü beni o ana geri götürüyor. Sert floresan ışıkları. Polisin nefesindeki tütün kokusu. Derimin altında sürünen sinirler. Bu sonuncusu asla gerçekten gitmedi. Bunun yerine, günlük hayatımın bir parçası haline geldi. DNA'ma işledi.

Sonraki birkaç hafta boyunca sürekli sorulara alışacaktım. Yürüdüğümde beni takip eden fısıltılara. Ve medyanın arkadaş grubumuza taktığı lakap manşetlerden inmiyordu. "The Kingston Misfits." Hatırlamak için ne kadar uğraşırsam uğraşayım,

Eve girdikten sonra olanlarla ilgili detaylar en iyi ihtimalle bulanık. En kötü ihtimalle yok.

Sıcak kahvemi yudumlarken, terapistimin tavsiyesi üzerine ön verandama bakıyorum. Agorafobimin üstesinden gelmeme yardımcı olması için en az on dakikamı dışarıda geçirmemi. Anksiyetemi kontrol altına almak için kahve içmeyi bırakmamı da önermişti. Ama o konuda siktir olup gidebilir.

Kaburgalarımın etrafındaki derinin titremesini görmezden gelmeye çalışıyorum. Titreşen kaslarım olduğum yerde kalma çabasıyla kasılıyor. Evimin dışında olmak bedenime fiziksel olarak acı veriyor, nefesim kesiliyor - hayır, kesiliyor. Sanki burada durmak yerine bir mil koşmuşum gibi. Sokağa bakıyorum. Parlak sonbahar güneşi retinalarımla alay ediyor, düşüncelerimi beynimden uzaklaştırıyor. Her şey çok fazlaymış gibi geliyor. Aynı anda çok fazla duyum uyarılıyor.

Zamanlayıcıya baktığımda sadece bir dakika olduğunu görüyorum. Tam altmış saniye saf işkence. Lanet olsun. Dr. Thurston bir güncelleme isteyecek ve onu tekrar hayal kırıklığına uğratmayı göze alamam. Nefes almakta zorlanıyorum, beş saniye boyunca nefes vermeyi deniyorum. Beş saniye. Beş saniye tut. Kahretsin. Odaklan.

Nefes ver, beş, dört, üç.

Avuç içlerim nemleniyor ve gözlerim kendi kendine geçiyormuş gibi hissediyor, odaklanamıyor ve etrafımı bulanıklaştırıyor. Verandanın direğine tutunarak tırnaklarımı beyaz boyalı tahtaya geçiriyorum ve eski boyanın aşağıdaki çimenlere dökülmesine neden oluyorum.

İki dakika.

Bacaklarım sallanıyor, çökmem için yalvarıyor. Dizlerimi kilitliyorum, vücudumdaki her kasın bir zırh gibi etrafımda gerildiğini hissediyorum.

Bunu

yapabilirim.

Yapabilirim.

Yapabilirim.

Sadece vücudumun bana vazgeçmem için başka bir şeye odaklanmam gerekiyor.

için.

Bu egzersizi kapatıp içeri dönmek için. Duvarların, pencerelerin ve kapıların arkasına.

Gözlerimi çatlak kaldırırma diktığımda, düşüncelerimi yavaşlamaya zorluyorum ve kulaklarımdaki alçak bir uğultuya odaklanıyorum. Gözlerim bir şeylere tutunmak için umutsuzca etrafta uçuşuyor, beni bu aşağı doğru sarmaldan uzaklaştıracak herhangi bir şey. Sonunda, eve takıldılar, süslenmiş

Cadılar Bayramı dekorunda. İskeletler, boyalı kontrplaktan yapılmış bir şenlik ateşine bir jack-o-lantern kurban ederken bir daire içinde dans ediyormuş gibi görünecek şekilde ayarlanmıştır.

Zekice.

Verandamın basamaklarını kaplayan üzgün, çürüyen balkabaklarından çok daha iyi. Yılın bu zamanı eskiden en sevdiğim zamanlardı ama Sarah ortadan kaybolduğundan beri hiçbir şey eskisi gibi değil.

Yaşadığım çiftlik tarzı ev mükemmel bir keşif. Diğerlerinin arasına karışan çerez kesici bir model - radarın altından kaymak için ideal. Banliyönün beyaz çitleri arasında gözlerden uzak bir sığınak. Burada yaşadığım için karakterimin iyi olduğu varsayımı benim lehime işliyor.

Ağzımı gülümsemeye zorluyorum ve beyaz kahve fincanımı tutarken evimin önünden geçen komşulara el sallıyorum, yontulmuş tırnaklarım seramik kaplamaya çarpıyor.

Burada kimse beni tanımıyor.

Ne yaptığımı bilmiyorlar.

Her bakışta soruların ve suçlamaların olduğu memleketteki gibi değil. Muhabirlerin bir cesede konan sinekler gibi etrafta uçtuğu yer. İnsanların aval aval baktığı, fısıldaştığı ve spekülasyon yaptığı bir yer. Gerçi onlar asla gerçeği istemezler.

Gösteri istiyorlar.

Sansasyon.

Konuşacak şeyleri kalmadığı için akşam yemeği diyaloglarına yem oluyorlar. Kendilerini trajedinin bir parçası gibi hissetmekten hoşlanıyorlar, sanki bu onların şöhret iddiasıymış gibi. Sohbetlerinde "*Ben oralıyım*" dediklerini duyabilirsiniz. Sanki bu onları özel kılıyormuş gibi. Sanki o gece gerçekten ne olduğunu biliyorlarmış gibi.

Bu her daim var olan endişenin içinde donmuş bir halde, tek boynuzlu at kaskı takmış küçük bir kızın, ısıltılı pembe bisikletini ilerletmek için minik bacaklarını pompalayarak yanımdan geçişini izliyorum. Yorgun görünen ebeveynlerine gülümsüyorum. Birlikte dünyaya açılma cesareti gösterebilen mükemmel bir aile.

Kıskançlık, onlar hakkında hiçbir şey bilmediğimi kendime hatırlatarak onu uzaklaştırmadan önce içimi sıkıca sarıyor. Bildiğim kadarıyla babası bir dolandırıcı olabilir. Gün boyunca karısını içmeye götürüyor olabilir. Dostça bir gülümseme çok şeyi gizleyebilir.

Ebeveynler, bacakları onu kaldırımın sonuna kadar taşımış olan küçük kıza yetişmek için mücadele ediyor. Babanın karnı her adımda sallanıyor, saçlarının seyrelmiş çizgisinde ter birikiyor. Kontrol etmek için duraklıyor

Beni dışarı çıkar. Buradan, saçımı kumraldan turuncu-sarışına çeviren yamalı boyamı göremiyor.

Onun olmasının, beni becermesinin ve pompalamasının nasıl bir şey olacağını merak ediyorum. Hayal gücümün aldığı yönden ürperiyorum, sevimyeli çok uzun zaman olduğunu biliyorum. Yaşadığım hayattan dolayı pek fırsatım olmuyor. Gecenin ilerleyen saatlerinde vibratörümle ziyaret edip rahatlamak için planlar yapıyorum. Dikkatimi dağıtmaya ihtiyacım olduğu açık.

Sekiz dakika.

Kalp atışlarım yavaşladı ama sakın kalma çabası ruhumu tırmalıyor. Sürekli bir irade savaşı. Bazı günler, endişe kazanıyor. Titreyen bir karmaşa olana kadar beni dövüyor. Bazı günler daha kolay. Bu aşırı tepki beni her zaman vurmuyor. Diğer zamanlarda sokakta yürüyebiliyor ya da markete, kütüphaneye gidebiliyorum. Ve bir de bugün var.

Belki tarihten ya da güneşin çok parlak olmasından. Rüzgar çok keskin. Araba sesleri çok yüksek, kazağım çok cızırtılı, uykum çok geçici. Ama daha çok, sanırım tarih yüzünden.

O kararın izlerini hissetmediğim bir gün bile olmadı. Şu aptal Doğruluk mu Cesaret mi oyunu.

Bip sesi düşüncelerimi bölüyor ve telefonumdaki zamanlayıcıyı kapatmak için çabalıyorum. Parmaklarım soğuk metal düğmeyi kavrarken kendimi tekrar içeri atıyorum ve evimin duvarları arasında olmanın verdiği anlık sükunetin sanki sihirli bir perdeden geçmişim gibi üzerime çöktüğünü hissediyorum.

Mantıklı değil ama beynim böyle çalışıyor, bir şekilde şu anda birkaç saniye öncesine göre daha güvende olduğuma inanıyorum.

Kalbim düzenli ritmiyle sakinleşiyor. Sabit ve güvenli.

Tanıdık.

Can havliyle tuttuğum kahve fincanımı yere bırakmayı başarıyorum, o kadar sert ki sapı avucumun içinde kızgın kırmızı bir çentik oluşturuyor.

Aklıma, işlevimi yerine getirebilecek kadar iyi olmaya çalışmak için delice bir zaman harcadığım düşüncesi geliyor ve işaret parmağımı elimdeki kıpkırmızı yarıktaki gezdirirken mizahsız bir kahkaha atıyorum. Bir zamanlar olduğum kızıdan ne kadar uzaklaşmışım.

"Egzersiz nasıl gitti?" diye soruyor terapistim dizüstü bilgisayarındaki küçük penceresinden. Gri saçları ustalıkla topuz yapılmış ve koyu kahverengi gözleri kalın, yuvarlak gözlüklerinin arkasından bakıyor, sanki özenle hazırladığım tüm saçmalıkları görebiliyormuş gibi.

Sorusu karşısında içgüdüsel olarak kaşlarım kalkıyor ve dişlerimin arasından yalan söylerken sesim titriyor. "İyiymi."

Mekânı biraz daha ev gibi hissettirmek için geçen hafta aldığım tüylü pembe ofis koltuğunda bacaklarım altımda katlanmış durumda. Biraz daha *ben*. Bu kadar depresifken parlak ve mutlu bir dekorun beni cezbetmesi çok komik. Belki de bilinçaltım beni kendime getirmeye çalışıyordur. Keşke bu kadar kolay olsaydı.

"Mallory, bunu konuşmuştuk. Bana yalan söylediğini."

Bu bir noktaya kadar doğru olsa da, onunla farklı bir isim kullandığımı hiçbir zaman anlamadı. Ya da gerçek ismimi açıklamam için baskı yapmak istemiyor. Ona bu sahte ismi vermeyi, kaçınılmaz olarak eski haber makalelerini bulmasından daha kolay buluyorum. Gazetecilerin peşime düştüğü. Evimin önünde durdukları. Ve ellerinde kameralarla okuluma gelip fotoğrafımı çekmek için bekledikleri. Diğer tüm terapistlerim bu vakayı araştırmaya, sahip olmadığım bilgiler için beni dürtmeye başladılar. Hafızamdaki büyük boşluğu düzeltmek istiyorlardı. Ya da daha kötüsü, benim hakkımda yazdıklarına inanmak. Hatta biri beni polise gitmekle tehdit etti ve bu da başka bir yere taşınmama neden oldu. Başka bir şehre. Sürekli karanlık geçmişimden kaçıyorum. Bu çok yorucu.

"Zorluydu." Ona cevabımı değiştiriyorum, parmaklarımı pembe tüylerin üzerinde gezdiriyorum, endişemi somut bir şeye yönlendiriyorum. Bir yanım meşgul olursam stresin beni yakalayamayacağına inanıyor.

İyileşmek istiyorum ama bazen gerçeklerden kaçmak daha kolay geliyor. Not defterine bir şeyler karalıyor ve kalemin kağıda çizik atması dişlerimi sıkıyor. Bu sabahki panik atağımdan dolayı zaten gerginim, bugünün ağırlığının omuzlarımda asılı kalmasından bahsetmiyorum bile, suçluluk duygusu göğsümü bir korse gibi sıkıyor.

"Yarın da aynı şeyi yapmanı ve nasıl gittiğine bakmanı istiyorum ve Salı günü aynı saatte tekrar buluşacağız. Bunun dışında nasıl hissediyorsun? İlaçlarını arttırdığından beri herhangi bir yan etki var mı? Halüsinasyon? Ağız kuruluğu? Titreme?"

"Hayır, hiçbir şey."

Parmaklarım yalan söylerken kalçama batıyor. Tırnaklarımın uçları tenimde küçük kırmızı girintiler bırakıyor. Ona son bir haftadır dozajı artırmayı ertelediğimi söylemiyorum çünkü haplara bağımlı olmaktan nefret ediyorum. Yardımcı olduklarını biliyorum. Onlara ihtiyacım olduğunu biliyorum ama yine de nefret ediyorum.

Dr. Thurston, not defterine bir şeyler not etmeden önce verdiğim kısa yanıtı değerlendirerek bana ağır bir bakış attı. "Bir şey fark ederseniz bana haber verin, biz de gereken ayarlamaları yapalım."

Bir iniltiyi bastırarak, kendi kutumun yansımasından mümkün olduğunca kaçınıyorum. Onun ne gördüğünü biliyorum. Karmakarışık, yağlı ve umutsuzca duşa ihtiyaç duyan uzun saçlarımı. Gözlerimin altındaki belirgin torbalar ve yüzüme kazınmış perili ifade.

Bazen kendimden nefret ediyorum ve keşke daha az travma yaşamış birinin bedenine girebilseydim diyorum. Daha az kaygılı. Daha az hasarlı. Belki o zaman bu seanslara, haplara ve egzersizlere ihtiyacım olmazdı. Sadece var olabilirdim.

"Bitirmeden önce bana söylemek istediğin başka bir şey var mı? Yaklaşık beş dakikamız kaldı."

Ona bugünün ne olduğunu ve neden normalden daha berbat durumda olduğumu anlatabilirim. Beni hala rahatsız eden kabusları anlatabilirim. Kanlı bir ayak izinin nehir tarafından sürüklendiğini gördüğümü. Yeni bir şey ortaya çıkmış mı diye sürekli davaya bakmamı. O gece tam olarak ne olduğunu nasıl hatırlayamadığımı ve Sarah'ın kaybolmasının tıpkı evdeki herkesin beni suçladığı gibi benim hatam olabileceğinden nasıl endişe ettiğimi. Ama bunların hiçbirini söylemedim. Bunun yerine başımı sallıyorum, kaşlarımı kaldırıyorum, sanki bu Dr. Thurston'ı yatıştırırmış gibi.

Onun ağır bakışları altında kıpırdamamaya çalışıyorum. O derin kahverengi gözler ve kırışık alın her hareketimi değerlendiriyor.

Geri çekildiği anda dudaklarımdan küçük bir nefes kaçıyor.

"Gelecek haftaya kadar, o zaman," diyor ve beni bir kez daha mutlu bir şekilde yalnız bırakarak toplantıdan çıkıyor.

Omuzlarım gevşerken boş gözlerle kutusunun yokluğuna bakıyorum. Boş sanal odadan çıkmak için tıkladığımda, ekran koruyucum olarak hizmet veren dingin bir okyanus manzarasıyla karşılaşıyorum. Huzurlu. Sakin. Uçsuz bucaksız bir hiçliğin içinde sakın dalgalar. İçimde hissettiklerimin tam tersi. Ben bir kasırgayım. Kırık dökük duygulardan ve sonsuz işkence döngülerinden oluşan lanet bir girdap.

Yıllarca süren terapi, sayısız meditasyon egzersizi ve birçok hap değişikliğine rağmen, hala kendi yolumu çiziyormuşum gibi hissetmem şaşırtıcı.

bir parça normallik hissediyorum.

İşlevsel - ama zar zor, kendini bana zincirleyen bir terim. Bir maaş çeki kazanacak kadar işlevselim. Faturalarımı ödeyecek kadar. Her gün iç amaşırımı değiştirebilecek kadar. Hapse girecek kadar bozuk değilim ama düzenli bir ilişkiyi de sürdüremiyorum.

Benim işimde zaten kıskançlıktan deliye dönmeyecek birini bulmak zor. Hayatımdaki en uzun romantik ilişkinin oyuncaklarım olmasıyla barıştım. Beni hayal kırıklığına uğrattıkları tek zaman, onları şarj etmeyi unuttuğum zamandır.

Yine de kamera kızı olmanın avantajları var. Yeni biriymişim gibi davranmanın verdiği his gibi. Hayatımın deneyimlerinin toplamı tarafından tartılmayan biri. Sanki yeni bir kişiliğin derisine bürünüyorum. Çevrimiçi kişiliğimin dönüştüğü bu versiyona dönüşüyorum. Saf ve basit bir fantezi, ama benim de abonelerim kadar şımarttığım bir fantezi.

Eskiden birinin beni tanıyacağından korkardım ama insanlar çoğunlukla kapalı olan yüzümü hatırlayamayacak kadar meşgul ve bencil. Sadece onlara verebileceğim şeyi istiyorlar. İyi vakit geçirmek. Günlük hayatlarından bir kaçış. Ayrıca, aboneler ben geldiğimde yüzümü görmeye bayılıyor, hesabıma para atıyor, bu kapitalist cehennemde beni ayakta tutuyorlar. Makyajımın, maskelerimin ve peruklarımın gerçek kimliğimi gizlemekte yeterince iyi iş çıkardığına inanıyorum.

Siktir et. Banyo dolabıma gidip Dr. Thurston'ın bana yazdığı ilaçları aldım ve iki katına çıkarılmış dozu geri attım. Başımı krom musluğun altına eğiyorum ve hapları yutmama yetecek kadarını ağzıma püskürtüyorum. Gözlerimi sıkarak, odamda kurduğum makyaj masama dönmeden önce vücuduma girmesine izin veriyorum. Pelüş koltuk beni karşılıyor ve hazırlanma ritüelimi tamamlarken bana anlık rahatlık sunuyor.

Kapatıcıyı elime aldıktan sonra gözlerimin altına yapışan koyu mor halkaları gizlemek için kalın bir makyaj tabakası sürüyorum ve enemdeki birkaç lekeyi temizliyorum. Pembe peruğum yüz­süz bir manken kafasının üzerinde yamuk duruyor. Sanki beni izliyormuş gibi görünüyor. Her hareketimi sorguluyor. *Aynı kız*, diye düşünüyorum, cansız nesneyle konuşurken. Keşke cevaplarım olsaydı ama var olmak için elimden geleni yapmaktan başka ne yaptığım hakkında hiçbir fikrim yok.

Kıvrıcık pembe peruğu alıp yerine oturtuyorum. İğneleri düşük, yağlı topuzuma geçirerek uzun buklelerin sivri köprücük kemiğimin üzerinden geçmesine izin veriyorum.

Mükemmel makyaj ve sahte saçlarla yarattığım görüntüye aynada bakarken, olabileceğim kadını görüyorum. Birkaç saatlik kaçış için olabileceğim kadını. İyi hazırlanmış yalanımın görüntüsü boğazımda safra yükselirken orta yerimi sıkıyor.

Parmaklarım beceriksizce allıklara, göz farlarına ve birkaç haftadır kullanmadığım tozlu makyaj malzemesi yığınlarına çarpıyor, ta ki Xanax etiketli parlak turuncu kabı bulana kadar. Harfler kalın, tehditkâr bir yazı tipiyle öne çıkarken, kirli beyaz etiket uyarıları örtmek için altta kıvrılıyor. Kapıyorum ve almamam gerektiği halde normal dozum yerine iki tane alıyorum.

Dolu bir Jäger şişesi köşede duruyor, kapağında toz birikmiş. Aptalca ama bugünün çekiciliği galip geliyor ve ona uzanıyorum. Kapağını çevirip alkolden yakıcı bir yudum aldığımda bardak ağır geliyor.

Uyuşmuş hissetmek
istiyorum. Hayır.

Uyuşmuş hissetmeye *ihtiyacım* var.

Şişeyi havaya kaldırıyorum. "Sarah'ya." Hapları ağzıma atıyorum ve sıvı ateşten bir yudum daha içiyorum.

Haplar kolayca ve ustalıkla boğazımdan aşağı kayıyor. Uyuşturucu ve alkol sistemimi kaplarken utanç ve bir sakinlik perdesi duyularıma çarpıyor. Yüzümdeki son rötuşları yaparken hareketlerimin yavaşlaması ve halsizleşmesi birkaç dakika alıyor. En sevdiğim siyah dantel kıyafetimi giymeye çalışıyorum ve neredeyse . Neyse ki kendimi yakalıyorum ve sakarlığım karşısında göğsümde küçük bir kahkaha kabarcığı yükseliyor.

Kıyafet orta kısmımı mükemmel bir şekilde kavırıyor ve zaten şehvetli olan kum saati figürüme daha da fazla boyut kazandırıyor. Göğüs dekoltem tam teşhirde, hayal gücüne çok az yer bırakacak şekilde üstümden dışarı taşıyor. Vücudumdaki çillerin yanı sıra soluk gümüş rengi yara izleri de dikkat çekiyor. Kendi kafamın içinde ne kadar derine batabileceğimin kendi kendime yaptığım hatırlatmaları.

Dantel maske benim son dokunuşum. Kendimi rahat hissetmem için kimliğimi yeterince gizliyor, ancak izleyicilerimin özelliklerime bir göz için yeterince gösteriyor.

Yüzük ışıklarımı açarak sıcaklıklarının tadını çıkarıyorum ve yeni bir tür endişenin beni ele geçirdiğini hissediyorum. Sanki kiram ne kadar iyi performans göstereceğime bağlıymış gibi izleyiciler için performans sergilememe neden olan türden - çünkü öyle. Yuvarlanan siyah arka planın önünde pozisyonumu alırken bu düşünce beni teşvik ediyor. Sırtımı eğiyorum ve abonelerimi selamlamak için kamerayı açıyorum. Dudaklarımı çekiştirerek

Sıkı bir gülümseme, parlak beyaz dişlerimi gösteriyorum, yüzümü bu zoraki mutluluğa sürüklerken kaslarım seğiriyor.

Gösteri zamanı.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 2

HAZEL

27 YAŞINDA

Ellerimi vücudumda gezdirerek, şehvetli hareketlerimle izleyicileri kızdırıyorum. Yorumlar yağıyor, bana ne yapmak istediklerini . engelleyerek, nasıl hissettiğime odaklanıyorum. Benden ne istediklerini biliyorum. Faturalarımın ödenmesini ve masamda yemek olmasını neyin sağladığını biliyorum.

Meme uçlarım, üzerime sardığım dantel bluza karşı gergin. Parmaklarımın etek ucunda oyalanmasına izin veriyorum, hassas tepelerini okşuyorum. Kumaş düştüğü anda izleyici sayısı artıyor ve göğüslerimi binlerce yabancıya gösteriyorum. Yorumlar o kadar hızlanıyor istesem de okuyamıyorum. Görüşüm bulanıklaşıyor ve ben kamera için performans sergilerken kulaklarımda bir çılgılık uğulduyor. Haplar ve alkol direksiyona geçiyor, beni ipte oynatılan bir kukla gibi oynatıyor, vücudumu işgal eden bu bastırılmış kaygıyı serbest bırakmama izin veriyor. Kemiklerimdeki neşeyi emen kalıcı bir parazit.

Vücudumda aşağıya doğru ilerlerken acele etmiyorum ve bu rahatlama anının tadını çıkarıyorum. Kafamdaki sürekli uğultu azalıyor ve bu zevk parçasına odaklanmama izin veriyor. Kendimi mutlu bir şekilde tatmin ederken izlendiğimi bilmek beni güçlü hissettiriyor. Kendime dokunma şeklimle rastgele insanları azdırdığımı bilmek hoşuma gidiyor. Tıpkı benim gibi yalnız insanlar bu anı paylaşıyor.

En sevdiğim oyuncağımı çıkarıp, manikürlü parmaklarımı daracık amıma sokarken başka birinin ellerinin üzerimde olduğunu hayal ediyorum. Zihnimde bulanık bir şekil belirliyor. Erkeksi ve gölgeli ama beni orgazma ulaştırmaktan çok daha fazlasını yapabilecek biri.

Hayalimde yüzü bir maskeyle örtülü ama umurumda değil. Gizemi memnuniyetle karşılıyorum, bu yabancınn bana ne yapacağını merak ediyorum, kendimi bağı ve onların merhametine kalmış, kaçacak hiçbir yerim yokken hayal ediyorum.

Yıllardır benden başka hiç kimse vücuduma dokunma ayrıcalığına sahip olmadı. Birinin beni arzuladığım şekilde becermesi için toplumdan çok uzak kaldım. İhtiyacım olan şekilde. Gizli fantezilerimi açtığım herkes benimle alay etti. Başlarını salladılar ve yardım almamı söylediler.

Oyuncağımlı klitorisime yerleştirerek, izleyicilerin bacaklarımın nasıl açıldığını, her coşku sarsıntısında nefesimin nasıl kesildiğini görmelerine izin veriyorum. Doğrudan kameraya bakarken göz kapaklarım şehvetten ağırlaşıyor, kendimi doruğa çıkarırken alt dudağımlı ısıriyorum. Beni tutan o bulanık figürü hayal ediyorum. Ben dolana ve ağrıyana kadar kendilerini içimde nasıl zorladıklarını. Canımın yanmasını istiyorum. Sert ve çılgınca olmasını istiyorum. Bana o kadar ihtiyacı olsun istiyorum ki kendine engel olamasın.

Güçlü bir eliyle boğazımı sıktığını, ellerimin onu durduramadığını hayal ediyorum. Derin, umutsuz, çakıllı bir ses tonuyla iyi bir kız gibi sikinin üzerine boşalmamı istiyor.

İnleyerek sertçe boşalıyorum, parmaklarımı yavaşça çıkarmaya ekstra özen gösteriyorum, sonra onları ağızıma götürüp emerek temizliyorum. İmza göz kırpışımıla imzamı atmadan önce bir abone ve hediye patlaması ekranı dolduruyor.

Kamera karardığı anda yere yığılıyorum ve bacaklarımı göğsüme doğru çekiyorum. Fazladan Xanax'ın verdiği ağırlık sistemime doluyor ve aynı anda hem ağır hem de hafif hissetmeme neden oluyor. Burada uyuyakalabilirim. Peruğumu ve maskemi kafamdan çıkarıp yanağımlı soğuk parke panellere bastırıyorum.

Aşağı inerken, gerçeklik düşüncelerime çarpıyor ve beni buraya ilk başta neyin getirdiğini hatırlatıyor. Ağızımdan sıcak nefesler çıkıyor ve küçük bir hıçkırık göğsümü parçalıyor.

On lanet yıl.

Tam on lanet yıl.

Sarah'nın şimdi nasıl göründüğünü merak ediyorum. Gruptan herhangi birinin şu an nasıl göründüğünü merak ediyorum. Şehirden ayrıldığımda irtibatı kaybettik. Ve ben de onları çok aradım. Onları takip etmek bana sadece o geceyi hatırlatıyor. Ve ben sürekli unutmaya çalışıyorum.

Artık basınla başa çıkamıyordum. Fısıltılara. Gittiğim her yerde bana ağır bir şüphayle bakılması. Bir damla gözyaşı

Yüzüm ve tenimle yer arasındaki küçük boşlukta su birikintileri.

Hay sikeyim. Bugün bunu yapmayacağıma dair kendime söz vermiştim.

Telefonum gelen bir mesajla çalıyor. Kaşlarımı çatarak kendimi yerden kaldırdım. *Gecenin bu saatinde kim bana mesaj atar ki?* Bu numara pek kimsede bile yok. Cep telefonumu sehpadan aldım ve ekranımda yanıp sönen bilinmeyen numaraya baktım. Gözlerimi silerek ne yazdığına odaklanmaya çalışıyorum.

Mesajda şöyle yazıyor,

Küçük bir oyun oynayalım Hazel.

Doğruluk mu Cesaret mi . . .

Mesaja iliştilmiş, kabaca kesilmiş kayıp kişi resmine bakıyorum ve grenli ayrıntılara yakınlaştırıyorum. Çarpık mavi gözleri bana . Çarpık gülümsemesi sonsuza dek yüzüne yayılmış. Zaman içinde donmuş bir mutluluk anı, görülmek istiyor. Bulunmak için.

Kanım donuyor ve görüşüm bulanıklaşıyor. Gözlerimi kırıştırıyorum, mesajın iğrenç bir şaka olmasını diliyorum.

Cevap vermeyi tartışıyorum. Eğer aptalca bir şakaysa, sanırım bir sonraki mesajlarından anlayabileceğim.

Parmaklarım titreyerek bir cevap yazıyor.

Kim bu . . . ?

Kişi yazarken üç zıplayan nokta belirttiğinde nefesimi tutuyorum. Kim bana bununla mesaj atıyor? Numaramı kim biliyor ki? Her hareketimde değiştiriyorum.

Bu önemli değil. Sadece soruya cevap ver ve sırrını saklayayım.

Benim sırrım. Omurgamdan aşağı bir ürperti akarken midem ayaklarıma düşüyor. Terliyorum, vücudum Xanax'ın çekiciliğine ve bu anın tehdidine karşı savaşıyor. Sadece bir trol, değil mi? Olay isteyen sıkılmış biri. Ama o zaman beni nereden tanıyorlar? Adımı. Gerçek adım. Mallory değil, tüm belgelerime yazdığım isim.

. . . Adımı nereden biliyorsun?

Bu mahremiyet ihlali karşısında ellerim titriyor. Bunun olması için onca gün arasından bugünü seçmişler. Gerçek suç takıntılılardan biri olmalılar.

Çözülmemiş Gizemler'in her bölümünü izledikleri için dedektif olduklarını sanan insanlar.

Telefonumun köşesindeki küçük, dijital tarihe bakıyorum, bana lanet olası tarihi hatırlatıyor. Sanki hatırlatmaya ihtiyacım varmış gibi. O yılların ağırlığını iliklerime kadar hissediyorum. Geçen zaman derime kazınmış, buruşmuş ruhumu sarıp sarmalıyor. Bir zamanlar olduğu şeyin sadece bir hayaleti. O günün ve Sarah'nın kayboluşunu takip eden günlerin travması bir zehir gibi sinirlerime sızdı. Kayıp anılarımın onun kayboluşunun anahtarı olabileceği bilgisi. Nasıl görüldüğünü biliyorum. Kasabanın beni suçladığını biliyorum.

Sarah'nın ormanda kaybolduğu o an beni sonsuza dek değiştirdi. Zihnimde belirgin bir öncesi ve sonrası oldu. Zamanın kumlarına çizilmiş bir çizgi. O eve girmeden önce olduğum kişi artık yok.

Eğer uyum sağlamazsan, onlara nerede olduğunu söylerim. Bunu istemezsin, değil mi?

Lanet olsun. Ortadan kaybolmak için çok çalıştım. Bildiğim tek işlevsel yolla hayatımı şekillendirdim. Ve bu orospu çocuğu inşa ettiğim her şeyi tehdit etmek mi istiyor? Ne için?

Polisler nerede olduğumu bilirlerse, beni tekrar sorguya çekerler. Cevaplarını bilmediğim sorular sorarlar. Bana bir şüpheliymişim gibi davrandılar. Sanki sonsuza dek hapsedilmeye değer biriymişim gibi. Sanki başka bir insanı ortadan kaldırabilecek yeteneğim varmış gibi.

Bu davetsiz misafirin tehditkâr mesajlarına bakarken sanki Kingston'a geri dönmüşüm gibi kasabanın ağır, yargılayıcı bakışları üzerimde geziniyor. Her şey nasıl da fazla geldi. O fısıltılar. Beni hatırlamadığım suçlarla suçlayan o gözler. Dolabıma püskürtülen *CANAVAR*, *KATİL*, *SÜRTÜK* kelimeleri. Parmaklarım kanayana kadar spreyci boyayı ovaladım. Ve son olarak, annemin beni kiliseye sürükleyerek günahlarımdan tövbe etmem için yalvarması.

Elim telefonumu öyle sıkı kavriyor ki, o anlar hafızamda canlandıkça ağrımaya başlıyor.

Tamam. Ben oynarım.

Kendimi geri yazarken buluyorum. Sadece o yere geri sürüklenmemek için ne isterlerse yapmaya hazırım. Kingston'a ve kabuslarımın kaynağına.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 3

MISFIT

27 YAŞINDA

Mesajlarım'a verdiği tepkiyi hayal ederek ellerimde tuttuğum telefona bakıyorum. Narin, kırılabilir boynuna tırmanan kızarıklık. Onun üzüldüğünü düşünmek sikimi sertleştiriyor. Mesajlarımı okuduğunu bilmek bile hayatımız boyunca peşimi bırakmayan ihtiyacımı doyurmaya yetiyor.

Yıllarca izini sürdükten sonra onunla bu şekilde oynamak beni öylesine heyecanlandırıyor ki titreyen ellerimi zor kontrol ediyorum. Parmaklarımı onun kıvrımlarına dolamak için can atıyorum. Onun o kışkırtıcı pozlar verdiği videoları görmek, kemerli sırtı ve yuvarlak poposuyla kamerayı kızdırmak. Canlı pembe saçları dalga dalga sırtına dökülüyordu. Gözlerim kışının üstündeki iki gamzeye kilitlendiği anda kendimi kaybediyordum. Yeniden on yedi yaşındaymışım gibi hissediyordum, aşkımın özlemini çekiyordum.

Kingston'dayken anlamadığı şey, onun benim olduğu. Ve hep öyleydi, hep öyle olacak.

Cızırtılı motel battaniyelerinin üzerinde kayıyor, bacaklarımı bileklerimden çaprazlayarak uzanırken rahat etmeye çalışıyorum. Yatak yüksek sesle gıcırıyor, yaylar ağırlığımın altında protesto ediyor. Hazel'ın saklandığı bu küçük Orta Batı kasabasında kalacak başka yer yok, o yüzden bu köhne motel şimdilik idare etmek zorunda. Onun alt bölgesine yürüme mesafesinde.

Bu hafta on kez koştum, her hareketini not ettim. Bölgeyi taradım, kaldırımdaki her çatlağı, her meraklı komşuyu, kapı zili olarak ikiye katlanan her kamerayı tanıdım. Her dışarı çıktığımda, arabasının garaj yolunda durduğunu fark ettim. Kullanılmamış ve motoru soğuktu.

Hazel'in geçmişini biraz daha araştırdığında, son on yıldır her yıl taşındığını öğrendim. Evden alışıyor, evden çıkmasını gerektirmeyen tuhaf işler yapıyor.

Medyanın hepimize davranışından sonra onu suçlayamam. Özellikle onu, çünkü grubumuzdaki tek kız o. Sarah'yı en son gören ve olanları hatırlamayan kişi. Onu ktlediler. Bir grup erkekle takıldığı için onu sürtük olarak resmettiler. Saçmalık.

Pencere nitesinden gelen tiz bir ses, banyo musluğundan gelen aralıksız damlama sesini bastırıyor.

Hazel ne göndereceğini düşünürken noktalar beliriyor ve sonra kayboluyor. Ellerimin altındaki macun gibi itaat edeceğini biliyorum. Başka seçeneği yok. Kingston'dan yüzlerce kilometre uzaktaki bu yeni hayatını ne kadar özenle kurduğuna bakılırsa, polisin bu işe karışması isteyeceği son şey. Eğer haberdar edilselerdi, tek bir arama yeterli olurdu. Geçmişini araştırmak için sıkılmış bir aylak. Bunun olmaması için her şeyi yapacağına bahse girerim. Aklımdaki tek soru, kendini kaybetmeden önce onu ne kadar zorlayabilirim?

Daha yakın olmak için bu odadan dışarı çıkmak yerine kendimi burada yatarken tutmak muazzam bir kontrol gerektiriyor. Kendime sabırlı olmam gerektiğini ve tam olarak istediğimi elde edeceğimi hatırlatıyorum.

Sonunda.

Ama önce bana güvenmesi gerek.

Ne , Hazel? Doğruluk mu cesaret mi?

Pekala. Dare.

Cevabımı gönderirken göğüs kafesimin derinliklerinde bir adrenalin patlaması hissediyorum.

Tatlı küçük Hazel, her zaman gerçeklerden kaar.

Yapacağın şey şu. stnde hiçbir şey olmadan dışarı çıkacaksın ve sokağın etrafında koşacaksın. Koşmazsan anlarım. Sakın değişme. Talimatlarımı dinlemekten başka bir şey yapma yoksa pişman olursun.

Kim olduğumu merak etmesine izin vereceğim. Onun her zaman cesareti sevdiğini altımızdan başka kim bilebilir ki?

The Misfits.

Hemen tahmin edecek mi yoksa bunun bir şaka olduğunu düşünmeye devam mı edecek? Aklını karıştırdığımı bilmek beni çok zorluyor. Nihayet. Bunca yıldan sonra, tıpkı onun bana yaptığı gibi, ben de onun o güzel küçük kafasına girebileceğim. Yıllar süren işkence, onun amansız düşüncesiyle yaşamak. Kelimenin tam anlamıyla düşüncelerimi tüketti. Takıntılı mı? Belki de. Daha çok onun esiri oldum ve şimdi onu kendimin yapacağım.

Noktalar belirip kayboluyor. Onu köşeye sıkıştırdığımı bilerek ayağa kalktım ve ayakkabılarımı giydim, daha sonra takmak üzere kauçuk kafatası maskemi getirdim.

Telefonum gelen bir mesajla çalıyor.

Seni hasta
pislik.

Yanıtımı yazmak için kıkırdıyorum ama o benden önce .

Bunu yapıp yapmadığımı nasıl bilebilirsin?

Sen akıllı bir kızsın, Hazel. Bir yolunu .

Cevap veriyorum, yırtık pırtık kahverengi boyalı motel kapısını açıp bunca yıl sonra kızımı kanlı canlı .

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

BÖLÜM 4

HAZEL

27 YAŞINDA

HER AN İŞKENCE GIBI. Bırakın birinin beni izleyip izlemediğini, nereye gittiğimi bile zor görüyorum. Kıyafetlerimi kendi isteğimle çıkarmak başka bir şey. Abonelerim için performans sergilemek her zaman hoşuma giden bir heyecan olmuştur. Bunun için şantaja uğramak başka bir şey.

Koşarken utanç ve ter tenimi kaplıyor. görülebilen tek şey, ben koşarken dudaklarımdan kaçan küçük nefesler. Koşarken yan tarafımda oluşan ağrıyı görmezden gelmek zor oluyor. Çok iyi bir koşucu değilim ve bu alandaki yeteneksizliğim attığım her adımda daha da belirginleşiyor.

Sadece bu mesajları gönderen her kimse, burada benimle birlikte olabileceğine dair kör edici korku devam etmemi sağlıyor. Bir ayağımı diğerinin önüne atabildiğim kadar hızlı ve sert atıyorum. Şu anda burada olabilirler, sadece saldırmak için zamanlarını bekliyorlar. Kendimi aptal durumuna düşürmemi izliyor olabilirler. Hay sikeyim. Umarım komşular uyuyordur. Bu çılgınlık seviyesini açıklamak mümkün değil. Her gün çıplak bir kadın koşarak geçmiyor. En azından burada değil.

Şu anda sarhoş görüldüğüme eminim. Ve belki de damarlarımda yüzen alkol ve hap miktarıyla öyleyimdir. Bu da bu saçma fikri neden kabul ettiğimi açıklayabilir. Biri beni görürse, sarhoş rolü yaparım.

Karanlık her yanıma sarıyor. Çıplak ayaklarım sert asfaltta çarparak etimi ısıyor. Hayal gücüm çılgınca çalışıyor, her türlü olasılığı uyduruyorum. Acaba bu mesajlar, beni bu durumdan kurtarmak için bir oyun mu?

Böylece her kimse beni yakalayabilir. Dünya psikopatlarla dolu, yani her şey mümkün.

Dışarısı o kadar zifiri karanlık ki, çok geç olana kadar çukuru göremiyorum. Vücudum sert bir şekilde yere düşüyor ve ciğerlerimdeki rüzgâr kesiliyor.

Oh, lanet olsun. Kalkmam lazım.

Kalkmam lazım!

Hareket etmek için kendimi zorlamam çok büyük bir çaba gerektiriyor ama itiraz eden kaslarım sonunda kıpırdıyor. Her yerim acıyor ama bir yerimin kırıldığını sanmıyorum.

Çakıl taşları derime saplanmış, hassas tenimi acıtıyor. Kendimi temizlemeliyim ama koşmaktan başka bir şey yapamıyorum. Evime geri dönmek. Güvenliğe. Bu aptal cesareti bitirmek için.

Bu mesajlara uymanın buna değip değmeyeceğinden şüphe etmeye başlıyorum ama sonra Kingston'da yaşadığım büyük paniği hatırlıyorum. Polisin bana sanki suçluymuşum gibi bakışını. Her yerde beni takip eden lanet fısıltılar. Medyanın bitmek bilmeyen ilgisi. Günlerinden zaman ayırıp ölüm tehditleri göndermekten başka yapacak daha iyi bir şeyleri olmayan insanlardan gelen telefonlar, e-postalar ve mektuplar. Onların çirkin, nefret dolu mektuplarıyla ellerim titriyordu. Dışarı çıkmak için kendimi artık güvende hissetmeyene kadar dünyadan giderek daha da uzaklaşmaya başladığımı hissediyordum.

Rüzgâr etrafımda savruluyor, zaten donmuş olan etimi acı veren küçük yumrulara dönüştürüyor. Bacaklarımı hareket ettirmeye devam etmeli ve kendimi eve götürmeliyim.

Son köşeyi dönüyorum, sıcaklık için çaresizim. Güvende olmak için. *Sadece birkaç ev kaldı*, diyorum kendime bacaklarımı daha hızlı pompalarken. Daha sert. Ta ki altımda sallanan jöle gibi hissedene kadar. Kalbim o kadar hızlı çarpıyor ki kulaklarım duymuyor, etrafımdaki sesleri bastırıyor. Denesem bile birinin bana yaklaştığını duyamam.

Evimin ışıkları bir güvenlik feneri gibi yanıyor ve ben de pervane gibi kendimi onun aydınlatmasına bırakıyorum. Ne kadar mantıksız olursa olsun, içeri girdiğimde güvende olacağıma inanıyorum.

Ön verandam beni yakaladı. Bacaklarımı uzatmış, anahtarlarımla uğraşırken merdivenlerden atlıyorum.

Hadi, hadi, hadi.

Ellerim titreyerek doğru anahtarı buluyorum, metal yerine içeri girmemi sağlamadan önce deliği birkaç kez ısıtıyorum. Tüm vücudumu açıklıktan geçirerek ağır kapıyı arkamdan kapatıyorum ve gözyaşlarım yüzümden akarken kilitliyorum.

Yere yığılıyorum, kendimi tutmaya bile fırsat bulamadan bacaklarım altıma katlanıyor.

Kapıdan uzaklaşıp bana mesaj atan o sürüngenin burada olup olmadığını kontrol etmem gerektiğini biliyorum ama uzuvlarım sıvı gibi hissediyor. Fuayemdeki bu küçük pembe halının üzerinde var olmaktan başka bir şey yapamıyorum. Kanımı liflerine emdiriyor ve leke bırakıyor. Çıplaklığımın belli belirsiz farkındayım, az önce yaptığım şeye hâlâ inanamıyorum. Bir psikopatın taleplerini dinlemek. Blöf yapıyor olabilirlerdi ve ben de sırlarımı saklamak için çaresizce onların oyununa gelmiş olabilirdim. Bu yeni hayatı korumak için. Kingston'dan ve beni hala rahatsız eden kabuslardan uzak durmak için.

Titreyerek numaraya bir yanıt yazıyorum ve okundu bilgisi hemen beliriyor.

O korkunç üç noktanın görünmesini bekliyorum ama görünmüyor. Bir dakika daha geçiyor. Ve sonra bir dakika daha. Hala bir şey yok.

Kalp atışlarım yavaşlıyor ve kemiklerime yerleşmiş olan soğukluk çözülmeye başlıyor.

Belki de sadece benimle dalga geçiyorlardı. Ve ben de buna kanacak kadar aptaldım.

Sürünerek yorgun bedenimi ayağa kaldırmayı başardım. Koridorda tökezleyerek yatak odama girerken kendimi yürümeyi öğrenen Bambi gibi hissediyorum. Dolabımda asılı ipek kırmızı bornoz beni çağırıyor, ben de onu kapımın arkasındaki kancadan kapıp omuzlarıma çekiyorum. Kaygan kumaş tanıdık rahatlığıyla beni sarıyor. Yatağıma varmak için içimdeki her şeyi ortaya koymam gerekiyor. Dizlerim tutmuyor ve sertçe yatağıma düşüyorum, başım yastığa bile değmeden bayılıyorum.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 5

MISFIT

27 YAŞINDA

Motel tabelasının soluk kırmızı ışıltısı harap park alanını aydınlatırken, TAZE GECE havası beni selamlıyor. Benim siyah cipim ve gece vardiyası müdürünün steysin arabası, geniş alanı kaplayan tek araçlar. Kasaba, insanların böyle sakin bir yeri ziyaret etmek isteyecekleri beklentisiyle kendini inşa etmiş bir yer. Ancak yakınlarda kayda değer bir şey olmadığından, bu sokakları sadece sakinleri ve yoldan geçen birkaç kişi kullanıyor. En azından ana cadde üzerinde sürekli zincir restoranların sıralanmasına neden olacak kadar kalabalık. Bu kasabada benim burada olduğumdan şüphelenmeyecek kadar insan var. Kingston'da olduğu gibi dışarıdan gelen biri hemen mahalle bekçisi tarafından karşılanmıyor. Telefonlar çalarak insanları yeni gelenin varlığı konusunda uyarıyor. Batıl inançlı, dar kafalı pislikler. Hazel'ın oradan bu şekilde kaçması bir mucize.

Çoğu insan bilmez.

Burası, girdiğiniz andan itibaren boynunuza bir ilmik geçiriyor ve ayrılmanızı neredeyse imkansız hale getiriyor. Öğrencilerin çoğu danışman olarak kalıyor ya da öğretmen olarak geri dönüyor. Ya da kardeşim gibiyseniz, tüm kasabanın belediye başkanı oluyorsunuz.

Binanın yan tarafına sıkışmış seyrek ormana doğru kıvrılan patikadan gidiyorum. Doğruca onun arka bahçesine çıkıyor.

Mükemmel.

Güzel.

Evine vardığım sırada bir mesaj daha geldi. Mülkünü komşununkinden ayıran uzun çit hattının yanından gizlice geçip onu net bir şekilde görebileceğim ön tarafa gidiyorum. İçine kapanık bir tipe benziyorlar. İçine kapalı ve kendi halinde. Hayallerimin kızını takip etmek için ideal bileşenler.

Hazel'ın küçük, tek katlı, çiftlik tarzı evinin tüm ışıkları yanıyor. Ev gibi ve mütevazî. Pencerelelerinin önünden bir gölge geçiyor ve onun hemen elimin altında olduğunu bildiğim için sikim sertleşiyor. Ön cebimden telefonumu çıkarıp bir dizi fotoğraf çekiyorum, o sırada kız telaşla kapıya doğru ilerliyor. Kendimi sıkıca ağaca yasladığımdan, vücudumu ağaç kabuğuna göre şekillendirdiğimden emin oluyorum.

Beni Kingston Prep'te hiç görmedi. Onun için sadece bir arkadaşım. Ama şimdi beni görmesini sağlayacağım. Artık beni görmezden gelemez.

Kapı bir sarsıntıyla açılır, karanlık sokağa bir ışık huzmesi düşer ve kadının mükemmel, şehvetli silüetini aydınlatır. Altın sarısı saçları göğüslerinin üzerinden sarkarken ellerini vücudunun etrafında kavuşturuyor. Yalınayak, beni bulmak için her yöne bakarak son sürat uzaklaşıyor. Küçük kaçışını izleyen biri olup olmadığını anlamaya çalışıyor. Ayakları kaldırıma çarparak soğuk sonbahar gecesinin sağır edici sessizliğini bozuyor. Onu takip ediyorum, fark etmeyeceği kadar yavaş ama vücudunun hareketlerini yakalayabilecek kadar yakın.

Dehşete

düştüm.

Şehvetli.

Lanet olsun, *benim*.

Çok yakın ama olması gereken yerden çok uzakta. Ama oraya ulaşacak. Oynadığımız bu küçük oyunla, irademe boyun eğmekten başka seçeneği kalmayana kadar onu yıkacağım. Zaten talimatlarımı dinleyerek çok iyi bir iş çıkarıyor.

Köşeyi dönerken ayağı takılıyor ve taşlı kaldırıma düşüyor. Durdum, kimsenin gelmediğinden emin oldum.

Kendini devam etmeye zorlamadan önce belli ki titreyerek tozunu alıyor. Topallayarak ve bir dakika öncesine göre gözle görülür bir şekilde yavaşlayarak, bakarak kendini ilerlemeye zorluyor. Gözleri vahşi ve korku dolu, farlara yakalanmış bir geyik gibi bakıyor. Oh, benim küçük dişi geyiğim. Sana gerçek korkunun neye benzediğini göstermek için sabırsızlanıyorum.

Adımları . Burada tek başına ve herkesin görebileceği şekilde çıplak olmaktan ürktüğü belli. Şu anda ne düşündüğünü merak ediyorum. Acaba o

gölgelerin arasında gizlendiğimi hissedebiliyorum.

Yıllarca bu anı bekledim ve şimdi burada, sonunda onu bulduğuma göre, hayal ettiğimden on kat daha iyi. Onunla oynamak, kalbinin hızlı atmasına neden olanın ben olduğumu bilmek. Onu terleten kişi.

Kardeşim değil.

Ben.

Kendini evine geri atmadan önce bloğun etrafında tam bir tur atıyor.

Ben yaptım. Şimdi beni yalnız bırak.

Mesajı, kendini tekrar içeri kilitledikten birkaç dakika sonra geldi. Sanırım tüm odaları kontrol edip beni aradıktan sonra. Ama ben yine buradayım, ağacın tepesinde içeri bakıyorum, zamanımı bekliyorum.

Yakında, Hazel. Yakında.

Sözcüklerini ekranıma yapıştırıp ruhuna hayranlık duyuyorum. Kendini kırılmış sanıyor ama ruhunun derinliklerinde özgür bırakılmak için yalvaran bir ateş var. Onu kendi kendine kurduğu mağarasından çıkarmak için sabırsızlanıyorum. Yol boyunca tekme atıp çılgılık atsa bile. Her saniyesinden zevk alacağım.

Kilitli olmayan pencereden içeri gizlice girdiğimde Hazel saatlerdir uyuyordu, kafatası maskesi yerindeydi ve kapüşonunu yukarı çekmişti. Neyse ki Hazel'ın arazisi bir ormana dayanıyor, bu da fark edilmeden arka bahçesinden gizlice geçmemi kolaylaştırıyor.

Gürültü yapmamaya dikkat ederek evinin içinde sürünürken halısı ayak seslerimi gizliyor. Evi yeterince düzenli, hiçbir şeye çarpmadan gizlice dolaşmama izin veriyor. Onu arıyorum, bu yakıcı arzu beni bunca yıldan sonra onu şahsen görmeye itiyor. Bir dakika daha bekleyemem.

Evi kolaçan ettikten sonra onu yatak odasında yorganın üzerine yayılmış halde buldum. Ayakları tehlikeli bir şekilde kenardan sarkıyor ve yatmadan önce kendini temizleyemediği açık. Çıplak bedeni kir, kan ve terle gölgelenmiş bir şekilde uzanıyordu.

Çok güzelmiş.

Ona bakarken bile sertleştiğimi hissediyorum. Yere serilmiş bedenine bakarken nefesindeki alkol kokusu maskemden içeri giriyor. On yıl sonra ona tekrar bu kadar yakın olmak çok bunaltıcı. Altımda çok güzel ve çaresiz görünüyor. Ona her şeyi yapabilirim. İstediğim her şeyi. Sertleşmiş sikimi kot pantolonumdan çıkarıp, boştaki elimle cep telefonumu ceketimin cebinden çıkarırken, sikimin ucunu onun pelüş alt dudağına yerleştiriyorum. Nefesi hassas etin üzerinde kayarak beni daha da sertleştiriyor.

"Siktir." Cep telefonumu yüzüne doğru tutup uyanmadan önce bir fotoğrafını çekerken fısıldıyorum. Çabucak telefonu bir kenara koyuyorum ama ağzını biraz itiyorum, keşke kendimi sonuna kadar sokabilseydim diyorum. Sahip olduğum her santimle onu boğmak. Eminim bunu çok iyi karşılardı. Hiçbir şey kalmayana kadar beni yutardı.

Küçük bir inilti çıkarıyor ve dili dışarı fırlatarak ucumun alt tarafını yakalıyor. Gözlerim kafamın içinde dönüyor, geri çekilip kendimi pantolonumun içine sokmadan önce kendimi yavaşça onun günahkâr ağzına doğru ileri geri sürüyorum. Kumaşa karşı acı verici bir şekilde eğildi. Uyanmadan önce gitme zamanının geldiğini biliyorum. Gitmek için hareket ettiğimde Hazel inliyor, kirpikleri çilli yanaklarına çarpıyor.

Gölgelerin beni gizlemeye yardımcı olacağını umarak kendimi duvara yaslıyorum. Henüz benim için hazır değil. Daha oynayacak çok oyunumuz var.

Battaniyesini kapıp ters yöne dönmeden önce bir elini yüzünde gezdiriyor. Zar zor nefes alıyorum. Battaniyesine sarılıp cenin pozisyonuna dönerken nabızı kulaklarımda çınlıyor. Böyle çok savunmasız görünüyor.

Hayatlarımızın sonsuza dek değiştiği o yıllar öncesini düşündüğümde, burada onunla birlikte olacağımı asla tahmin edemezdim. O yerin bize yaptıkları hepimizi yıktı. Sarah'nın kayboluşundan sonra yaşadıklarımız. Ama Hazel bir zamanlar olduğu kişinin kabuğuna dönüştü. Ona gerçekte kim olduğunu ve neler yapabileceğini hatırlatmak için sabırsızlanıyorum. Sonra onlara yaptıklarını ödeteceğiz. Birlikte.

Nefes alıp vermesi düzene giriyor ve burnundan yumuşak, zarif bir horlama geliyor. Gülümsemekten kendimi alamıyorum, duvardan sıyrılıyorum ve sessizce odasına doğru yürüyorum.

Oturma odasının dekoru seyrek ama aydınlık. Çıplak duvarları ve çoğunlukla boş raflarıyla yeni taşınmış gibi bir havası var. Sanki burada uzun süre kalmayı planlamıyormuş gibi. Yine de, sahip olduğu şeylerin ona biraz neşe getirmek için özenle seçildiği açık. Yan sehpasının üzerinde duran küçük, solmuş görünümlü bir bitki kendi üzerine kıvrılıyor.

Pişmiş toprak saksıyı alıp elimde çevirirken *sahibi gibi* düşünüyorum.

Lavabosuna doğru yürüyorum, sessizce musluğu birkaç damla su akıtacak kadar açıyorum. Kurumuş kir, nemi açgözlülükle emiyor.

Evini biraz daha araştırınca misafir odasında bir çekmece dolusu oyuncak buldum. Demek burada film çekiyor. Parmaklarımı pembe dildonun üzerinde gezdiriyorum ve onu kapmaya karar veriyorum. Kahretsin, hepsi benimle geliyor. Ona zevk verecek bir şey varsa, o da ben olacağım. Oyuncaklarını teker teker çantama atıyorum. İşte.

Sonra onun bilgisayarına rastladım. Yavaş açılıyor, ama bir kez açıldığında, içeri girmem sadece birkaç dakika sürüyor. Her şeyi bir flash belleğe kopyaladığımdan emin oldum ve kendi bilgisayarımı onunkinin aynısı olacak şekilde ayarladım. Her kullandığında beni uyaracak. Telefonu ön kapının yanında yere atılmıştı. Onu alıp aynı şeyi yapıyorum ve beni uyarması için ayarlıyorum. İstersem aramalarını bile dinleyebilirim.

Her şeyi bulduğum yere geri koyuyorum ve geldiğim yoldan çıkıyorum, arkamdan pencereyi kapattığımdan emin oluyorum.

"Tatlı rüyalar, Hazel." Otel odasına geri dönmeden önce fısıldıyorum.
"Yarın daha çok oynarız."

OceanofPDF.com

BÖLÜM 6

HAZEL

27 YAŞINDA

HER ŞEY ACIYOR. Kaslarım, gururum, anılarım. Hepsi çok fazlaymış gibi geliyor. Dün gece mahallenin etrafında çıplak koşturulduktan sonra pek uyuyamadım. Yüzü olmayan bir adamın beni kaçırmaya geldiğini hayal edip durdum. Rüyalarım Sarah'nın o geceki görüntüleriyle doluydu. Gazetedeki resim. Şerif beni sorguya çekerken tırnaklarımdaki kiri nasıl temizlediğimi.

Bir duş almalıyım. Ellerimi saçlarımda gezdirmek ağır ve kirli hissettiriyor. Saç diplerime sanki bilerek sürmüşüm gibi yağ yapışıyor. Duş almanın neden bu kadar zor olduğunu bilmiyorum. Basit bir rutin.

Köpürtün. Durulayın. Tekrarlayın.

Ama nedense duş alma eylemi beni yenilenmek yerine tükenmiş hissettiriyor. Sıcak ve kaynar suda endişelerimden arınamıyorum.

Sarsılıy

orum.

Yaşıyor

um.

Kendimi duş almaya zorladığım günlerde, başım sürekli su hücumuyla dövülürken bayılacakmışım gibi hissediyorum. Ve sonra temizlendikten sonra. Kızarmış, nemli tenimi bir havluya sardıktan sonra oturup hiçliğe bakıyorum. Gözlerimi kırıştırıyorum ve sadece nefes alıyorum. Enerji tüm zamanların en düşük seviyesinde. Budanmış parmaklarım havlunun kumaşını bir stres topu gibi sıkıyor. Sanki yatağında hareketsiz durmak beni düzeltecekmiş gibi.

O kadar kötü bir hal aldı ki, kendimi çok gerekli olmadıkça duş almaktan tamamen kaçınırken buldum.

Duş, ne kadar kırıldığımı hatırlatan bir şey haline geldi. Ve ondan nefret ediyorum. Porselen karoları bir balyozla parçalayabilseydim, bana saldırdığı gibi ona da saldırdığım için kendimi daha iyi hissedebilirdim.

Ama bu gerekli. Ve bu sefer farklı hissedeceğimi umarak tekrar tekrar içine girmeye devam ediyorum. Bu sefer normal bir şekilde işlevimi yerine getirebileceğim.

Annemin sözlerinin beynimde çınladığını duyabiliyorum.

"Sadece anlamıyorum. Bu kadar basit."

Evet.

O kadar basit ki, alay ediyorum. Bir şeyin çoğu insana kolay gelmesinin herkes için kolay olmadığını asla anlayamaz. Onun için ne kadar büyük bir hayal kırıklığı olduğumun bir başka acı verici hatırlatıcısı. Kendim için de. Yeterince çok dua edersem sihirli bir şekilde daha iyi olacağımı düşünüyordu. Farklı olacağımı. Hayal ettiği gibi bir kız olacağımı.

Bu yüzden beni Kingston'a gönderdi. Gecenin bir yarısı yabancılar tarafından kaçırıldım. Çocukluk evimden sürüklenirken elleri vücudumda sert ve morarmıştı. Ailem yanımda durmuş, kendileriyle gurur duyuyor gibi görünüyorlardı.

"Bu senin iyiliğin için." Annemin dediğini duyabiliyordum. Beni koruması gereken kadın, beni tedavi olmaya gönderiyordu.

Şimdi, bunca yıl sonra, o korkunç yerden iyi bir şey çıktığını hâlâ öğrenemedim.

Etrafıma sardığım sıcak battaniye kozasından bedenimi çıkarmak için kendimi zorluyorum ve banyoya gidiyorum. Tenim soğuk havada sivilceleniyor, etimi dünyaya karşı bir kalkan haline getiriyor.

Aklım isimsiz mesajlarda dolaşıyor. Bu bir şaka olmalı. Numarama bakacak kadar canı sıkılan biri. Ya da belki de annemden almışlardır, gerçi onunla neredeyse hiç iletişim kurmadım. O her zaman insanlara sahip olmamaları gereken bilgileri verir. Haplarımı alıyorum, etkileri beni ele geçirirken derin bir iç çekiyorum.

Numaramı değiştirebilirim. Ya da telefon şirketiyle iletişime geçip kim olduğunu öğrenmeye çalışabilirim.

Duşa girip ılık suyun sırtımdan aşağı akmasına izin verdim ve kendime nefes almam gerektiğini hatırlattım.

Vücudumu temizleme adımlarını neredeyse robot gibi uyguluyorum. Şampuan. Saç kremi. Sanki daha az titrememi sağlayacakmış gibi yaptığım şeye yoğun bir şekilde odaklanıyorum. Köpüklü parmak uçlarım kafa derimdeki yağı ovarken baş dönmesi şakaklarıma doğru yayılıyor ve bastırıyor. Gözlerimi sımsıkı yumuyorum, diz kapaklarım kasılıyor ve sanki yere yığılacakmışım gibi hissediyorum. Lanet olsun. Haftalar sonra bir yabancının beni çırılçıplak ve sudan şişmiş bir halde bulması için bu şekilde dışarı çıkmak istemiyorum. Duş perdesine sıkışmış uzuvlar. Duşun geri kalanını aceleyle tamamliyorum, tüm bu süre boyunca zar zor dayanıyormuşum gibi hissediyorum. Beynimin mantıklı tarafı bana bunun sadece endişe olduğunu, aktif olarak ölmediğimi söylüyor. Ancak yaşadığım fiziksel semptomlar, bu duygu yüklü düşüncelerin izlerini silmemi zorlaştırıyor.

Dr. Thurston birkaç seans önce ne demişti? Öleceğimi düşündüğüm diğer tüm zamanları hatırlamakla ilgili bir şey, sadece anksiyete beyninin konuşmasıydı. Duştan çıkıp vücudumu sıkıca bir havluya sararken bu düşünceye bir can simidi gibi sarılıyorum.

Aynaya doğru döndüğümde bir çılgılık attım ve havluyu düşürdüm.

"*Sırrını biliyorum*" sözcükleri, buğulanmış aynayı kesen kaba bir el yazısıyla yayılmış.

Daha önce titriyor olsam da, şu anla kıyaslanamaz bile. Ben duş alırken banyomda biri vardı.

Neden hiçbir şey duymadığımı merak ederek çılgınca odanın etrafına bakıyorum. Hâlâ buradalar mı?

Tezgahın üzerindeki telefonumdan tiz bir ses geliyor ve ona doğru hamle yapıyorum.

Kalbim ayaklarımın ruhunda hissedebileceğim kadar sert çarparken, dün gece benimle alay eden aynı bilinmeyen numaradan gelen mesaja bakıyorum.

Ekli Resim.

Eklentiye hızlıca bastığımda, yatakta yayılmış, dudaklarımın tam üstünde oturan büyük bir horozun karanlık bir resmiyle karşılaştım. Dehşet içinde parmaklarımı ağzıma bastırıyorum.

Hemen ardından bir mesaj daha geliyor.

Dudaklarında benim tadımı nasıl buluyorsun?

Kalbim kulaklarımda o kadar yüksek sesle atıyor ki, bu kişi her kimse, ben olduğum yerde donup kalırken bana gizlice yaklaşabileceğinden korkuyorum.

Dehşetin ve tamamen ihlal edilmiş hissetmenin karışımı midemin derinliklerinde şiddetli bir sinir selinde birleşiyor. Özümde çalkalanan safrayı serbest bırakma tehdidiyle yemek boruma tırmanan mide bulantısını itiyorum. Boğazımın arkasını yakan asidin tadını alabiliyorum, dilimi kaplayan ince bir kustumuk tabakası oluşturuyor.

Evimde biri var.

Kendi dengesiz nefes alışı ve hızlı kalp atışından başka bir şey duymuyorum. Köşeyi dönerken, döşeme tahtaları ayaklarımın altında gürültüyle gıcırıyor. Yüzümü buruşturarak aceleyle loş koridora çıkıyorum. Mutfığa ulaşabilirsem, tezgahımdaki bıçaklardan birini kapabilirim. En azından o zaman kendimi yumruklarımdan başka bir şeyle savunabilirim.

Bu durumda ne kadar savunmasız olduğumun derinden farkında olarak, dikkatlice hareket ediyorum.

Eklemlerimin izin verdiği kadar sessiz.

Hiçbir şey duymuyorum ve hiçbir şey görmüyorum. Ama evimde birinin olduğunu bilmek varlığımın her zerresini alarına geçiriyor. Köşeyi dönüp kenarından bakıyorum ve mutfığımı boş buluyorum.

Çabucak bıçak bloğuna koşup en büyüklerinden iki tane alıyorum. Ağırlar. Davetsiz misafir yeterince yaklaşırsa kalıcı hasar verecek kadar büyükler. Umarım ateşli silahları yoktur.

Her odaya giriyorum, bıçaklar havada ve saldırmaya hazır, ama hiçbir şey bulamıyorum. Hiç kimseyi. Birine dair bir ipucu bile yok.

Belki de dolaptadırlar?

Kolumu kaldırıyorum, elimde sıkıca tuttuğum bıçağımla kapıyı açıp havayı yarıyorum. Boştu. Bıçağı kalçama ne kadar sert sapladığımı zar zor kaçırıyorum.

Hay sikeyim. Neredeler?

Banyoya geri dönüyorum ama aynaya baktığımda her şeyin açık olduğunu görüyorum.

Uğursuz bir mesaj yok.

Bıçakları tezgâhın üzerine bırakıp telefonumu aldım. Mesaj sekmesi kolayca açılıyor ama bilinmeyen numaradan gelen en son mesajlarımı görmek için kaydırdığımda mesajlar kayboluyor.

Hiçbir şey yok.

Aklımı mı kaçırıyorum?

Aynanın önünde bir ileri bir geri yürüyorum, her şeyi kafamda tekrar ediyorum. Mesajlar. Cesaret. Resim.

Ne gördüğümü biliyorum.

Vücuduma baktığımda, dün geceden kalma sıyrıklar hâlâ vücudumu kaplıyor. Parmaklarımı kesiklerin üzerinde gezdiriyor, ne kadar gerçek ve somut olduklarını hissediyorum.

Hayır.

Biri benimle taşak geçiyor.

Ev temiz görünse de, içimi bir huzursuzluk kaplıyor.

Günümü normal geçirmeye çalışıyorum.

Kahve. Kahvaltı. Karmakarışık saçlarımı tararım. Banka hesabımı kontrol eder ve faturalarımı öderim.

Ama tedirginlik gitmiyor.

Günlük açık hava terapimi yapmayı atlıyorum, sanki şu anda dışarı çıkarsam kendimi doğrudan panik atağa sokacakmışım gibi hissediyorum. Ve şu anda kendimi zar zor toparlıyorum.

Gece çöktüğünde, bütün gün bu kaygıyla mücadele ettim ve onu daha fazla uzak tutamadım. Saati kontrol ederken, hissettiğim gerginliğe yardımcı olması için ilaçlarımı geri atmaya karar veriyorum. Yakında kameraya çıkmam gerekecek ve fazla heyecanlanmak istemiyorum.

Haplarımı alıp, mükemmel kamera kızı rolünü oynamaya hazırlanıyorum. Kiramı ödeyebilmek için para kazanmaya hazırım. Bugün ve bu çağda, benimki gibi bir akıl hastalığıyla başa çıkmak daha kolay. Eşyalarımı doğrudan bana gönderebiliyorum ve agorafobi nöbeti geçirdiğimde evden çalışabiliyorum. Şu anda durum böyle görünüyor. Böyle bir günde posta kutusuna gitmek bile söz konusu değil. Bu yo-yo hissinden nefret ediyorum. Ne kadar ilerleme kaydetmiş olursam olayım, her an gerileme yaşayabilirmişim gibi. Ve bunu bu kadar korkutucu yapan da bu. Bir dakika önce iyiyken bir dakika sonra panik atak . Hiçbir uyarı ya da neden olmadan. Her zaman uçurumun kenarında sallanıp duruyorum, acaba bu sefer tamamen pes etmemle mi sonuçlanacak diye merak ediyorum.

Evden çıktığımda çok fazla insan bana bakıyor ve tamamen iyi olduğumu varsayıyor. Sağlam vücutlu. Aklım başımda, çünkü onlara gülümsüyorum. Sohbet edebiliyorum ve şakalar yapabiliyorum. Eğer gülümsüyorsam, iyi olmalıyım. Kendi annem bile bu konuda suçlu. Annem bile bundan suçlu.

Travma ve kimsenin göremediği yerlerde saklanarak pençelerini size nasıl geçirdiği.

Sanırım gençken kendi derimi kesip biçmeme neden olan şey de buydu. İçimde hissettiğim travmayı dışarıda görünür hale getirdim. Ama dünyaya maskemi takan ben olduğum için onları nasıl suçlayabilirim ki? Ne kadar berbat durumda olduğumu gerçekten görmelerini istememek. İstemiyorum. Açıkla. Acınmak istememek. Ya da daha kötüsü, bunun bir bahane olarak görülmesini.

Bu sonuncusu her zaman kanıma dokunur.

Sanki her şeyin bu şekilde olmasını ben seçmişim gibi.

Agorafobi bir seçim değildir. Beni buldu. Gözlerimin içine bakıp beni sahiplenene kadar oksijenimi kesen bir yılan gibi vücudumu sardı. Yaşadıklarımın sürekli bir hatırlatıcısı. Vücudumun kendi kişisel uyarı sistemi, biri çok yaklaşırsa aşırı hassas bir araba alarmı gibi çalışıyor.

Sikeyim.

Sarmal düşüncelerimden sıyrılıyorum. Bu gece bir krizle uğraşacak vaktim yok. Belki şeytanları uzak tutmak için bir iki yudum alkol alabilirim. Oyuncak çekmecemi açmadan önce sinirlerimi daha da yatıştırarak bunu yapmaya karar veriyorum. Sadece... boştu. Bir tane bile vibratör yok. Bir tane bile dildo yok.

Ne oluyor lan?

Yavaşça göz kırpıyorum, hapların ve alkolün etkilerinin birbirine karıştığını hissediyorum. Halüsinasyon mu görüyorum?

Elimi çekmecenin içine sokarak, acaba her şeyi hayal mi ediyorum diye etrafı yokluyorum. Ama hayır. Hiçbir şey yok. Gerçekten boş.

Tüylerim diken diken oldu. Demek gerçekten de evime biri girmiş. Koşarak tüm kapı ve pencereleri kontrol ettim ve ön tarafta bir tanesinin gevşek olduğunu gördüm. Kaşlarımı çatarak, bir çırpıda yerine oturttum. Hmm. Etrafımda beni davetsiz misafir konusunda uyaracak, kullanabileceğim bir şey arıyorum. Annemin geçen yılki Noel hediyesini hatırlayarak dolaptan çıkardım ve minik zilleri mandalın etrafına sardım.

Eğer biri tekrar açmaya çalışırsa, ziller çalacak ve bana kendimi korumak için yeterli zamanı verecek.

Mutfaktan bir bıçak alıyorum ve kurulumuma gidiyorum, onu ulaşılabilir bir yere ama kameranın çekim alanının dışına yerleştiriyorum.

Ne olur ne olmaz.

Titreyerek kendime daha fazla oyuncak almayı başardım. Gelecekteki canlı yayınlar için onlara ihtiyacım olacak.

Faturalar ne yazık ki kendi kendine ödenmiyor. Kendimi hazırlıyorum, makyajımı doğru şekilde yapıyorum. Peruk yerinde, kıyafetler yeterince baştan çıkarıcı ve ben kayda basıyorum.

Hareketlerime devam ederken, mükemmelleştirdiğim bu maskeye büyük ölçüde güveniyorum. Beni idare etmesini umuyorum. Abonelerimi burada hayatımın en güzel zamanını geçirdiğimi düşünmeleri için kandırmaya yetiyor. Bu sefer gelmedim bile, beynime ve beynimdeki her köşeyi tüketen sonsuz endişe barajına çok fazla kapıldım.

Bu sapık şimdi izliyor mu? Vücudumla nasıl oynadığımı?

Tenime bir ürperti yayılıyor ve bu düşünce beni korkutuyor mu yoksa heyecanlandırıyor mu bilemiyorum.

Eğer bu herif bir gösteri istiyorsa, onlara lanet olası bir gösteri yapacağım. Onların küçük akıl oyunlarından etkilenmemiş gibi davranacağım. Yatağıma kıvrılıp hayatım değilmiş gibi davranmaktan başka bir şey istemesem de. Odamın rahatlığında beynimin uydurduğu kurgusal bir hayal dünyasına kaçmak.

Meme uçlarımla ve klitorisimle oynuyorum, tüm doğru sesleri ve yüzleri çıkarıyorum. Ekranımın alt kısmı performansımın kabul edilebilirin ötesinde olduğu konusunda beni uyarıyor. Hedefime dakikalar içinde ulaşıyorum. Gülümsüyorum ve paramparça olmuş gibi yaparken kameraya göz kırpyorum. Para simgesi üç katına çıkıyor ve bir rahatlama duygusu kaplıyor. Bir hastane faturası düştü.

Oturumu kapatırken parmaklarımı kollarımdaki kabarık derinin üzerinde gezdiriyorum. gerekenlerin bir hatırlatıcısı. Geçmişimin izleri varlığımın dokusuna işlemiş.

Bıçağı elime alıp keskin ucuna baktım ve kendi derimi kesmenin nasıl bir his olduğunu hatırladım. Acıma son verme düşüncesiyle ne kadar hastalıklı bir coşku ve mutluluk duymuştum. Bu düşüncenin çekiciliği devam ediyor. Neredeyse bir fısıltı gibi. Sonu gelmeyen kötü durumumu hafifletecek bir vaat. Başparmağımı ucuna bastırarak, küçük bir kan damlasının kabarmasını ve ardından uyluğuma damlamasını izliyorum. Acı görünür bir şeye sığıyor.

Acının çoğu görünmez. Kafamın içinde kilitli kaldı. Ama bu? Bu kan damlası? Kollarımdaki bu yara izleri? Taşıdığım acının somut bir hatırlatıcısı.

Yine de kazanmasına izin vermeyeceğim. Çok yol kat ettim ve çok mücadele ettim. Daha iyi bir hayatı hak ediyorum. Kingston Prep'teki o şerefsizlerin yaptıklarının beni alt etmesine izin vermeyeceğime dair kendime verdiğim sözü tutmayı hak ediyorum. I

ürümelerini izlemeyi ve hep hayalini kurduğum bir hayatı yaşamayı hak ediyorlar. Bana aşıladıkları korkudan arınmış bir hayat. Yatak odama girip kapıyı kilitledim ve bıçağı yatağımın yanına koydum.

Eğer bu sapık geri gelmek isterse, savaşıım. Onlar benim neler yapabileceğimi bilmiyor ama ben biliyorum.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 7

MISFIT

27 YAŞINDA

GİTTİĞİMİ SANIYOR. Son derece sessiz kalarak yarattığım sahte güvenlik duygusuyla kandırıldım ama kendimi tavan arasına gizledim. Çiftlik tarzı evinin etrafına yerleştirdiğim kameralarda onu görebiliyorum, endişeyle vızıldıyor. Acaba aklını mı kaçırdı?

Onunla oynamayı seviyorum. Onu terletmeyi. Onu meraklandırmak.

Ona *hissettirmek*.

Keşke onunla kimin taşak geçtiğini bilseydi.

Bilgisayarına girip kendine daha fazla oyuncak almaya çalıştığı anı görüyorum. Sepeti, bir tuşa basarak kolayca iptal edebileceğim zevk cihazlarıyla dolu.

Eğer onu boşaltacak bir şey istiyorsa, bunu seve seve yerine getiririm. İstedığınız şeklin kalıbını çıkaran bir web sitesi bulup acele bir sipariş veriyorum ve kaldığım motele göndermeyi ihmal etmiyorum. Oyuncaklarının yolda olduğunu düşünürken ona oynaması için bir şeyler göndereceğim. Eğer onu sikecek bir şey isterse, ona bu zevki veren kendi sikim olacak.

Aboneleri için kendini hazırlıyor. İnsanlar kızıma kendini boşaltması için para ödüyor. Parasını nasıl kazandığı konusunda onu suçlamıyorum ya da yargılamıyorum. Ama bana ait olanı kaç kişinin gördüğünü bilmenin beni çok kışkılandırmadığını iddia edemem.

Yine de onu affedebilirim. Şimdilik.

Kim olduğunu hatırlamıyor. Birbirimiz için kim .

Onun için planladığım bu cesaretler anılarını açığa çıkarmasına yardımcı olacak. Ona gerçek düşmanın kim olduğunu göstermek için. Medyanın tüm dünyanın görmesi için çizdiği düşman değil. O yerden kaçtığı için ne kadar cesur olduğunu bilmeli. Bazılarımız yıllarca orada sıkışıp kaldık, istismara katlandık. Kurallarına karşı geldiğinizde neler yapabileceklerini çok iyi biliyorduk.

Hazel kaçmayı bırakmayı hak ediyor. Ve bu şansı elde etmesini sağlayacağım.

Performansına başlamasını izliyorum ve kendime engel olamıyorum ama büyüleniyorum. Onun bu küçük gösterisi sadece benim içinmiş gibi davranıyorum.

Dantelli kıyafetlerini çıkarıyor ve baştan çıkarıcı bir pozla kendini kameranın önünde konumlandırıyor. Pembe tüylü bir sandalyeye otururken bacaklarını açıyor. Bana parlayan ıslak amının mükemmel görüntüsünü veriyor. Gözleri şehvetle dolu. Kirpikleri yuvarlak çilli yanaklarına çarpıyor. Dudakları dolgun ve kan gibi kırmızıya boyanmış. Yüzüne sabitlenmiş dantel maske, güzel yüz hatlarının bir kısmını gizliyor. Bugün taktığı peruk simsiyah ve çenesine kadar iniyor. Ona bakmak bile beni sertleştiriyor.

Tam üstünde yatıyorum. Sadece birkaç döşeme tahtası ve alçıpan bizi ayırıyor. Ama ona yakın olmalıyım.

Onu izliyorum. Benim için hazır olana kadar.

Bekleyebilirim.

Bilgisayarındaki ekran, uzun narin parmaklarını kendisiyle oynamak için nasıl kullandığını gösteriyor. Keşke bacaklarının arasında ben olsaydım. Parmaklarımın onu açtığını, klitorisine süründüğünü ve ben de onun içine daldığımı hayal ediyorum. Tam doğru noktaya vuruyorum.

İnliyor ve ben daha fazla dayanamıyorum. Sırt üstü dönüp sikimi çıkardım ve dizüstü bilgisayarı görüş alanıma yerleştirdim.

Tozlu gül rengi meme uçları ikiz tepelere doğru çekiliyor ve serbest eliyle önce birini sonra diğerini daire içine alarak kendini tatmin ediyor. Bu kışkırtıcı. Büyüleyici.

Onun ritmine uyuyorum. Elimi şaftımda gezdirerek, her hareketi onunmuş gibi yapıyorum. Her vuruş ve bükülme onun eli üzerimdeymiş gibi. Gözler çırpınıyor, onun her hareketini izliyorum. Çıkardığı her sesi dikkatle dinliyorum. Kendini tuttuğunu söyleyebilirim. Muhtemelen ona yaşattıklarım yüzünden kafayı yemiştir, ama bu beni daha da tahrik ediyor. Ona ulaştığımı bilmek. O güzel küçük kafasındaki çarpık düşünceleri işgal ettiğimi.

Şu anda üstümde olmasını ne kadar isterdim. Kendi elini sürdüğü gibi beni sürmesini. Görüntü o kadar canlı ki neredeyse gerçek olduğuna inanacağım.

Sadece ikimiz birbirimize dolanmışız. Ben onu boşaltırken dudakları adımı fısıldıyor.

Zevk omurgamdan aşağı fışkırıyor. Sikim kalın ve sert, arzuyla titriyor. Artık onu tutamıyorum ve kalın, sıcak bir akışla boşalıyorum. Onun amını doldurduğunu hayal ediyorum, sahip olduğum her damlayı ait olduğu yere götürüyorum.

Temizleniyorum, bekliyorum. Bilgisayarını kapatıp yatmaya hazırlanırken onu izliyorum.

Ve uyuduğunda, ben de tavan arasından aşağı ineceğim. Sadece biraz daha, ve bu oyunumuza devam edeceğiz.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 8

HAZEL

27 YAŞINDA

Şu anda yumuşak battaniyelerimin cazibesine kapılmamak için mücadele ederken gözlerim uykudan ağırlaşıyor. Benimle alay eden her kimse geri gelmeye karar verirse diye uyanık olmam gerekiyor. Saniyeler yavaş yavaş dakikalara dönüşürken vücudumdaki her kas gergin. Uyanık kalmama yardımcı olması için şimdiden birkaç fincan kahve içtim, ama bu endişeme hiçbir şey yapmıyor. Kafein, alkol ve reçeteli haplarımın karışımı başımın uğuldamasına ve göğsümün titremesine neden oluyor. Ama en azından yarı uyanık durumdayım, elimde bıçağımla yatak başımı çevreleyen yastık duvarına yaslanmış oturuyorum. Odanın etrafına bakıyorum, her küçük sesin aşırı farkındayım, rüzgar mı yoksa başka bir şey mi olduğunu çözmeye çalışıyorum. Başka bir şey.

Bu çözümün sürdürülebilir olmadığını farkındayım. Bir ara uyumam gerekecek ama bir geceyi atlatabilir. Sadece sipariş ettiğim kameralar gelene kadar. Neyse ki bir gecede gönderiyorlardı.

Yorgunluk beni pençeliyor.

Kendimi paranoyak hissediyorum ve bunun sadece ilaçlarımın bir yan etkisi olup olmadığını merak ediyorum. Dr. Thurston beni yeni belirtilere karşı dikkatli olmam konusunda uyardı. Ve şimdi mesajların kaybolması ve evimde birinin olduğunu düşünmemle birlikte, bir reaksiyon yaşıyor olabileceğim ihtimalini göz önünde bulundurmam zorundayım. Özellikle de hapları alkolle karıştırdığımdan beri. Tüm bunlar kendi yarattığım bir kabus olabilir. Belki de uyarılara kulak tıkmak acımı dindirmenin en akıllıca yolu değildi.

Ama hissiz değilsem, hissediyorum demektir. Ve hissetmeme izin verirsem yapabileceklerimden korkuyorum.

Yani, bana bir bakın. İnanılmayacak kadar korkmuş, yatakta bıçakla oturuyorum.

Ama eğer kaybediyorsam, o zaman oyuncaklarım nerede? Yine zamanı kaybediyor olabilir miyim? Tıpkı Sarah'nın kayb olduğu zamanki gibi.

Beyin garip bir yerdir, pek çok şey yapabilir. Sarah kayb olduğunda yaptığı şeye geri dönüyor olabilir. Hatırlamak istemediğim şeyleri karartıyor.

Sabah ilk iş olarak alkolü atmaya karar verdim.

Zaten geceler benim için zor geçiyor, bu yüzden az uykuyla çalışmaya alışkınım. Beynimin, bana hissettirmek üzere kurulmuş senaryolarla canlandığı zamandır.

Kingston'a ilk getirildiğimde, ailem beni bu maskeli adamlar tarafından kaçırılmam için ayarlamıştı. Gecenin zifiri karanlığında geldiler, yüzlerini seçememem için kafatası maskeleri takmışlardı. Beni yataktan kaldırırken vücutları simsiyahtı, sahip olduğum azıcık güçle savaşıyordum.

Ama asıl can alıcı an, yan taraftan beni onaylayarak bakan ebeveynlerimle göz göze geldiğim andı. Beni bu kaslı figürlere karşı mücadele ederken, çılgık atarken ve her şeyimle ağlarken izliyorlardı.

"Neden?" Yüzümün kenarlarından akan gözyaşlarımla ağladım, damarlarıma bir iğne soktuklarında vücudum çöktü.

"Bir gün anlayacaksınız."

Kingston'daki herkesin benzer bir hikayesi vardı. Hepimiz gecenin bir yarısı koparıldık. Hepimiz hayal kırıklığının bir karışımında bir araya getirildik. Ruhlarımızda kök salmış şeytanları çıkaracaklarına söz verdikleri Kingston Hazırlık Okulu'nun bükülmez kurallarına uymak zorunda bırakıldık. Bizi lanetleyen. Bizi bozmak. Değerli çocuklarını kurtarılması gereken kötü çocuklara dönüştürüyorlardı. Ve bizi sadece onlar kurtarabilirdi, yoksa denerken ölecektik.

Akademnin kurallarının aşırı ve hatta zaman zaman tehlikeli olduğu bir sır değildi. Bir grup öfkeli, kafası karışık çocuğu, öfke kontrolü sorunları ve tanrı kompleksi olan yetişkinler tarafından yönetilen kapalı bir alana koyun ve felaket için bir reçeteniz olsun.

Çocuklar haftalık olarak gelir ve hizaya girmeleri gerektiğini çabucak öğrenirlerdi. Aksi takdirde, müdür ve arkadaşlarının gazabına uğrarlardı. Koridorlarda devriye gezen yurt ebeveynleri. Onların taleplerine uymadığımızdan emin olmak için.

Dik dur.

Dualarınızı okuyun.

Tek bir saç teli bile yerinde

değil. Tek bir gülümseme

bile yok.

Her bir bezelyeyi yiyin ya da öğürene kadar boğazınızdan aşağı ittirin.

Ancak kaçtıktan sonra o yerin beni ne kadar berbat bir hale getirdiğini fark ettim. Bazı parçalarımı eski benliğimin gölgesine dönüştürdü.

Kötü bir çocuk değildim. Sadece kafası karışık bir gençtim, kendimi bulmaya çalışıyordum. Ama aileme göre? Çoğunlukla anneme. Ben bir kafırdım. Tanrı korkusunun bana aşılmasına ihtiyacım vardı.

Ve tek şikâyeti, eski bir metnin söylediklerine neden körü körüne inanmamız gerektiğini sorgulamaya cüret etmemdi. Beni şeytan çıkarması için birini bile tutmuştu. Bir iblis lejyonuylu dolu olduğuma ikna olmuştu. Her yönden kötüydüm.

"İtaatkâr olmalısınız. Çocuklar ebeveynlerini sorgulamamalı. İnançlarını. Sende bir sorun var çocuğum. Damarlarında bir tür kötülük dolaşıyor." Ben büyürken bana böyle derdi.

Sanırım zor biriydim. Benimle kendi inancını sorgulamasını sağladım.

Sorular.

Doğru bildiği bir şey varsa o da şu an berbat durumda olduğum. Belki de içimde yaşayan bir şeytan vardır. Çünkü yaşlandıkça, fantezilerim çarpıtıldı ve büküldü. Beni almak için odama gelen o meçhul adamları düşünüyorum.

Onları içimde hissetmenin nasıl bir şey olduğunu merak ediyorum.

Doktorumun travmamdan kaynaklandığını söylediği bir fantezi. Kafamın sınırları içinde keşfetmek için iyi. Bana yapılan yanlış düzeltmenin bir yolu.

Ben altlarında çaresiz yatarken, onların benimle birlikte olma düşüncesi beni arzudan çılgına çeviriyor. O kadar ki, abonelerim için kendimi boşalttığımda, düşündüğüm şey bu. Beni zapt eden sert eller. Bana ihtiyaç duyan. Beni alıyor.

Kahretsin, oyuncaklarımı özledim.

Bu gece kendimi sadece elimle boşaltmak daha fazlasına ihtiyaç duymama neden oldu. Elimdeki bıçağın sapına bakıyorum, nasıl hissettireceğini merak ediyorum.

Hayır. Siktir. Bu çılgınlık.

Yanımdaki komodinin üzerine bıraktım.

Tüm bunlar muhtemelen yeni ilaçlarımdan kaynaklanan bir paranoya. Benimle uğraşan yan etkilere yabancı değilim. Sabah Dr. Thurston'ı arayıp neler yaşadığımı anlatacağım. O zaman en azından bu gece biraz uyuyabilirim. Ayrıca, biri içeri girecek olursa, onlara kurduğum tuzağı duyarım.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 9

MISFIT

27 YAŞINDA

Hazel bir sinir yumağı ve bunu ben yapıyorum. Sırtını , bıçağı elinde gergin bir şekilde çevirirken onu izliyorum. Sanki bu beni durdurabilirmiş gibi. Kahretsin, onu şu anda ve oynamam için yaymayı ne kadar isterdim. Onu isteğime boyun eğdirmeyi. Adımı coşkuyla haykırışını duymayı.

Sonunda kendimi gösterdiğimde acaba bana nasıl tepki verecek? Beni hatırlayacak mı? Gözleri korkuyla mı açılacak yoksa kalçaları arzuyla mı sıkılacak? Titreyecek mi? Ya da belki karşı koyacak mı? Tanrım, olasılıklar sonsuz ve onu anlamak için sabırsızlanıyorum.

Ona dokunma ve tadına bakma ihtiyacı çok büyük. Onu üzerimde koklamak.

Bu haliyle çok güzel. Aslında her yönden, ama ne kadar çaresiz olduğu hakkında bir şey var. Tam üstünde yattığımı bilmemesi. Kapislerime karşı tamamen savunmasız. Onunla böyle oynayabildiğim gerçeği beni çok heyecanlandırıyor.

Sonunda, saatlerce bekleyip izledikten sonra uykuya dalar.

Kendimi tavan arasından çıkarmadan önce nefes alış verişinin düzene girmesini bekliyorum. Maskemi yüzüme yapıştırıp, atılmış iç çamaşırını elime alıyorum ve ona bakarken kumaşı parmaklarımın arasında gezdiriyorum. Göğüsleri kolumun erişebileceği kadar yükselip alçalıyor. Hay sikeyim.

Bir adım daha yaklaşıyorum, parmağımı göğüslerinin arasında açıkta kalan teninde gezdirirken bu anı paylaşma şansını yakalıyorum. Ağzından küçük bir inilti kaçıyor ve ben onu bütünüyle yutmak istiyorum. Özünü yutmak için midemin derinliklerine itmek.

Dik meme uçları giydiği pamuklu batıyor ve pantolonum sertleşen sikimin etrafında sıkılıyor.

O bir melek ve ben onun şeytaniyim. Yozlaştırmak ve günaha teşvik etmek için buradayım.

Benimle dalga geçtiği göğüslerine bir göz atmak için çektiğimde gömleği kolayca aşağı kayıyor. Onları takipçileri için sergiliyor. Ama onlar benim. Aletimi çıkarıp kendimi ona doğru çekmeye başladım. Onun mükemmel vücudunu izlerken kendimi eşiğe getirmem uzun sürmedi. Her an uyanabilirdi. Tüm göğsünü döllerimle boyadığımı ve onu benim olarak işaretlediğimi görünce çılgılık atar mıydı? Hazel'in kirpikleri, hareketsiz kalmadan önce döllerim tenine sıçrarken titriyor. Parlayan göğüslerini gömleğinin içine geri yerleştiriyorum ve sanat eserime hayret ediyorum. Bu başka bir fotoğrafı hak ediyor, diye karar veriyorum, telefonumu çıkarıp o anın fotoğrafını çekiyorum.

Muhteşem.

Karanlığın yuttuğu ön kapıdan çıkarken hâlâ uyanmamıştı.

Kit için gönderdiğim kalıp sabah geldi. İlk başta talimatları takip etmek zor oluyor ama sonra alışıyorum. Hazel'in benim sikimin kalıbıyla kendini becerme düşüncesi bile beni kit için yeterince sertleştiriyor. Kalıbı aldıktan sonra titreşimli aparatı yerleştiriyorum. Kuruması yirmi dört saatten fazla sürüyor, bu yüzden işini yaparken onu bir kenara koyuyorum. Bunu onun evine bırakmak için sabırsızlanıyorum. Sipariş ettiği oyuncaklardan biri olduğunu düşünceğini biliyorum. Ya da belki kullanması için ona meydan okuyacağım.

Onun ürünlerinden kurtulmamın nedeni oyuncaklardan korkmam değildi. Sadece ona aradığı zevki veren kişi olmak istiyorum. Oyuncaklarını birlikte nasıl kullanabileceğimizi düşünüyorum. Kendimi onun dar amcığının derinliklerinde otururken hayal ediyorum, sikimin kalıbı onu arkadan alıyor ve onu tüm benliğimle dolduruyor.

Hangi kalıpla devam edeceğimi seçerken şaşırtıcı sayıda tasarım arasından seçim yaptım. Neredeyse kıkırdamak için karanlıkta parlayanı seçecektim ama onun yerine ilk seçtiği türe benzeyen bir tanesini seçtim. Fosforlu kalemleri utandıracak parlak bir pembe.

Kameraları kontrol ettiğimde Hazel'in tam bıraktığım yerde olduğunu görüyorum. Cenin pozisyonunda kıvrılmış, ellerini çenesinin altında sıkıca kavuşturmuş. Yakınlaştırıyorum

ve başparmağımla yanağının yuvarlak şeklini çiziyorum. Şimdilik pikselli görüntü yeterli olacaktır.

Gözlerine uyku yapışmış halde evinin etrafında dolanana kadar birkaç saat geçer. Kötü boyanmış saçlarını dağınık bir şekilde topuz yapmıştı. Memelerindeki döller ve benim zevkimin onun önünde yayıldığını görünce ne hissettiğini merak ediyorum. Bana ne yaptığını biliyor olmalı. Tenime ne kadar derinden işlediğini.

Onun hareketleri beni büyülüyor ve ilgimi çekiyor, küçük alışkanlıklarının neler olduğunu ve onu neyin harekete geçirdiğini öğreniyorum. Onun olduğunu hatırladığım kız hala dönüştüğü kızın içinde gömülü. Bundan eminim.

Pembe koltuğuna yerleştiğinde, kendini hatırlamasını sağlamanın ilk adımının saçlarını doğal rengine döndürmek olduğuna karar verdim.

Oyun zamanı.

Bir mesaj yazıyorum ve iletilmesini bekliyorum.

Doğruluk mu cesaret mi,
Hazel?

Hoparlörlerden tiz bir ses geliyor ve tüm vücudu kaskatı kesiliyor, tezgâhtan bir bıçak daha kapmadan önce onu olduğu yerde durduruyor.

Sikeyim. Onun üzerindeki gücümü seviyorum.

Telefonunu titreyerek çeviriyor ve mesaja bakıyor. Mutfağında bir ileri bir geri adım atarken noktalar belirip kayboluyor, bıçak serbest elinde sıkıca kavranıyor. Korkusu kamera aracılığıyla hissediliyor.

Cesar
et

O da cevap yazıyor ve ben kendimi sırtırken buluyorum. Hazel'ın cesareti seçip durmasına şaşırmadım. Kingston'da da hep aynı şeyi yapardı. O zamanlar kendimizi eğlendirecek pek bir şeyimiz yoktu ama Doğruluk mu Cesaret mi bizi oyalardı. Sonsuz sonuçlarla dolu aptalca bir oyun.

Saçınızı eski rengine boyamanız için size meydan okuyorum. Sonra da bana bunu yaptığınızı gösteren bir resim gönderin. Üç saatiniz var.

Birlikte oynamazsan ne olacağını biliyorsun.

Kızgınlıkla mı yoksa korkuyla mı telefonunu fırlattı, bilemiyorum. Ama onu kızdırdığım çok açık.

Güzel. Demek ki bir şeyler hissediyor.

Anahtarlarının duvarda asılı olduğu yere koşmadan önce volta atmaya devam ediyor. Evden çıkarken onu dikkatle izliyorum. *İyi kız*, sanırım. İlerleme kaydediyoruz.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 10

HAZEL

27 YAŞINDA

BU SİKİCİ., Hayatım haline gelen bu saçmalık karşısında hayal kırıklığı içinde homurdanıyorum. Önceden bu kadar muhteşem değildi ama yine de. Direksiyonu tutarak arabamı markete giden ana yola doğru kırbaçlıyorum. Normalde saç boyası gibi bir şeyi evime sipariş ederdim, böylece evden çıkma zahmetinden kurtulurdum. Ancak bu yeni cüretimin getirdiği zaman kısıtlaması nedeniyle, teslimatı bekleyecek vaktim yok.

Göğsüme yapışmış yapışkan bir şeyle uyandığımdan beri bu sabah zaten zihnim allak bullak oldu. Ne olabileceğini düşününce ürperiyorum ve bunun yerine elimdeki işe odaklanıyorum. Çünkü çok fazla düşünürsem, gizemli maddenin tam olarak ne olduğunu biliyorum. Ve bu, benimle alay eden her kimse hâlâ evime girmenin bir yolunu bulduğu ve ben uyurken bana bir şeyler yaptığı anlamına gelir. Bu konuda olduğumdan daha fazla üzgün olmalıyım, ama aslında bir parçam neşeli ve biraz da tahrik olmuş hissediyor. Bu küçük düşünceyi terapistime söylememem gereken şeylerin arasına koyacağım.

Mağaza rastgele bir pazartesi öğleden sonrası için biraz kalabalık, ama bina gerginliğime rağmen kendimi içeri girmeye zorluyorum. Opak otomatik kapılardan içeri girdiğimde floresan ışıkları retinalarımı yakıyor. Beni hemen parlak turuncu saçlı ve rujlu, sahte gülümseyen bir çalışan karşılıyor. Beni bu güzel müesseseye davet ederken gözleri "beni buradan çıkarın" diye bağıyor. Onun sözleri, benim değil. Kibarca başımı sallayıp ihtiyacım olan reyona yöneliyorum, ancak buraya son gelişimden bu yana düzenlerini değiştirdiklerini fark ediyorum.

Lanet olsun.

Birkaç arabayı ve annelerinin elinden tutmuş sallanan birkaç çocuğu atlatarak ihtiyacım olanı buluyorum. Parmaklarım birçok renk kutusunun üzerinde uçarken, benden istenen cesarete .

Auburn.

Kapaktaki kız sanki dünyada hiçbir şeyi umursamıyormuş gibi görünüyor. Saçımı onun rengine çevirirsem ben de bu kadar mutlu olabileceğime söz veriyor. Geniş, dişlek gülümsemesi ve parlak gözleri yalan söylüyor.

Kutuyu alıyorum ve tek kişilik kasaya doğru dengesiz bacaklarla ilerliyorum. İnsan içine çıkmanın ağırlığı her yönden üzerime çökmeye başlıyor. Bu beklenmedik yolculuk beni tetikliyor, kaygılarımı ön plana çıkarıyor. Kutuyu çok sıkı tuttuğum için parmaklarımda karıncalanma hissi artıyor. Ellerimi değiştiriyorum ve parmaklarımı sallıyorum, kendimi tam bir sarmaldan uzak tutabileceğimi umuyorum.

Önümde yaşlı bir kadın elindeki kalın kupon destesini uzatırken içimden ölmek geliyor. Zaten kendimi zor toparlıyorum, bir de her kâğıdın taranmasını beklemek zorunda kalınca, bir baş dönmesi dalgası beni pençesine alıyor ve ellerimi titretiyor. Sanki o ince deri şeridi kavramak beni hız kazanan panik ataktan koruyabilirmiş gibi parmaklarım çantamın askısına gömülüyor. İçimde bir dalga yükseliyor, buradan gitmem için yalvarıyor.

Güvende olmamanın aşırı hissi beni bunaltıyor ve bu mağazanın ortasında bayılmama saniyeler kalmış gibi hissediyorum. Dışarıdan bakıldığında tamamen iyi görüldüğümü biliyorum. Çıkış sıramın gelmesini sabırla bekliyor gibi görünüyorum. Ama içimde şiddetli bir fırtınayla mücadele ediyorum.

Bugün henüz haplarımı almadığımı fark ettim. Uykusuzluk ve gerçek olduğuna %98 emin olduğum berbat mesajlar yüzünden kafam çok meşguldü. Telefonumu kontrol ediyorum ve tekrar kaybolma ihtimaline karşı ekran görüntüsünü alıyorum. Ben deli değilim. Birinin benimle uğraştığını biliyorum. Zayıflıklarından faydalaniyor ve bunu kendi hastalıklı zevkleri için kullanıyorlar.

Kadın sonunda çantalarını ve para üstünü kasiyerden aldığı anda, yanmanın eşliğinde bir sinir birikintisi içindeyim.

Kasiyerin bana yönelttiği üstünkörü sorulara basit evet ve hayırlarla cevap veriyorum. Kaba olduğumu düşündüklerinden eminim ama umurumda değil. Ayakta durmak, tamamen normalmişim gibi davranmak ve içimde panik yapmamak için her şeyimi harcıyorum. Her şey çok gürültülü geliyor. Çok yakın. Çok fazla.

Fişimi alıp arabama doğru olabildiğince hızlı yürüyorum. Başımı direksiyona yaslayıp burnumdan nefes alıp ağzımdan verirken kalbim kaburgalarımın doğru çılgınca atıyor. Kaç ya da savaş tepkisiyle boğuşurken zamanın akıp gittiğinin farkındayım. Hareket etmem gerekiyor. Eve gitmeliyim. Ama fiziksel olarak sıkışmış hissediyorum. Ellerimin direksiyonu bırakmasını sağlayamıyorum.

Nefesim düzene girip kalbim normal hızına dönerken deri avuçlarıma batıyor.

Tamamen normal aktiviteler yaparken vücudum aslan saldırısına uğramışım gibi davranmasa harika olurdu. Bir şekilde motorumu çalıştırmayı başarıyorum ve eve gitmek için acele ediyorum. Bu sokaklar hala biraz yabancı, bu yüzden bir hevesle hizmete girip çıkan tuhaf GPS'e güveniyorum. Yoluma fazladan bir on dakika daha ekliyor ve garajıma girdiğimde, buraya taşındığımdan beri endişem tüm zamanların en yüksek seviyesinde oluyor. Bu yüzden kendimi uyuşturmaya çalışıyorum.

İçeri koşup saçlarımı boyamaya başlamak için zaman kazanmayı başarıyorum. Yaptığım her vuruş düzensiz ve aceleci, alnımda küçük kan lekeleri gibi biriken lekeler bırakıyor. Sadece kırmızıyı seçmek zorundaydılar.

Saate baktığımda, bana bu mesajları gönderen her kimse, hafif ıslak bir saç selfie'siyle yetinmek zorunda kalacağına karar veriyorum çünkü bunu zamanında yapmanın bir yolu yok. Havaya amonyak kokusu yayılıyor. Zaman, bu sapığın taleplerine tehlikeli bir şekilde yaklaşıyor.

Aynaya bakıp saçlarımı kuruturken, yıllardır saklamaya çalıştığım bir versiyonum ortaya çıkıyor.

Elbette, daha yaşlı. Ve gözlerinin kenarında eskiden olmayan tekinsiz bir nitelik var- ama geçmişimde bıraktığımı sandığım o tanıdık kız bana tekrar bakıyor. Huzursuz bir his göğüs kafesimin derinliklerine gömülüyor ve gözlerimin arkasından keskin bir acı fişkırıyor.

Unutulmuş anılar seli bir üzerime hücum ediyor. Çılgınca akıp giderken tutunamayacağım kadar hızlılar.

Nefes alışım düzensizleşiyor ve kalp hızlanıyor. Ev.

Okul.

Parmaklarım ıslak çamurlu toprağı kazıyor, kazıyor, kazıyor. Soğuk.

Çılgılık, aman tanrım çılgılık.

Başımın yanlarını tutarak saç kurutma makinesini tezgâhın üzerine bırakıyorum.
Vızıldıyor ve üflüyor, gözyaşlarım kirpiklerime yapışırken sıcaklık mideme vuruyor.

Telefonum titriyor ve çenem sıkılıyor. Ekranda bilinmeyen bir numara
yanıp sönerken dişlerim birbirine çarpıyor.

Zaman .

OceanofPDF.com

BÖLÜM 11

ACE

17 YAŞINDA

TANRIM, O MÜKEMMEL. Keşke ağabeyimin elleri üzerinde olmasaydı. Sanki buna hakkı varmış gibi biralı nefesi ince boynunu gıdıklıyor. Buranın onu nasıl değiştirdiğini biliyorum. Gardiyanlarla yaptığı gizli toplantıları gördüm. Tüm sorularını doğru yanıtladıktan sonra Papaz Charles'ın sırtına vurduğu onaylayıcı tokatları. Müdürün başını sallayışını.

Bu yüzden bu gece burada bizimle olmasına çok şaşırdım. Dönüştüğünü sanıyordum. Artık bizim için fazla iyi olduğunu düşünüyordum, çünkü gözlerimin önünde bir öğretmenin evcil hayvanına dönüşüyordu. Tıpkı babamızın istediği gibi, onların mükemmel küçük öğrencisine dönüşüyor. Bence olduğumuz gibi olmamızda yanlış bir şey yok. Ve kendimizi bir başkasının dünya görüşüne uyacak şekilde değiştirmek sadece yıkım getirir.

Hazel'ın Kyle'dan uzaklaşıp evin karanlık boşluğuna doğru süzülüşünü izliyorum. Sarah ve Matty birbirlerine iğrenç bir şekilde aşık oluyorlar ve flörtlerini tam bir PDA'ya dönüştürüyorlar.

"Bir oda bulun." River bağılıyor.

"Kapa çeneni. Lanet olası okul muhafızlarının seni duymasını istemezsin. Onlardan o kadar da uzakta değiliz."

Haksız değil ve kendimi River'ın aptallığı tarafından cezbedilmiş, sanki ortaya çıkmak üzereymiş gibi ormandaki karanlığı tararken buluyorum. Papaz Charles'ın bire bir talimatları yüzünden sırtım hala sızlıyor. Her zaman kan akıtacak kadar sert vururdu. Kalıcı bir iz bırakacak kadar derine.

Daha sonra enfeksiyon geliştiren ve bir daha haber alınamayan birkaç kişi oldu. Bu düşünce içimi kemiriyor.

Sıradaki. Doğrusu, ne kadar dayanabileceğimi bilmiyorum. Buraya kadar gelebildiğime şaşırıyorum. Demir gibi iradem onların beklentileriyle çatışıyor.

Beni en çok kızdıran şey böyle bir yerin var olabilmesi. Reşit olmayanlara şiddet uygulamaktan çekinmeyen insanları çalıştırıyorlar. Boş verin, bu piçlerin bazıları bundan zevk alıyor. Yumruklarını öğrencilerin üzerinde kullanırken yüzlerindeki neşeyi görebilirsiniz. Her vuruşta kendi gündemlerini bize dayatıyorlar.

İtaat et. .

Bu dünyaya bizi en çok sevmek için gelenlerin bizi bu canavarlara teslim etmeleri ne kadar da uygun. Acımızın kaynağı. Ruhlarımızın yıkımı. Hepsi de kendilerini kutsal olarak tanıtan insanların eliyle. Bizim iyiliğimizi önemsiyorlarmış gibi davranıyorlar. Eğer bu doğru olsaydı, sırtım kıyma gibi görünmezdi.

Eğer bir Tanrı varsa, umarım bize yaşattıkları terörün hesabını sorar.

Hazel karanlığa doğru yürüdüğünde, malikânenin gölgeleri tarafından hemen sarıldığında, tenimi kaplayan bir huzursuzluk hissettim. Bir zamanlar durduğu yere baktım, gözlerimi ayıramıyordum, yeniden ortaya çıkmasını bekliyordum. Buraya bu şekilde gelmek aptalcaydı. İçimdeki her şey bir şeylerin ters gideceğini haykırıyor ama bu duyguyu bastırıyorum. Bunu paranoyaya bağlıyorum. Kyle'ın getirdiği esrardan çok fazla içmiş olmalıyım. O şey her zaman kaygımı artırır.

Bu sefil yere götürüldüğümünden beri sadece hayatta kalmaya çalışıyorum. Günümü geçirmemi sağlayan tek şey o. Onu ilk gördüğüm andan beri, benim için doğru kişi olduğunu biliyordum. Sadece onun için doğru kişi olduğumu ona nasıl göstereceğimi bilmiyorum. Kardeşime o kadar dalmış görünüyor ki, ona gösterdiği ilgiden dolayı kıvrılıp ölmek istiyorum. Böyle baktığı kişi *ben* olmalıyım.

Onun için iyi değil.

Bir çığlık gecenin sessizliğini deliyor, ormanda yankılanıyor ve bir kuş sürüsünün havalanmasına neden oluyor. Ya da en azından ben kuş olduklarını düşünüyorum. Kahretsin, muhtemelen yarasalar. Sesin evin içinden geldiğini fark ettiğimde omurgamdan aşağı bir ürperti akıyor. Farkına varmadan ayaklarım hareket ediyor, köhne, karanlık binaya doğru koşuyorum.

"Ne oluyor lan?" Bir projektör etrafımızdaki karanlığı aydınlatıp uzun söğüt gölgeleri oluştururken Matty arkamdan soruyor.

Güçlü bir el aniden pazuma saplanıyor ve beni sertçe geriye çekerek toprağa ve dallara çarpmama neden oluyor. Kendimi fırçalayarak ayağa kalkmaya çalışıyorum ama uzun bir namluyla yüz yüze geliyorum. Elmacık kemiğime doğru bastırıyor, soğuk yuvarlak metal, tetiği bir kez çekmemle yüzümü uçurmakla tehdit ediyor.

Sırtımdaki taze yaralar, yakamdan çekilip hepsi toplanmış olan arkadaşlarıma doğru itildiğimde canlanıyor. Hazel hariç hepimiz.

Saklan, diye yalvarıyorum zihnimden, sanki beni duyabiliyormuş gibi. "Burada neyimiz var, Will?"

"Görünüşe göre kendimize birkaç kaçak bulduk. Nereye gidebileceğinizi düşündünüz? Sizi bulamayacağımızı mı sandınız?"

Hepimiz sessiziz, olmamızı istedikleri itaatkâr çocuklar gibi yere bakıyoruz. Tek bir yanlış cevabın, tek bir yanlış hareketin feci sonuçlara yol açabileceğini biliyoruz. Etrafımız okulun rehber öğretmenleri ve disiplin personeli tarafından sarılmış durumda. Başka bir deyişle? Boku yedik.

"Hayır, efendim." Kyle hepimiz adına cevap veriyor.

Sarah'nın grupta olmadığını fark ettim. Belki Hazel'ın yanına gitmiştir.

River'ın gömleği yırtılmış ve yüzü çamur içinde, sanki onu bir su birikintisine itmişler gibi. Muhtemelen öyle yapmışlardır.

Matty'nin burnunda kırmızı bir kesik var ve kulakları parlak kırmızı. Kyle'a pek dokunulmamış ama sinirli görünüyor. Kendimi onu daha fazla değerlendirmeye bırakıyorum ve midem bulanıyor. Daha iyisini bilmesem, kardeşim onları burada gördüğüne şaşırmamış gibi görünürdü.

O..?

Hayır.

Bizi otobüsün altına atmak için bu tuzağı kurmazdı.

Öyle değil mi?

Buz gibi öfke damarlarımı dolduruyor ve eğer bana doğrultulmuş lanet bir silah olmasaydı, şu anda Kyle'ın suratını yumruklardım. O yaptı.

Çömelmiş, kollarını kaldırmış ve başını yana eğmişken ağzını zalimce eğerek dudaklarına yapıyor. "Tıpkı söz verdiğim gibi. Sorun çıkarmayacaklar."

Doğrulama beni çok etkiledi. Biz toplanırken ihanet havayı kaplıyor ve Kyle'ın geride durup durumu değerlendirmesine izin veriliyor.

"Diğerleri nerede?" Papaz Charles soruyor.

Kyle başını eve doğru sallıyor ve ben ona doğru hamle yapıyorum. Sırtımdaki yaralar protesto çığlıkları atıyor ama görmezden geliyorum.

"Seni orospu çocuğu."

Gülüyor, beni kolayca kenara itiyor. "Dikkatli ol, aynı anneyi paylaşıyoruz, bu seni ne yapar?"

Onu öldüreceğim.

Gırtlaktan bir çığlık atarken yumruğumu savurarak elmacık kemiğini kırmayı başardım. Darbe etime batarken tatmin edici bir kemik çıtırtısı yankılanıyor.

"Ah, ah, ah. Yerinde olsam bunu yapmazdım." Tüfek doğrudan bana doğrultuldu ve vücudum hareketsiz kaldı. Her gözeneğimden öfke fişkırıyor. Kurallarına bu şekilde karşı geldiğimiz için bizi yok edecekler. "Dene beni." Papaz Charles silahın diğer ucundan alay ediyor, parmağı ateş etmeye hazır.

Toplayabildiğim tüm küçümsemeyle ona bakarak tükürdüm ve ayakkabısına vurdum.

"Yanlış hareket." Tüfeği benim tepki vermeme fırsat bırakmadan hızla çeviriyor ve dipçiğiyle çeneme vuruyor.

Buruşuyorum, görüşüm küçük beyaz yıldızlarla süsleniyor.

Beni küçümsüyor. İyi bir Hristiyan kisvesine bürünmüş, kötülük dolu bir hediye. Küçük alnında ter lekeleri var ama keşke kan olsaydı. Keşke durum tersine dönseydi ve kutsal bir adamın bu zavallı bahanesi önümde dizlerinin üzerinde saf bir dehşet içinde titriyor olsaydı.

Şimdi burada söz veriyorum, bir gün bu pislikleri yakalayacağım ve bize yaptıklarının bedelini ödeteceğim. Katlandığımız tüm işkenceleri. Tüm travmaları. Sırtımdaki her yara için onları teker teker kesip açacağım.

"O evde kimse yok, Kyle. O yüzden o iki kızın nereye kaçtığı hakkında konuşmaya başlasan iyi olur, yoksa anlaşmamız bozulur."

"Yemin ederim, Dr. Ostroff, Hazel kaçtı."

"Gelip bakmamıza yardım etsen iyi olur, yoksa kışın o arkadaşlarına katılır."

Kyle hafif kızgın görünüyor, omuzları gergin ve kaşları derin bir çatıklık halinde aşağı doğru eğik. Ona yumruk attığım yerde parlak kırmızı bir leke oluşmaya başladı.

Güzel.

Keşke ona daha sert vursaydım.

Yağmur enseme vurmaya başlıyor, yeri vıcık vıcık yapıyor ve havayı soğutuyor. Burada beklemeye zorlanırken dişlerim titremeye başlıyor. Evi tarayan disiplin personelinin homurtuları ve uzaklara çarpan ayak sesleri arasında yağmurun pıtırtilarından başka bir şey duyulmuyor. El fenerleri karanlığı yararak etrafımızda düzensiz bir şekilde zıplıyor.

"Gitmişler. Burada donmadan önce onları bir an önce bulsak iyi olur." Yeni personelden biri, önündeki manzarayı incelerken ellerini kalçalarına götürüyor. Bir personele göre cılız biri. Herhangi birimizin üşümesinden endişe ediyorsa, eminim daha fazla dayanamayacaktır. Fazla nazik görünüyor ve diğerlerinin sahip olduğu sertlik onda yok. Bu adamın hâlâ bir kalbi var.

"Kyle. Sen ve ben bu ormanda küçük bir yürüyüşe çıkacağız ve o kızları bulacağız, beni duyuyor musun?" Dr. Ostroff açıkladı. "Papaz Charles, bu... uyumsuzlarla ilgilenir misin?"

"Benim için zevk." Sırıtarak söylüyor. Hasta herif. Bizi 'idare etmekten' ne kadar keyif alacağını biliyorum.

Kötülük hakkında verdiğimiz tüm vaazlarda, yanlış anladıklarını biliyorum. Kötülük bizi tuzağa düşürmek ve ruhlarımızı lanetlemek için bekleyen uğursuz uzak bir figür değil. Tam burada, Kingston'da.

Görevlilerden biri tarafından kolumdan çekilip kaderimi beklemek üzere karanlığa doğru sürüklenirken irkiliyorum.

BÖLÜM 12

HAZEL

27 YAŞINDA

Telefonumun alarmından gelen bu acımasız bip sesi, görüntülerin saldırısını kesiyor. Az önce hatırladığım her şey yok oldu. Bir anı kırıntısı bir kez daha bilinçaltımın derinliklerine gömüldü. Boyalı saçlarımın fotoğrafını çekerken içimi bir hüsrana kaplıyor. Kızıl dalgalar bir zamanlar olduğum kızı hatırlatıyor.

Gülümsemeye zahmet etmiyorum.

Gönder tuşuna bastığımda gözlerimin altındaki koyu mor lekeleri ve çenemde oluşmaya başlayan çatlakları fark ediyorum. Sipariş ettiğim kameralar henüz gelmedi, bu yüzden bir geceyi daha endişe içinde kilitli geçirdim.

Bilinmeyen numara yazmaya başlıyor ve ben hemen kendimi hazırlıyorum, şimdi ne olacak diye merak ediyorum. Başka bir Doğruluk mu Cesaret mi oyunu mu olacak? Kırılgan ruhuma başka bir sataşma mı?

Dürüst olmak gerekirse, bu aptal çocukça oyunlar son birkaç günde yıllardır hissetmediğim kadar çok şey hissetmeme neden oldu. Duygularım üzerinde bir kumar oynadı, beni bir sonraki adımın ne olacağını tahmin edemediğim bir iniş çıkış hız trenine bindirdi. Ve bu düşünce artık beni korkutmuyor... heyecanlandırıyor.

Aynaya tekrar baktığımda, gözlerim parlak görünüyor. Açık. Bu bok kafalı telefonuma ne gönderirse göndersin üstesinden gelmeye hazırım.

Ayrıca, çok daha kötülerini atlattım.

İyi Kız

Telefonu tezgâhın üzerine fırlattım ve sinirli bir çığlık attım.
Sikeyim böyle işi.

"Peki yeni dozunuza alışma süreciniz nasıl gidiyor? Herhangi bir yan etkisi var mı?"

Siyah kazağımın yıpranmış bir kenarını karıştırıyorum, parlak kırmızı olana kadar parmağımın ucunda döndürüyorum.

"Saçını değiştirdiğini görüyorum Mallory. Bu ani bir seçim miydi yoksa bir süredir yapmak istediğin bir şey miydi?"

Homurdanıyorum. "Düşüncesizce olduğunu söyleyebilirsin." Gözlerim onun tepkisini görmek için kameraya odaklanmıyor bile. Onun yerine, ince ipliği çözmeden önce nabızı atan parmağımın neredeyse mor renge dönüşme şekline yapışmış durumdalar. Saçımı boyatalı bir gün oldu ve bu değişiklik beni kameradan ve aynalardan uzaklaştırdı.

"Mallory." Tanrım, bu ses tonuyla annem gibi konuşuyor. Sahte isimle bile. Bu ses tonu iyileşmemiş yerlerimi kesiyor ve köşeye sıkışmış bir engerek yılanı gibi saldırmak istememe neden oluyor.

Doğrudum ve kameraya baktım.

Yüzümü inceliyor ve gördüklerinden hoşlanmayacağını şimdiden biliyorum. Makyaj yapmak için zaman ayırmadım. Bugün dışarı çıkmayı bile denemedim. Akıl sağlığım bozuluyor ve artık bunu maskeleyemem. Belki de sonunda gerçekten olduğum gibi görünmeye hazırım. Kırık parçalar ve hepsi.

"Sanırım sana reçete edilen ilk dozuna geri dönmeni tavsiye edeceğim." Bir şeyler not alıyor ve o iri baykuş gözleriyle beni tekrar inceliyor. "Ve belki bir ev ziyareti, geçen seferki gibi başka bir atağın ortaya çıkmasını istemeyiz."

"Hayır, sorun değil. Gerçekten." Kelimeler ağzımdan hızla dökülüyor. İhtiyacım olan son şey terapistimin buraya gelmesi.

Aşırı çizgili dudaklarını büzüyor. "Mallory, emin misin? Buna ihtiyacın var gibi görünüyor. Kendine zarar verme düşüncelerin var mı?"

"Hayır, gerçekten. Özür dilerim. Pek uyuyamıyorum. Komşunun oğlu davul çalmaya başladı ve geceleri beni uyutmuyor." Bu yalan göğsümde ağır bir yük oluştururken, gülümsememin onu yanıma gelmekten alıkoymaya yeteceğini umuyorum.

O kadar uzun süredir terapistim değil ama birlikte çalışmaya katlanabildiğim tek kişi o oldu. Ağır bakışları her hareketimi izlemeye devam ediyor, sanki mikroskop altında inceleniyormuşum gibi hissettiriyor. Vereceğim yanlış bir tepki beni çoraplı bir tatile sürükleyebilir ve bu tatili ben seçmedim. Bunu daha önce tecrübe ettiğim için, ayakkabı bağcığı olmayan ve tatsız yemekler diyarına sürüklenmeyi tekrarlamak istemiyorum.

Akıl sağlığımın etrafında nazıkçe dans ederken aramızda sessizlik uzanıyor. Nereden geldiğini anlayabiliyorum. Gözünüzün önünde bir hastanın kendine zarar vermesi mesleğine zarar verebilir. Beni kendi halime bırakmak bir kumar. Ve geçmişim, işler zorlaştığında başa çıkabilme konusunda bana herhangi bir güven vermiyor. Kendimi tamamen kapatmamla tanınırım. Dürüst olmak gerekirse, düşüncelerimin beni henüz kendi kendimi yok etme yoluna sürüklememiş olmasına şaşıyorum. Belki de hayatıma giren bu bilinmeyen figür yüzündendir. Bana konfor alanımın çok dışında şeyler yaptırıyor. Çok dikkatli yaşıyordum. Hayatım kasıtlı olarak kontrol edilen kararların monoton bir dizisi.

Beni sevindirmesi gerekmeyen ama düzenli olarak kendimi kaybetmemi engelleyen kararlar. İyileşme sürecimin başlarında tetikleyicilerimden ne pahasına olursa olsun kaçınmayı öğrendim. Günü atlatabilmek için her şeyi bir kutunun derinliklerine itmeyi. Başlangıçta bu daha çok bir saati tamamen sarmal olmadan atlatmak gibiydi. Bu araçlar bana yeterince iyi hizmet etti.

Ancak bu cesaretlerle birlikte, telefonum her çaldığında tetikleyiciler üzerime geliyor. Her bildirim sinirlerimi alt üst etmeye hazır. Ve bu aynı anda hem heyecan verici hem de korkutucu. Diğer uçta kimin olabileceğini merak ediyorum.

"Pekâlâ, Mallory. Gelecek hafta normal saatimizde buluşacağız. Ama bir değişiklik olursa beni arayın ya da acil durum hattıma mesaj bırakın."

Kaşlarının sert çizgisi ve delici bakışları sertçe yutkunmama neden oluyor. "Teşekkür ederim."

Sanki beni hayal kırıklığına uğratmış gibi sesli bir iç çekişle seanstan çıkıyor.

Dizüstü bilgisayarımı kapatarak sessizce oturuyor, son birkaç günün ve ortaya çıkardığı tüm duyguların muhasebesini yapıyorum. Yine de, söz konusu gece bilinçaltımın derinliklerine gömülmüş, ulaşılmaz görünüyor. Ne zaman ona odaklanmaya çalışsam, başım ağrıyor ve beni işe yaramaz ve hüsrana uğramış bir hale getiriyor.

Telefonumdan gelen kısık bir bip sesi konsantrasyonumu bozuyor ve hemen vücudum geriliyor. Kimden geldiğini biliyorum.

Doğruluk mu cesaret mi,
Hazel?

OceanofPDF.com

BÖLÜM 13

ACE

27 YAŞINDA

Bir adım daha yaklaşmış olsa da SAÇ YETMİYOR. Telefon kamerasına attığı o kaş çatma ifadesini o güzel yüzünden silmek istiyorum ama bu onun sinirlerini bozmaya başladığımı gösteriyor.

Cesaret

O da cevap yazıyor. Tipik Hazel.

Verandaya çıkıp hediyenizi açmanız için size meydan okuyorum.

Mesajımı okurken yerleştirdiğim kameraları izliyorum, sonra sandalyesinden kalkıp pencereye koşuyor ve perdelerin arasından bakıyor.

Şirinmiş.

Bana ve taleplerime ne kadar iyi karşılık verdiğini görünce kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor. Yine de dışarıda değilim. Tavan arasına saklandım, o marketteyken içeri girebildim.

Güvenli düşündüğü anda ön kapıyı dikkatlice açıyor ve onun için bıraktığım paketi alıyor. İçeride onu neyin beklediğini biliyorum ve onunla kendini becermesini görmek için sabırsızlanıyorum.

Sikimin şeklindeki pembe yapay penis, kutuyu yırtıp açarken kutudan dışarı yuvarlanıyor. Kollarını esnek göğsünde kavuşturarak geri adım atıyor ve onu yakalamadan önce bir köpekbalığı gibi daireler çiziyor. O narin ellerinde görünce sikim sertleşiyor, onun tarafından böyle dokunulmak için can atıyorum.

"Ne oluyor lan?" Buradan duyabileceğim kadar yüksek sesle söylediğini duyuyorum.

Oyuncağı elinde tartıyor ve sonra oyuncağın titreşmeye başlamasını sağlayan düğmeyi buluyor. Bunu nasıl düşündüğünü görebiliyorum.

Hazel telefonu kapıyor ve ona verdiğim eşyanın fotoğrafını çekip birkaç dakika sonra bana gönderiyor.

İşte.

Telefonu masaya bırakıp önünde bir ileri bir geri atarken telefonu hâlâ elinde tutuyordu.

Şimdi onunla kendini becer ve bana göster.

Kaya gibi sertleşmiş sikim pantolonumdan çıkmak için yalvarıyordu, ben de izin verdim. Serbest elimi hatırı sayılır uzunlukta gezdiriyorum. Sikime nasıl tepki verdiğini görmek istiyorum. Benim yüzümden geldiğini görmek.

Mesajı okurken homurdanıyor. Oynadığımız bu küçük oyunu seviyorum. Bir ileri bir geri, Hazel'in hayatının etrafında inşa ettiği kabuğundan kurtulmasını izleyebilmek. Yıllardır yerinde duran bariyerleri, gönderdiğim her mesajla yok oluyor. Artık benden kaçamıyor. Ya da geçmişinden. Ben de ona bunu hatırlatmak için buradayım.

Umarım beni hatırlar. Ama hatırlasa bile, beni kardeşimi istediği gibi isteyecek mi? Yıllar önce o gece olanları nihayet kabullenecek mi? Bu hayatta kaybolmasının sebebinin onun yüzünden olduğunu varsaymak zorundayım. Çünkü hala onu arıyor, ama onu ilk ben buldum.

Yaz boyunca evinde Kingston Misfits etiketli büyük bir dosya bulmuştum. Hepimiz oradaydık. Sarah hariç hepimiz. Hazel hakkında topladığı bilgilerden, onun izini sürmeye yaklaştığı anlaşılıyordu. Hangi sebeple, henüz bilmiyorum. Ama ağabeyimin yaptığı hiçbir şeyin iyi bir nedeni yoktur. O her zaman bencillikle motive olmuştur. Kendi çıkarlarını güçlendirmek ve babamızın izinden gitmek.

Sonunda ona giden yolu bulmak için dosyayı kullandım, umarım Kyle yakın zamanda kaybolduğunu fark etmez.

Senatör olma yolunda hızla ilerliyor, tıpkı sevgili babam gibi. Ve tıpkı sevgili babam gibi, o da sahtekar ve zalim. Belki daha da fazla.

Hazel bir odadan diğerine geçerken kamera görüntü değiştiriyor. Ayağa kalkarak onu dikkatle izliyorum ve bunu gerçekten yapıp yapmayacağını merak ediyorum. Beklenti içinde dudaklarımı yalıyorum, benim kalıbımı kullanmasının heyecanı

O güzel küçük amcığını sikmek için sikim zonkluyor. Neredeyse acı verecek kadar. Ama biraz acı umurumda değil.

Şaşırtıcı bir şekilde, çekim yapmak için kullandığı odadaki düzeneğine gidiyor ve kıyafetlerini atıyor. Daha dik oturuyorum, beni duymaması için çok fazla hareket etmemeye dikkat ediyorum. Çok yakınım. Keşke burada onu izlediğimi bilseydi. Ama bu son sınavı geçmesi gerekiyor.

Benim için hazır olup görmem gerek.

Kamerasını kayda ayarlıyor, bacaklarını açıyor ve pembe oyuncakla yarığını okşuyor. Kahretsin, amına sokarken çok ateşli görünüyor. Başını arkaya yatırıyor ve ben daha fazla tutamıyorum. Şu anda beni hissettiğini bilerek kendimi daha sert ovuyorum. O yüz ifadeleri ve çıkardığı sesler benim yüzümden. Çünkü sikimi beceriyor.

Göğüsleri her itişte kabarıyor. Meme uçları alay ediyor ve ağrıyor. Bu açıdan büyüleyici ama tekrar tekrar izleyebilmek için videosunu gönderene kadar sabırsızlanıyorum. Yine de, bu anın zamanın sonuna kadar beynime kazınacağından eminim. Kendini hızlıca orgazmın eşiğine getiriyor.

"İstediğin bu muydu, seni hasta herif?" Hızını kesmeden sorduğunu duyuyorum.

Onun şımarıklığını seviyorum. Ateşini. Terapi seansını dinlediğimde uzun zamandır gömülü olduğunu fark ettim ama benim araştırmamla ruhunda kıvılcımlar çaktı ve onu kendine getirdi. Ve bunun her anından zevk alıyor gibi görünüyor. Bu onu korkutsa bile.

Oyuncağın düğmesine basıp titreşimin başlamasını sağlarken yanaklarındaki kızarıklık boynundan göğsüne doğru yayılıyor.

"Ah, siktir. Seni hasta piç. Senin için kendimi becermemi istiyorsun. Senin için gelmemi."

Bu konuda istediği kadar sızlanabilir, bu onun bunu seçtiğini göstermez. Baskı altında olsa bile. Başının üzerinde asılı duran sırrının tehdidi ile ellerimde bir macun gibi, onun için belirlediğim uzunluklara gidiyor.

İnleyerek sesi tavan arasına kadar ulaşıyor ve ben artık dayanamıyorum. Onu böyle izlerken ikinci kez boşalıyorum. Tekrar onun içinde olmayı diledim.

Önceden benim için hazır değildi ama şimdi hazır.

Telefonuna doğru ilerleyerek, gönderdiğini bildiren vınlama sesi gelmeden önce tuşlarla oynuyor.

Kendimi pantolonuma geri sokup bildirimin gelmesini beklerken saniyeler geçiyor.

Yeni bir mesaj beliriyor ve kendi kendime gülümsüyorum. Benim için ne kadar iyi bir kız. Sanırım itaati için onu ödüllendirmenin zamanı geldi.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 14

HAZEL

17 YAŞINDA

EV KARANLIK.

Çok
karanlık.
Ve sessiz.

Tek ses arkadaşlarımdan dışarıdan çıkardığı sesler ve benim kendi ayak seslerim. Aptallar. Böyle devam ederlerse, bizi yakalatacaklar.

Yine de bu bir gecelik özgürlük için buna değebilir. Sadece olmanın nasıl bir his olduğunu unutmuşum. Kingston'ın dayatmacı kuralları ve düzenlemeleri ensemde olmadan, ne istersem yapabilirdim. Bu aptal doğruluk mu cesaret mi oyununu oynamak olsa bile.

Görevim, perili olduğu söylenen bu evin her odasına girip geri çıkmak. İlk odayı belgelemek için kameramı kaldırıyorum. Bir zamanların lüks yaşam alanı, şimdi çeşitli örümceklere ve soyulan duvar kâğıtlarına ev sahipliği yapıyor. Düğmeye bastığımda bir flaş patlıyor ve kalbim yerinden fırlayacak gibi oluyor.

Hay sikeyim. Belki de sandığımdan daha çok korkuyorumdur, çünkü neredeyse altıma ediyordum. Hem de kendi kameramın flaşından. Başımı sallayarak diğer odalara hızlıca geçiyorum. Burası çok geniş ve belli ki çevredeki orman tarafından yutulmuş. Döşeme tahtaları ağırlığının altında gıcırıyor ve düşmemek için sessiz bir dua gönderiyorum.

İnsanlar burada yaşarken buranın nasıl görüldüğünü hayal ediyorum ve bu kadar yıpranmış ve hale geldiği için biraz üzülmekten kendimi alamıyorum. Hayaletlere inanmak benim anlayışımın ötesinde bir şey ama

bir yerde, bunu görebiliyorum. Bir ruhun, uzun zaman önce yaşanmış anılarla dolu, çürümeye yüz tutmuş bir eve nasıl tutunabileceğini anlayabiliyorum.

"Boo!"

Kanımı donduran bir çığlık attım, ta ki onun Sarah olduğunu fark edene kadar. "Seni kaltak. Bana neredeyse kalp krizi geçirtecektin."

"Çok uzun sürüyor ve dışarısı sıkıcı olmaya başladı." Omuz silkiyor. "Woah. Şuna bak!" Tozla kaplı bir sandığa tekme atıyor. "Sence içinde bir ceset var mıdır?"

"Çok hastalıklısın."

"Gördüğüm gibi söylüyorum. On dolarına bahse girerim ki, bu yaşlı bayanın kemikleridir.

Wentworth. Cesedini asla bulamadılar."

Omurgamdan aşağı bir ürperti akıyor. ", gidelim."

"Hayatta olmaz. Burada ne olduğunu göreceğim."

Mandal çürüme ve eskime nedeniyle kolayca açılıyor. İkimiz de karanlık kabın içine bakıyoruz ve ağzına kadar eski elbiselerle dolu olduğunu görüyoruz.

Sarah en üsttekini kapıyor ve kendine doğru tutuyor. Toz onunla birlikte yükseliyor ve ben de dönerken fotoğrafını çekiyorum. Umutsuzca taklit edebilmeyi dilediğim o 'o' kız şeyine sahip. Sadece sahipmişim gibi davrandığımı hissettiğim bir şeytan umursayabilir enerjisi. Böyle arkadaşlara sahip olmak benim için çok yeni. Evde annem beni hep korudu. Ev okulu onun tercih ettiği okuldu, ta ki artık "tavırlarımla" başa çıkamayacağını düşünüp beni Kingston Prep'e gönderene ve şimdi arkadaşlarım dediğim insanlarla bir araya gelene kadar.

İyi hissettiriyor ama kafa karıştırıcı. Sanki yanlış bir karar her şeyi bitirebilirmiş gibi.

"Sanırım bu bana uyabilir." Sarah mevcut kıyafetlerini çekiştirerek çıkarıyor ve eski elbisenin içine giriyor.

Haklı, ona eldiven gibi uyuyor.

"Fermuarımı çekebilir misin?" Yapıyorum ve işime hayran olmak için geri çekiliyorum, ancak bunu yaptığımda ayağım yerden kesiliyor.

Tahta bacağıma sürtünüyor, kot pantolonumu geçiyor, kan akıtacak kadar sert. "Lanet olsun." Gözlerimde yaşlarla haykırıyorum. Acıyor amına koyayım.

"Dur, sana yardım edeyim." Sarah koltuk altımdan tutup beni ayağımın açtığı delikten çekip çıkarmaya yardım etti.

"Buradan gitmeliyiz. Oh, kahretsin. Sanırım elbisene kan bulaştı." Bu ışıktaki ne kadar yaralı olduğumu göremiyorum, bu yüzden pencereye yaklaşip bacağıma sarmam gerekip gerekmediğini anlamaya çalışıyorum. Ay ışığının yetersizliği daha iyi görmeme yardımcı olmuyor.

"Geri dönmeyeceğim." Sarah çenesini kaldırarak ilan ediyor.

"Ne? Tabii ki öylesin. Başka ne yapacaksın ki? Yakınlarda hiçbir şey yok." Kasaba çok uzak ve hemen bizi ararlar. Meraklı pislikler. Ağırılığımı duvara yaslayıp pencereden dışarı bakıyorum.

Sarah bir şeyler söylüyor ama ben pencereden dışarı bakmakla meşgul olduğum için okul muhafızlarının aniden ortaya çıktığını fark edemiyorum.

Boku yedik.

"Kapa çeneni." Sarah'ya kırık camlardan uzaklaşmasını söyledim.

"Ne, neden?"

Öfkeli sesler duvarları delip geçiyor ve ikimiz de kıpırdamadan duruyoruz. Aramızda sadece sığ nefeslerimiz ve panik ifadelerimiz değişiyor. Buraya gelmenin risklerini biliyoruz. Kingston'da kuralları çiğneyen çocukların başına neler geldiğine dair hikayeleri biliyoruz ama yine de yaptık.

"Hadi, arkadan çıkalım." Sarah bileğimden tutarak, "Arkadan çıkalım," dedi. Hâlâ elbiseyi giyiyor ve hava onun için çok soğuk. Ama başka seçeneğimiz yok.

Çıkarken gürültü yapmamaya özen göstererek hızlı adımlarla ilerliyoruz, adrenalin ve korku da peşimizden geliyor. Sıcaklık son birkaç dakika içinde düşmüş ve arka kapıdan çıkarken yüzümü ısıyor. Sanki iyi eğitilmiş bir SWAT timi gibi eve giren birkaç adamı kıl payı kaçırmaya çalışıyoruz. Güce sahip erkekler, onu nasıl kullanmayı seçtikleri konusunda beni şaşırtmaktan asla vazgeçmiyorlar. Çünkü iki genç kıza korkutma ve kaba kuvvetle takip etmek bir şekilde onlara uygun görünüyor.

"Bu taraftan gidersek belki onlar bizi fark etmeden okula geri dönebiliriz." Evin arka tarafını işaret ederek fısıldıyorum. Aşağıya dik bir tırmanış var ama alternatiften daha iyi. Ayaklarımı yere basarak ilk ben iniyorum. Yaralı bacağım itiraz ediyor ama itiyorum, buradan siktir olup gitmeye kararlıyım.

Yolun yarısına gelene kadar Sarah'nın ayakkabı giymediğini fark ediyorum. Budaklı bir dala tutunurken ayak parmakları toprağı kazıyor. Elbisesi onu yavaşlatıyor ama artık yapacak bir şey yok. Belki aşağıya indiğimizde, manevra yapmasını kolaylaştırmak için bir kısmını yırtıp atabiliriz.

"Geri dönüp için sabırsızlanıyorum." Mırıldanıyor. "Bu gece kesinlikle tüm cızırtılı battaniyelere ihtiyacım olacak."

Gülüyor. Geri döndüğümüzde bile o kadar rahat olamayacağımızı bilmenin verdiği hafif, hüzünlü bir ses.

Çok geç olana kadar kaydığını görmedim. Vücudu aşağı yuvarlanıyor, kayalara ve ağaç dallarına çarpıyor, ta ki aşağıya kıpırdamadan inene kadar.

üs.

Tepenin dibine doğru attığım her adımda içimi dehşetten başka bir şey doldurmuyor. Ona katılmamaya dikkat ederek ama yanına inmek için yeterince acele ederek sertçe yere iniyorum ve yanımda bir sancı hissediyorum. Sarah'nın buruşmuş bedenine doğru eğildiğimde göğsünün hafifçe inip kalktığını görebiliyorum. Saçları her yöne dökülmüş ve kirle kaplanmıştı.

Nefes alıyor ama bilinci yerinde değil.

"Burada neyiz varmış?" Kyle bir ağacın arkasından çıkıp soruyor. Belki de duruşundan ya da Sarah'nın iyi olup olmadığını kontrol etmeye gelmemesinden kaynaklanıyor ama içimden bir ses, dönem boyu aşık olduğum kişinin sandığım gibi biri olmayabileceğini söylüyor.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 15

HAZEL

27 YAŞINDA

VÜCUDUM SARSILIYOR ve bileklerimin başucumda olduğunu hissederek uyanıyorum. Hatıralar bilincime yapışıyor ama hemen yerini kendimi sıkışmış bulmanın verdiği saf ve mutlak dehşete bırakıyor. Uykudan ağırlaşmış gözlerimle etrafımı süzüyorum.

Kafatası maskesi takmış karanlık bir figür yüzümden birkaç santim ötede belirliyor. Derim gergin ve terliyim, ne kadar zamandır dışarıda olduğumu bilmiyorum ama dışarısı hâlâ gece. Kurtulmak için çırpınırken bir çığlık boğazımı zorluyor, ama ağzıma bir parça koli bandı yerleştirildiğini ve bunun imkansız olduğunu görüyorum. Karanlık figür derin ve tehditkâr bir şekilde kıkırdarken nane kokusu üzerimde dalgalanıyor.

"Doğruluk mu cesaret mi, Hazel."

Tanrım, bu gerçek. Bu benim uydurduğum sapkın fantezilerimden biri değil. Birisi beni bağladı, karşı koyamıyorum. Üstümde daracık bir atlet ve ince bir iç çamaşırı şeridinden başka bir şey olmadan, tamamen savunmasız ve bu davetsiz misafirin merhametine kalmış bir şekilde burada oturuyorum.

Sonra ağzımdaki bandı koparıyor ve bıçağın ucunu çeneme bastırıyor, küçük bir kan damlasını çekecek kadar sert. Bandın olduğu yer derimi acıtıyor. Titriyorum ama garip bir şekilde panikle miyorum. Bir nedenden dolayı, neşeliyim. Ve biraz da bu maskeli yabancının beni isteğim dışında almasından heyecan duyuyorum.

Kahretsin, terapistim şu anda kafamın içindeki düşünceleri görebilseydi, beni hastaneye yatırır.

"Doğruluk mu cesaret mi?" Tekrar soruyor ve şimdi beynim uykudan bulanıklaşmadığı için, bana tüm o mesajları gönderenin bu adam olduğunu anlıyorum.

"Sen gerçek misin?" Şaşırmış ya da saygı duymuş bir halde söylüyorum, gerçekten anlayamıyorum.

Aklımı kaybetmediğimin farkına varmak hoş bir şey.

Bıçak biraz daha sert bastırıyor ve nefesim kesiliyor. "D-dare." Tükürmeyi başarıyorum.

"Her zaman cesaret toplarsın, benim küçük geyiğim. Senin dileğin benim için emirdir. Bacaklarını açıp o daracık amını bu bıçağın sapıyla sikkeme izin vermen için sana meydan okuyorum."

Önünü açarken dizlerim titriyor. Maskesinin gölgesiyle örtülmüş o karanlık gözlerde bir parça onay görüyorum.

"Elinden geleni yap." Göğsüme kan damladığını hissederek ona dik dik bakıyorum.

Bıçağın ucunu bacaklarımın arasına indiriyor ve iç çamaşırlarımı kesiyor. Temasla sıçıyorum ve artıkları atmasını izliyorum. Bıçağı çevirerek eğiliyor ve sapını klitorisime sürüyor. Kendimi sıktığımı hissediyorum, anında ıslanıyorum. Utançtan yanaklarıma sıcaklık yükseliyor. Bu maskeli yabancının dokunuşundan zevk aldığım için kendimden utanmalıyım ama elimde değil. Hayal ettiğim her şey bu.

Bıçağın sapını içime soktuğunda boğuk bir nefes alıyorum, beni onunla becerirken avucunun keskin bir dilim aldığını görüyorum. Kan çarşaflarımı ıslatıyor ama acı onu rahatsız etmiyor gibi görünüyor.

"Şu haline bak." Kollarımdaki tüyleri kaldırarak adeta hırlıyor. "Lanet olası bir hayal, düşmüş bir melek gibi önümde kıvranıyor. Bu kadar ahlaksızca bir şeyden zevk alıyorsun."

Bıçağı çıkarırken inliyorum. Hâlâ içimde olmasını dileyerek iç duvarlarımı sıktığımı hissediyorum. Bu yabancından korkuyor olsam da, aynı zamanda inanılmaz derecede tahrik oluyorum.

Kıkırdıyor.

"Aç." İtaat ettim, ağzımı onun için açtım. "Şimdi, tadını emerek çıkar." Öne doğru eğilirken bu davetsiz misafirle gözlerimi kilitliyorum, kollarım sıkıca bağlara doğru çekiliyor. Sıcak sapı dilimin üzerine yerleştiriyor ve dişlerimin arasından geçiriyor. Kanın ve kendimin tadı tüm duyularımı kaplıyor. Gözler çırpınarak kapanıyor, sert bir el çenemi kavıyor. Islak ve yapışkan bir his veriyor ve kesik eliyle beni kavradığını fark ediyorum.

"Gözler üzerimde." Hırlıyor. Gözlerim bir anda açılıyor ve kocaman oluyor, gözyaşlarım köşelerden fişkırıyor ve yanaklarımdan aşağı süzülüyor. "İşte bu kadar." Çubuğu ağzıma daha da sokarak alt dudağımdaki yumuşak deriyi kestiğini söylüyor. Acıyor ve derimin altında sürünen o korku yoğunlaşıyor. Hayallerim bir anda durma noktasına geliyor. Bu adam beni öldürmek için burada olabilir. Bu düşünceyi sindirmeyi başarıyorum ve buz gibi bir ürperti omurgamdan aşağı kayıyor. Bıçağın kabzasını ıslak amımın içine geri itiyor ve dehşet zevkle karışıyor. Kendimden başka biri tarafından dokunulmayalı çok uzun zaman olmuştu.

"Neden, neden bunu yapıyorsun?" Diye soruyorum, kalçalarım her sert itişte sapa karşı dalgalanıyor. Elimde değil. Bana yaptığı şey çok iyi hissettiriyor.

"Neden?" Bıçağı benden çekerek ve maskeyi sadece ağzını gösterecek şekilde kaldırarak soruyor. Keskin çene çizgisi, yanağından yukarı doğru uzanan bir yara iziyle kesintiye uğrayan sıyrıklarla dolu. Benim tadımla kaplanmış bıçağın sapını yalarken beyaz dişleri ay ışığında parlıyor. "Bunu yapabilmek için." Bıçağı kenara fırlatıyor ve kafatası maskesini tekrar yerine takıyor.

"Sanırım benimle bu küçük oyunu oynamaktan hoşlanıyorsun." Yataktan kalkıyor, şilte ağırlık transferiyle dalgalanıyor ve komodininin çekmecesine gidiyor. Yeni oyuncağımı saniyeler içinde bulup çıkarıyor ve havada döndürüyor. "Bunu becermek hoşuna gidiyor mu?"

Kendimi onunla becerirken beni izlediğini bildiğim için sertçe yutkunuyorum. "Neden, öyle mi görünüyordum?"

"Emin olamıyorum, video biraz bulanıktı. Tekrar denemeye ne dersin?"

Her nasılsa, içimde bir parça güç bulmayı başarıyorum ve çenemi kaldırıyorum. "Sadece beni cesaretlendirirsen."

Geri çekilip beni değerlendiriyor. Yeniden hesaplıyor. Onu şaşırttığımı fark ettim. Kahretsin, ben de kendimi şaşırttım. İşte buradayım, kendi evimde bağlıyım. Kafamı karıştıran bu yabancı için her tarafımı açtım ve benimle hastalıklı, çarpık bir şekilde oynamasına izin verdim.

"Tamam o zaman. Doğruluk mu cesaret mi, Hazel?"

Bir süre bekliyorum, aramızdaki anın uzamasına izin veriyorum. "Doğruluk mu cesaret mi sorusunu sorma sırası bende değil mi?"

Karanlık bir kıkırdama havayı deliyor. "Ateşini özledim, küçük."
." Beynim çılgılık atarak durdu. "Seni tanıyor muyum?"

Dizi yatağa iniyor ve vücudum istemeden onunkine doğru hareket ediyor.

"Belki biliyorsun. Belki de bilmiyorsun. Ama ben seni tanıyorum. Ve oyuncaklarını içinde hissetmeyi ne kadar sevdiğini biliyorum. Ama şuradaki oyuncakta özel bir şey var." Oyuncağın başını bacaklarımın arasına, en hassas noktama sürüyor. Hâlâ elinden damlayan kanı benim uyarılmışlığımla karışıyor. İçimde kolayca kaydırıyor, ilerlerken titreşimi açıyor.

Bu yeni oyuncagın her çıkıntısını hissediyorum. Uzunluğu serviksime ulaşırken çevresi beni geriyor.

"Oh, lanet olsun!" Sadece onu söküp tekrar içime sokması için haykırıyorum.

"Bu oyuncagı bu kadar özel yapan şey, benim aletimin mükemmel bir kopyası olması."

Beni oyuncakla becermeye devam ederken düşüncelerim dönüyor. "Bu nasıl mümkün olabilir?"

Omurgamdan aşağı zevk damlaları fırlıyor ve saf ve mutlak bir mutluluk hissi çekirdeğimin derinliklerinde toplanıyor.

"Diğer küçük aletlerinin nereye gittiğini merak etmedin mi? Eğer becerilmek istiyorsan Hazel, bunu ben yapacağım. Elimden gelen her deliği dolduracağım, nasıl istersen."

Paramparça oluyorum. Dehşet ve zevk dolu bir çılgılık boğazımdan kaçıyor. Boştaki elini ağzıma kapatıyor ve gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı akıyor. Yardım edemiyorum ama içime soktuğu oyuncagın üzerinde hareket etmeye devam ediyorum, tüm vücudum yanıyor.

"Komşularınızı uyandırmak , değil mi?"

Çarşaflarımda ıslak bir nokta toplanırken aşağı bakıyor. "Sikimi içinde hissetmeyi seviyorsun, değil mi? Üzerinde kıpırdanmadan duramıyorsun. Daha fazlasını istiyorsun."

Başı

mı

sallad

ım.

Beni

m

var.

Yapmamalıyım. Ama yapıyorum.

Uzun zamandır bana dokunulmadı. Dünyadan, insanlardan uzak . Korktum. Ama o tam olarak istediğim şey. İhtiyacım olan şey.

"Doğruluk mu cesaret

mi, Hazel?" Sertçe

yutkunuyorum.

"Cesaret."

Kara gözlerinde bir eğlence parıltısı gördüğüme yemin edebilirim.

"Beni becermen için
sana meydan
okuyorum." "Yap hadi."

Sanki cevabımın bu olmasını beklemiyor gibi. İşte . Bağlıyım. Tamamen onun merhametine kalmışım, ama yine de bana bir seçenek sunuyor gibi hissediyorum. Bunu nasıl bildiğimi bilmiyorum. Sadece biliyorum. Oyunağı içimden çıkarıyor ve ben onu hemen özlüyorum.

"Emin misin?"

Başımı yana eğip onu inceledim. Kafatası maskesi. Siyah kapüşonlu. Kot kaplı geniş kalçalarının üzerinde duran güçlü elleri. Neredeyse savunmasız görünüyor, ki bu gülünç çünkü burada tutsak olan benim.

Dudaklarımı yalayarak başımı sallıyorum. "Eminim."

Maskeyle bile olsa, bir parçam onun şaşkınlığını hissediyor. Sanki gerçekten kabul etmemi beklemiyordu.

Ama ben istiyorum. Bu şekilde alınmak ve nihayet bunca yıldır beni rahatsız eden o derin karanlık fanteziyi gerçekleştirmek istiyorum.

BÖLÜM 16

ACE

27 YAŞINDA

O GERÇEKLEŞEN BİR HAYAL, tüm beklentilerimi karşılıyor ve onları ediyor. Her fırsatta onları aşıyor. Yaşadıklarına rağmen, içinde hala yanan bir ateş var, özgür kalmak ve dünyayı ateşe vermek için can atıyor. O bir alevle kaplanana kadar bu alevleri memnuniyetle . Onu bu hale getirenlere karşı öfkeli bir cehennem. Düşmanları kül ve kemik yığınının başka şey olmayana kadar onları birlikte yakacağız.

O saf bir ışıık. Karanlığım için hoş bir işaret. Ve ben onu istiyorum. Karanlık kalbimin her köşesini ışıltısıyla doldurmasını istiyorum.

Bu sözler ağzından çıkar çıkmaz tüylerim diken diken oluyor.

Uzun zamandır bu günü bekliyordum. Onu benim yapacağım günü.

Yıllarca onu aradım. Onu hayal ettim. Ve kendimi onun için sakladım.

Onu.

Bekaretimin onun tarafından fark edilebileceği düşüncesi beni tereddüt ettiriyor, O burada benim için açılmış olsa bile.

Ona söylemeyi tartışıyorum. Onu nasıl beklediğimi bilmesine izin vermeyi. Ondan başka kimsenin bana dokunmasını istemediğimi. Ama bir şey beni durduruyor. Belki de beni nasıl algılayacağından korkuyorum.

Beni böyle seviyor, amı benim için ıslanmış. Korkusu onun tahrik olmasını daha da tatlı kılıyor.

İkimiz de yaşadıklarımızdan dolayı berbat durumdayız ama birlikte berbat olabiliriz. Birbirlerinin çarpık yanlarında teselli buluyorlar. A

Gördüğüm en iyi ruh eşi.

"Eğer seni alırsam, Hazel, geri dönüş yok. Benim olacaksın, tıpkı her zaman olduğun gibi. Eğer seni istediğin gibi alırsam, seni çırılçıplak becereceğim, böylece sen beni, ben de senin tatlı, ıslak amını hissedebileceğiz. Sana haplarla uyuşturamayacağın ya da alkolle yıkayamayacağın şeyler hissettireceğim. Eğer bunu yaparsak, lanet olası ruhunu kendim için talep edeceğim."

Dudaklarını yalıyor, bandın izleri muhteşem yüzünde hâlâ belirgin.

"Kim olduğunu bile bilmiyorum."

Sözleri emin olmayabilir ama bacaklarının benim için açılmasını kaçırmıyorum. Göğüslerinin kabarmasını ve gözlerinin genişlemesini.

"O zaman kendimi tanıtmama izin verin."

Karyolanın üzerinden bıçağı alıp, ince gömleğini ellerimle kavıyorum ve kanlı ucu beyaz pamuklu kumaşa yerleştiriyorum. Kolayca kesiyor ve geceleri beni uyutmayan göğüslerini mükemmel bir şekilde görmemi sağlıyor. Onu şahsen böyle görmek hâlâ gerçeküstü hissettiriyor. Kayışları keserek nihayet onu kısıtlayıcı kumaştan kurtarıyorum ve iç çamaşırlarıyla birlikte üstünü yana atıyorum.

Sıcak nefes maskemin içini buğulandırıyor, ama kızımın nefes nefese kalmasına neden olan şeyin onu taktığının görüntüsü olduğunu bilerek lastiksi kısıtlamayı görmezden geliyorum. Onun küçük arzularını öğrenmek ve bunu ona elimden geldiğince vermek istemek beni ateşleyen şey. Sonumuzun buraya geleceğini hep biliyordum. Onun izini sürdürdüm ve şimdi karşımda olduğuna göre, bunu doğru yapmak istiyorum.

Av için olgunlaşmış bir dişi geyik.

Perdelerin arasından sızan ay ışığında teni parlıyor. Kollarındaki ve bacaklarındaki yara izlerini fark etmekten kendimi alamıyorum. Ellerimi bacaklarından aşağıya doğru sürüklüyorum, kendi kendine oluşan her bir çizginin çıkıntısını hissediyorum. Onları daha önce ekranda gördüğüm için şaşırmadım ama ellerimin altında hissetmek beni çileden çıkarıyor. "Kendini kesmeyi seviyor musun?"

"Bazen." "Neden?"

"Çünkü acı kabarıyor ve çok fazla oluyor. Kestiğimde, duygularım sakinleşiyor. Acıya odaklanmamı sağlıyor. Ve bu kontrol ettiğim bir acı. Yine de neredeyse bir yıldır bunu yapmadım."

Başımı sallıyorum, bıçağı karnının alt kısmına, neredeyse bacağına kalçasıyla birleştiği yere saplıyorum.

"Doğruluk mu Cesaret mi?"

Gözleri bıçağı tuttuğum yerden doğru kayıyor. Sertçe yutkunarak cevap veriyor, "Cesaret."

Maskenin altından gülümsüyorum. "Sana meydan okuyorum, seni damgalamama izin ver." Kaşları havaya kalktı ama bir süre sonra "Tamam" dedi.

Bıçağımın ucunu yumuşak derisinde, kan akıtacak kadar derin bir şekilde gezdirirken dikkatle beni izliyor. Ben çalışırken ellerimin altında kaba bir kürek şekli ortaya çıkıyor. Yüzünü buruşturuyor ama bu andan büyülenmiş gibi görünüyor. Benim olanın damgalanması. Seçtiğim tasarımı bitirmek için bıçağı hareket ettirdiğimde kalçasının yan tarafından bir damla kan damlıyor.

"Kürek mi?"

Ne sorduğunu, ne anlama geldiğini bilmek istediğini biliyorum ama henüz hazır değil. Hayalini kurduğu rastgele bir fantezi değil de ben bilmeye hazır değil. Ama yakında öğrenecek.

"Çok güzel." Başparmağımla bir kan lekesini siliyorum ve maskemi dilimin tadına bakacak kadar yukarı kaldırıyorum. Kanı, amının tadıyla karışarak sadece ona ait mükemmel bir karışım oluşturuyor.

"Artık benimsin ve geri dönüş yok, küçük geyik. Seni yakaladım ve artık yürüyemeyecek, çılgık atamayacak, dövüşemeyecek hale gelene kadar seninle oynayacağım. Benimle sevişmekten o kadar bitkin düşeceksin ki, o mesaja hiç cevap vermemiş olmayı dileyeceksin."

Bıçağı fırlatıp pantolonumun düğmelerini açıyorum, daha önce kimseyle paylaşmadığım bir parçamı görmek için sabırsızlanıyorum. Boğazındaki atardamar nabız gibi atıyor, bana dehşete düştüğünü söylüyor ama amından sızan ıslaklık bana bunu çok sevdiğini gösteriyor.

"Bunun için ne kadar beklediğimi tahmin bile edemezsin." İtiraf ediyorum, sikimi çıkarıp elimi üzerinde gezdiriyorum. Neredeyse acı verici bir şekilde sertleşti ve kendimi bacaklarının arasına yerleştirmek için hareket ettiğimde çarşaflarına pre-cum damlatıyorum. Bu açıda kalçalarını aşağı çekmem gerekiyor, böylece sikimi onun parlayan amcığıyla çentikleyebiliyorum. Islak sıcaklığının ucuma çarpma hissi beni bunalıyor.

"Bana istediğini söyle. Kelimeleri duymama izin ver." "İstiyorum."

"Ne istiyorsun?" Sikimi dikişi boyunca sürüklüyorum, klitorisiyle alay ederek ön spermimin amının dışını ıslatmasına izin veriyorum. Beni ileri itmeye çalışırken vücudum onun içinde olmak için can atıyor, ama bu kelimelerin ağzından çıktığını duymaya ihtiyacım var. Bunu onun da benim kadar istediğini bilmem gerekiyor.

"Beni becermeni istiyorum."

Bu itiraf kendimi tutmamı engelledi ve içine girdim. İçine girdiğimde gözleri sımsıkı kapandı ve gırtlaktan bir inilti çıkardı. Etrafıma sarıldığını hissettiğimde gözlerimin arkasından yıldızlar patlıyor. "Seni sahiplenirken bana bak." Ona girip çıkarken çenesini tutarak talep ediyorum.

Söyleneni yapıyor ve bakışlarımı tutuyor, bedenlerimiz bir araya geliyor ve şimdiye kadar yaşadığım en akıl almaz coşkuyla ayrılıyor.

"Oh, Tanrım."

"Hayır, bebeğim. Ben artık senin lanet olası tanrınım. Ve buraya senin lekeli ruhunu kurtarmaya gelmişim gibi sikime tapacaksın. Sabah, öğlen ve gece bu güzel küçük amcığının döllerimle doldurmam için bana dua edeceksin."

"Siktir." Göğüsleri her itişte zıplarken kolları bağlarına karşı çırpınıyor. Seyretmesi çok güzel bir manzara.

"Sen artık bana aitsin, küçük geyik. Başka kimseye değil. Sen benimsin. Benim sürtüğünsün."

Bana bakarken elimi ince boğazına dolamaktan kendimi alamıyorum, ağzı sessiz bir çığlıkla ardına kadar açık. Sıkarken, başparmağımın altından nabzının hızlandığını hissedebiliyorum.

Onun hayatını bu şekilde ellerimde tuttuğumu fark ettim. Biraz daha baskı uygulayarak onu kolayca öldürebilirim.

"Beni öldürecek misin?" Aklımın nereye gittiğini bilerek soruyor.

"Yapmalı mıyım?"

"En azından önce benim gelmeme izin ver. Çok yaklaştım."

Aminin duvarlarının etrafımda sıkılaştığını hissedebiliyorum. Bu his ezici.

"Eğer seni öldürürsem, o zaman kim iyi bir sürtük gibi boşalacak, ha? Şuna bak, sikimin her santimini içine alıyorsun, bayılıyorsun, değil mi? Söyle bana bebeğim, duymak istiyorum. Sen benim fahişem misin?"

"Evet."

"Kelimeleri söyle."

"Ben senin
sürtüğünüm."

"Bu doğru. Sen benimsin."

Döllerim sikimden fişkırıyor ve onu kadar dolduruyor. İnliyor, titriyor. Ben daha fazla pompaladıkça ter sırtımdan aşağı kayıyor.

Onun içine. O, kendim için çaldığım cennetten bir parça ve ben de onun kâbusunun hayata geçmiş haliyim.

Nefesim kesiliyor ve onun terli, muhteşem vücuduna bakıyorum, hâlâ içinde çentik var. Üzerinde açtığım kesikteki kanama durmuş gibi görünüyor ama ellerinin etrafındaki bağlar kan dolaşımını kesmeye başlamış gibi görünüyor.

"Şunları üstünden çıkaralım, olur mu? Uslu duracağına söz verir misin?" Başını salladı ve ben de kabul ettim. Yatağın başucundaki masadan bıçağı alıp bileklerini bağladığım ipleri kesiyorum. Hemen ellerini birbirine sürtüyor, mavimsi renk her geçen saniye daha da pembeleşiyor.

Bir sessizce oturup geçenleri değerlendiriyoruz. "Ben... maskenin arkasını görebilir miyim?"

Sorusu kaçınılmazdı ve umarım bununla başa çıkmaya hazırdır. Başımı salladım ve o da geçici olarak maskeme uzandı.

İşte başlıyoruz, diye düşünüyorum sertçe çekip yüzümü ortaya çıkarırken.

BÖLÜM 17

HAZEL

27 YAŞINDA

PARMAKLARIM kafatası maskesinin sivri tepelerini kavırıyor ve çekerek çok tanıdık bir yüzü ortaya çıkarıyor.

Damarlarımda buz atıyor ve karşımda bana bakan kişiyi görünce midem bulanıyor." Ace?"

Yara izi yeni ama o gözler, o gülümseme.

Geçmişim bugünümle çarpışıyor ve beynimin karıştığını hissedebiliyorum. Daha önce suç takıntılı bir yabancı olduğunu düşündüğümde hissettiğim korku şimdi ikiye katlandı. Üç katına. Dört katına çıktı, çünkü şimdi onun gerçekte kim olduğu tehdidi önümde duruyor ve ben kaçıyorum.

Bağlanmaktan ve çok sert sikilmekten bacaklarım ve kollarım güçsüz hissediyor ama buradan çıkmalıyım. Ama nereye gideceğimi bilmiyorum.

"Hazel, bekle!" Peşimden koşuyor, pantolonunu almak için yavaşlıyor.

Kapıyı arkamdan kapatıyorum, bana doğru uzanırken kolunu yakalıyorum. Kapıyı ona doğru iterken zar zor ulaşamayacağı bir yerde duruyorum. Peşimden gelmeden önce pantolonunu ancak yarısına kadar çekebildi.

"Ne sikime buradasın?" Gözyaşları yüzümden akıyor ve döllerini kalçalarımın altına süzülüyor. Derim hâlâ izini bıraktığı yerden sızlıyor.

"Böyle yapma Hazel. Sadece seninle konuşmama izin ver." Kapı etine o kadar sert batıyor ki kolu bu açıdan neredeyse kırılmış gibi görünüyor. Kapıya sertçe bastırıyor, ne kadar güçlü olduğunu göstererek onu hareket ettiriyor. Onu uzun süre tutamayacağım. Etrafa bakıyorum, sanırım mutfığa kadar gidebilirim. Belki.

Bu hesaplanmış bir risk ama kaçmak istiyorsam almak zorundayım. Tüm ağırlığımla iterek koşuyorum, çıplak ayaklarım parke zemine çarpıyor ve görüşüm siyah noktalarla noktalanıyor. Göğsümün etrafında dönen panik atağın pençeleriyle savaşıırken saf içgüdü ve adrenalin devreye giriyor. Özgürlüğüme doğru çılgınca koşarken, paniğin uzuvlarıma tırmandığını ve boğazıma yerleştiğini hissedebiliyorum.

Şimdi olmaz, diye düşünüyorum kasap bloğundan bir bıçak almayı başarırken, duvara doğru itilmeden önce. Sertçe. Elimi kaldırıp saldırgana doğru savuruyorum.

"Beni becermene izin verdiğime inanamıyorum." Öfkelen dim. İçimdeki her şey bir duygu tsunamisi hissediyor. Öfke, ihanet, korku. Hepsini hissediyorum. Bir karışım haline geliyor ve bu karışım ruhumda bayılma ihtiyacı olarak kaydedilmeye başlıyor. Çok yaklaştım, arabama ulaşabilirsem belki yeniden başlayabilirim ve panik azalır.

Eşyalarım olmadan daha zor olacak ama bunu daha önce de yaptım. Tıpkı Kingston'dan kaçtığım gün gibi.

"Şu şeyi sağa sola sallamayı bırak da beni dinle."

"Niye yapayım ki?" Yüzünü hedef alarak ona doğru bir kesik daha atıyorum. Belki diğer tarafını yaralayabilecek kadar şanslıyım dır. Vücudum hâlâ savaş ya da kaç durumunun ortasında, beni işe yaramaz hale getirmekle ve tamamen onun merhametine bırakmakla tehdit ediyor.

"Çünkü tehli ked esin." Dedi, zayıf saldırı girişimimi kolayca savuşturarak. Onca koşuşturmam arasında kendimi nasıl savunacağımı öğrenmek için daha fazla zaman ayırmalıydım ama hayatta kalmak için kendi zihnimle savaşmakla çok meşguldüm.

"Evet, senden! Sırlarımı açıklamakla tehdit ettin! Sen ne biliyorsun ki?"

Başını sallıyor, kollarını teslimiyetle kaldırıyor. Bıçağım boğazına değecek kadar yaklaşıyorum.

"Yaptığını düşündüğün şeyi yapmadığını biliyorum." Tekrar yaklaşıyor ve etine bastırıyorum. Bıçağı adem elmasına saplıyorum ve kan damlacıkları kirli boynundan aşağı süzülüyor.

"Bunu nasıl bilebilirsin ki?"

"Seni gördüm. O gece. On yıl önce, gerçekte ne olduğunu gördüm."

Onu inceliyorum, hatırlamaya çalışıyorum. Somut bir şeylere tutunmaya çalışıyorum ama elim boş dönüyor. O gece yıllardır beni rahatsız ediyor.

Sahip olduğum anılar çok az. Sadece bir araya getirebildiklerimin kırıntıları. Makaleler, belgeseller, haberler, hepsi aynı fikirdeydi.

"Ben olduğumu söylediler."

"Çünkü Kyle öyle olduğunu söyledi."

Gözlerimi kırıpıştırarak bu yeni bilgiyi beynime yerleştirmeye çalışıyorum. Yıllarca kendim hakkında en kötüsüne inanmıştım. Zihnimin boşluklarında bir şekilde Sarah'nın kaybolmasına neden olduğumu düşündüm. Herkes böyle söylüyordu. Öz annem bile somut bir kanıt olmadan buna inanmıştı.

"Bana Sarah'yı benim öldürmediğimi mi söylüyorsun?"

Duraklar ve iç çeker. "Ben de sana bunu söylüyorum. Seni ondan önce bulmalıydım. O geceden beri herkesin peşinde. Ofisinde bir dosya buldum. River? Matty? Hepsinin üzerinde X işareti vardı. Hepsi ölmüş. Onları öldürttü ve sırada sen varsın."

Gözlerim onunkiler arasında gidip geliyor. İfadesi ciddi görünüyor.

"Benimle taşak geçmediğini nereden bileceğim? Kardeşin için dosyama kocaman bir 'X' koymadan önce biraz eğleniyor musun?" Göğsüm sıkışıyor. Tenim terliyor.

"Yapamazsın. Seni incitmek istemediğime güvenmek zorundasın. Sırrının paylaşılmasını istiyorum çünkü bu sır Kyle'ı sonsuza dek hapse attırabilir. Parmaklıklar ardında ya da yerin metrelerce altında, tam da ait olduğu yerde." Kürek derimde zonkluyor ve neden böyle bir tasarım seçtiğini anlıyorum.

As için bir maça. O zaman o olduğunu anlamalıydım.

"Ondan bu kadar nefret ediyorsan neden öldürmüyorsun?"

"Çünkü işlediği suçlar yüzünden acı çekmeyi hak ediyor. Ve her şeyinin elinden alındığını görmek zorunda kalmasından daha iyi bir şey olamaz. Statüsünün. Parasının. Başkalarının zararına hayatını manipüle etmek için yarattığı yalanlar. Sana bu şekilde mesaj atmak, sana yakınlaşmanın bir yoluydu. Şu anda kim olduğunu öğrenmek ve ne hatırladığını öğrenmek için. Gerçeği bilmeyi hak ediyorsun Hazel. Bu gerçek seni korkutsa bile."

Göz kırpıyorum.

Korkmuştum. Ve kaçtım.

Saklanıyorum.

Dişlerini içime geçirmiş ve bırakmayı reddeden bir travma kasırgasına hapsolmuş gibi hissediyorum.

"Neden? Neden gelip beni bulacak kadar önemsiyorsun ki?"

"Çünkü Hazel. Sen benimsin. Biz aidiz. Kingston'dan kaçtığından beri seni arıyordum. Sen sonra polisin elinde hiçbir şey kalmadı. Beni ve kardeşimi bıraktılar ve Sarah'nın kayboluşu yıllarca ertelendi. Ama seni hiç unutmadım Hazel. Aramaktan hiç vazgeçmedim."

"Neden şimdi, Ace? Madem beni gördün, neden polise söyleyip adımı temize çıkarmadın?"

"Tüm bunları konuşacaksak bir içkiye ihtiyacımız olacak Hazel. Bıçağı indirecek kadar bana güvenebilir misin? İstersen tutabilirsin."

Geri çekilip buzdolabıma gidiyor ve ne aradığını biliyormuş gibi dondurucuyu karıştırıyor.

"Ne yapıyorsun?" "Kolum için buz alıyorum."

Elbette, penguen şeklinde bir buz torbası çıkarıyor ve tezgâha yaslanıp gözlerini bana diyor. Buradan yüz hatlarını inceliyorum, bıçağı hâlâ sıkıca kavriyor.

"İşte." Bir an için siyah kapüşonuyla boğuşuyor, sonra kapüşon açılıyor ve yara izli ama yontulmuş bir gövde ve göğsünde dövmeyle yazılmış bir tür ifade ortaya çıkıyor. *"si vis pacem, para bellum"* yazıyor. Bunun ne anlama geldiğini ve tüm bu yara izlerini nereden aldığını merak ediyorum. Kapüşonunu bana doğru fırlatıyor, ben de boştaki elimle yakalıyorum.

"Bunu giy yoksa hiçbir şeye konsantre olamayacağım."

Malzeme onun vücut ısıyla ısınıyor ve orman gibi kokuyor. Çam ve başka bir şey. Kakule, belki.

"Tamam, ama seni görebileceğim şekilde orada kalmalısın, Ace."

BÖLÜM 18

ACE

27 YAŞINDA

Bunca yıl sonra adımı onun dudaklarından duymak kulaklarıma müzik gibi geliyor. Korkmuş durumda ama kimliğimin ortaya çıkmasını çok daha iyi karşıladı. Beni dinlemek istemeyeceğinden ve çıplak ya da değil, çekip gideceğinden emindim. On yılı aşkın süredir koşuyor, bu yüzden burada olması, dinlemeye istekli olması ne kadar ilerlediğini gösteriyor. Belki de küçük oyunlarımızın bunda bir rolü olduğunu düşünmek istiyorum, ama emin olmanın bir yolu yok.

Buz torbasını yaranın üzerine yerleştirip soğuk plastiğin etimi uyuşturmasına izin verdiğimde koluma yayılan acı azalıyor. Zaten morarmış ve şişmiş ama kırık olduğunu sanmıyorum. Parmaklarımı oynattığımda sinirlerim acı içinde bağılıyor ve irkiliyorum. Belki sadece ince bir kırıktır. Farkı anlayacak kadar çok kemik kırdım.

"Ee?" Hazel soruyor, şimdi kapüşonlunun içinde. Kalçalarının ortasına kadar sarkıyor ve vücudundaki en sevdiğim bölgelerin hepsini kaplıyor. Onu kapüşonlunun içinde görmek, onun üzerinde hissettiğim bu iddiayı yatıştırmak için hiçbir şey yapmıyor.

Benimkini. Sanırım, altımda nasıl hissettiğini hatırlıyorum, sıkimin etrafına sarılmıştı.

"Nereden başlamamı istersiniz?"

"Başlangıçtan."

Tezgâhın kalçalarıma battığını hissederek iç geçirdim ve buraya sakladığını bildiğim votkayı bulmak için etrafı karıştırdım. "Biliyorsun, biz de senin gibi Kingston'a götürüldük. Oraya atıldık çünkü babamız bizden ibret almak istedi. Senatörlük koltuğunu ailesine dayanarak kazanmıştı.

Kyle'ın ve benim ergenlik çağındaki varlığımız onun imparatorluğunu ve başkanlık adaylığı hayallerini yıkmakla tehdit ediyordu." Kendime büyük bir porsiyon dolduruyorum, yanmanın boğazımdan aşağı inmesine izin veriyorum. Ona da biraz teklif ediyorum ama o başını hayır anlamında sallıyor.

"Senatör Dansbury?"

Başımı salladım. "Onun ve bizim hayatımızın nasıl olacağına dair büyük bir vizyonu vardı. Kyle, Kingston'dan sonra bu vizyona ayak uydurdu, ben ise... kendi yoluma gittim. Babamın markası için bir acıma kaynağı olarak kullanıldım. Ama o gece, çok geç olana kadar Kyle'ın babamın yarattığı bir kuklaya dönüştüğünü fark etmedim. Yakalanmamızın sebebi oydu. Okulla birlikte çalıştığını ve hepimiz için bir tuzak tasarlamaya yardım ettiğini öğrendiğimde, onunla savaşmaya çalıştım ama okul danışmanları beni tuttu. Bizi Kingston Prep'e sürüklerken kurtulmayı başardım. Onu o zaman gördüm. Ve seni. Ve Sarah'nın cesedini."

Sertçe yutkunuyor, sanki her kelimemi bekliyormuş gibi öne doğru eğiliyor. O güzel gözleri perili gibi bakıyor, kardeşimin onu içine soktuğu hapishaneden kurtarmam için yalvarıyor. Bunca yıldır suçlunun kendisi olduğunu düşünerek yaşadığı bu işkence. Kanundan kaçarken. Günden güne yaşadığı yorgunluk ve acı.

"Ve?"

Gözlerimi kapatıyorum, Kyle'ın iki kıza da nasıl baktığını hatırlıyorum. Hazel'ın kolları kazmaktan kir içindeydi. Sarah hareketsizdi ve vücudu doğal olmayan bir açıyla bükülmüştü.

"Sana ıslak toprağı kazdırdı. Nehre yakın bir yerde. Bir şeyler söylüyordun ama her ne söylediyse duymadım. Yağmur yağmaya başladı."

Boştaki elini kolunda gezdiriyor, hâlâ bıçağı tutuyor.

"Yaklaştım ama ağaçların arasından çıkmak üzereyken Kyle'ın bir taş alıp Sarah'nın kafatasını gördüm. Donup kaldım. Hareket edemedim. Bunu görmedin çünkü kazmakla meşguldün. Sonra sana döndü, bütün yıl aşık olduğum kıza ve sana da vurdu. Tam kafatasının arkasına. Yere yığıldın ve öldüğünü sandım."

Başını yoklamak için uzanıyor, parmakları arkada bir noktaya sürtünüyor.

"İkinizi de içeri attı ve ben de Dr. Ostroff'a doğru koştum. Daha sonrabizi karakola götürüp kışlarını kurtarana kadar, kendini dışarı atmaya başardığını fark etmedim Ama sana vurduğunda, olduğunu unutmana neden oldu, bu yüzden istediğı hikayeyi uydurması kolay oldu."

"Peki neden polise gördüklerini anlatmadın? Neden suçu benim üstlenmeme izin verdin?"

"Benimle görüşüklerinde sen hala ormandaydın. Eğer bir şey söylersem Kyle'ın benim için de gelebileceğini düşündüm. Babamız ya da okul üzerindeki nüfuzunu kullanarak beni de ortadan kaldırılabilirdi. Hayatımda yaptığım en korkakça şeydi ama bunu etmeye çalışıyorum. Yıllarımı gölgelerde geçirdim. Kardeşime karşı bir dava oluşturdum ki tüm hayatı etrafında patlasın. Sen o yapbozun son parçasısın. Sarah'yı kurtaramasam da, senin ve onun hak ettiğiniz adaleti bulmanıza yardım edebilirim."

"Bu tam bir saçmalık. Gayet iyi gidiyordum ve-"

"Öyle miydin?" Tezgâhı itiyorum ve bıçağı kaldırışını izliyorum. "İyi gidiyor muydun, Hazel? Takma isimle yaşıyordum. Kaçıyordun. Kendi evinden bile zor çıkıyordun. Bu sana iyi geliyor mu?"

"Sana orada kalmanı söylemiştim." Yaklaşıyorum, loş ay ışığı odaya ince bir ışık huzmesi yayıyor.

"Kendi kendine söylediğin yalanlara benziyor. Gerçeklerden kaçırıyorsun. Küçük oyunumuz sırasında bir kez bile Gerçeğı seçmedin. Neden?" Tekrar karşısına geçtim, bıçağı boğazıma dayamıştım ve gözleri fal taşı gibi açılmıştı. Farlara tutulmuş bir geyik gibi bakıyordu. Benim güzel küçük geyiğim. "Boğazımı kesmek mi istırıyorsun? Kes. Ama bu olanları değıştirmeyecek. Ve sen bunu biliyorsun."

"Dövmen ne anlama geliyor?"

Serbest elini tutmaya çalışıyorum, sertleşiyor ama göğsüme götürmeme izin veriyor. Bıçak şahdamarıma baskı yaparken parmakları hızla atan kalbimin hemen üzerindeki etime baskı yapıyor. "Anlamı, barış istırıyorsan savaşa hazırlan. Latince."

Dudaklarını yalayarak kelimeleri inceliyor, yaralarını görüyor. O gece ikimiz de mahvolduk. Hem fiziksel hem de zihinsel olarak. Kyle'ın yaptıklarının sonuçlarıyla baş başa kalırken, o hiç yara almadan hayatını sürdürüyor. Şımartılmış ve isteyebileceğı her şeye sahip.

"Bunu ona ödetmek istırıyorum." Sonunda bıçağı yanına bırakarak söylüyor ve bu ifadesindeki kararlılığı beni çok gururlandırıyor.

"O zaman bunu ona birlikte ödetelim."

Ağzını tutuyorum, vücudunu duvara bastırıyorum. Bana karşı eriyor, tırnaklarını boynuma ve saçlarıma geçirirken bıçak yere düşüyor. Tam da ait olduğu yerde. Sonunda kollarımda.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 19

HAZEL

27 YAŞINDA

Ace'in burada, evimde olduğuna inanamıyorum. Şu anda onu öptüğüme, ama o öpebilir.

Açlıktan ölüyorum. Daha fazlası için açım.

Hikâyesi beni çok üzdü ama bir yandan da derinlerde yatan bir öfkeyi ateşledi. Bunca yıldır, belki de haber kaynaklarının haklı olduğunu düşündüm. Polis, kasaba halkı, herkes benim hakkımda haklıydı. Bu benim hatamdı. Ve ben gerçekten bir canavar olabilirdim.

Öyle olmadığını duymayı ne kadar çok istediğimi, hayır, buna ihtiyacım olduğunu bilmiyordum. Olduğum kişinin, bunca yıldır beni öyle gösterdikleri kişi olmadığını.

Ace'in siki kot pantolonunun altında sertleşiyor. Elleri üzerimdeki kapüşonun altına doğru kayarken parmaklarım düğmelerini karıştırıyor.

"Seni aramaktan hiç vazgeçmedim Hazel. Asla."

Pantolonu kolayca çıkıyor ve kalın sikinin hala yapış yapış bir halde serbest kalışını izliyorum. Boynumu öpüyor, sonra iz bırakacak kadar sert ısıyor ama umurumda değil. Bunu arzuluyorum. Acı, fiziksel dokunuş beni uyuşukluktan daha fazla bir şey hissettiriyor. Ruhumu saran korkudan başka bir şey. Hayır, bu mutluluk. İçimi aydınlatan ve onunla dolmak için yalvarmamı sağlayan hoş bir değişiklik.

"Doğruluk mu cesaret mi?" Sikiyle klitorisime bastırarak soruyor.

"Mmm." Gerçeği seçmek için hala çok savunmasız, çok ham hissediyorum. Cesur olmak ve korkularıyla yüzleşmek istiyorum ama bilgiler hala çok taze. "Cesaret."

Yine de açıklamam karşısında hayal kırıklığına uğramış görünmüyor, sadece sırtıyor. Sikini ıslak amıma doğru kaydırıyor, ama çaresizce ihtiyacım olan yere değil.

"Benimle New York'a gelmen için sana meydan okuyorum."

"...Ne?" Şaşırdım kaldım. İsteddiği şey karşısında donup kaldım.

"Eğer evet dersen, bu amcığı sikimle dolduracağım. Bunu ne kadar çok istediğini hissedebiliyorum."

Benden istediği şey başımı döndürüyor. On yılımı her ne pahasına olursa olsun kaçarak geçirdiğim yere geri dönmek.

Ucunu içeri bastırıyor ve ben de kendimi kolanının etrafında kenetlenmiş hissediyorum. "Bu adil değil."

"Öyle değil mi?" Kulak mememi ağzına alıyor, sıcak nefesi tenimin üzerinde geziniyor ve tüylerimi diken diken ediyor. Daha derine inmesini sağlamak ve aptalca sorusunu unutmak için kalçalarımı hareket ettirmeye çalışıyorum.

"İstedğini nasıl elde edeceğini biliyorsun, küçük dişi." Kalçalarını çevirerek sikini çıkarıyor. Çıkardığı anda ağzımdan bir inilti kaçıyor. "Yani, lanet olası muhtaç. Bunu istiyorsun, değil mi?" Sikinin ucunu klitorisime bastırıyor ve sırtım basınçtan duvara doğru eğiliyor.

"Doğruluk mu cesaret mi?" Kalçalarımı oynatarak bana istediğimi vermesini sağlamaya çalışarak soruyorum.

"Gerçek." Hâlâ benimle dalga geçerek cevap veriyor. Elleri kıçımın etrafına oturana kadar vücudumun her yerinde dolaşıyor, onları birbirinden ayırıyor, böylece horozuyla ileri geri kayabiliyor. Sürtünme beni deli ediyor.

"Bana kimsenin bilmediği bir sır söyle, belki o zaman cesaretini değerlendirim."

Alt dudağımı ısıyor, yüksek bir sesle bırakmadan önce dişleriyle ağzına alıyor.

"Şimdiye kadar becerdiğim tek kişi sensin." İçime girerken gözlerim kocaman oldu. "Ve sonuncusu da sen olacaksın."

Beynim onun itirafı karşısında paramparça oluyor, peki ya bedenim? Vücudum onun ellerinde esnekliyor, daha fazlasına ihtiyaç duyuyor.

Kingston'dan hatırladığım garip sessiz çocuk artık yok. Onun yerini bu yeni yoğun versiyon aldı ve bundan nefret ettiğimi söyleyemem.

BÖLÜM 20

ACE

27 YAŞINDA

SABAHIN IŞIĞINDA Hazel'ın sabit bir ritimle nefes alıp verişini izliyorum. Dün gece birbirimize dolanarak saatler geçirdik. Fiziksel olarak daha fazla dayanamayana kadar birbirimizin bedenlerini keşfettik.

Bacakları son seferden sonra pişmiş makarna eriştesi gibiydi, maskemi onun için tekrar takıp takamayacağımı sordu. Memnuniyetle kabul ettim ve şimdi başucunun kenarında atılmış şekilde duruyor.

New York'a gitmeden önce otel odama uğrayıp bazı şeyler almam gerekiyor. Kyle'ı yakalamak için topladığım belgeler. Hacklediğim takvimine göre, babamızın sahibi olduğu sadece üyelerin girebildiği bir kulüpte olacak. Yaşam tarzını ve büyük siyasi güç hırsını finanse etmek için sahip olduğu birçok merdiven altı işinden biri.

Hem babam hem de Kyle, kimliklerini gizli tutmayı tercih eden insanların tanınmaktan korkmadan cinsel iştahlarının tadını çıkarabilecekleri bu kulübe sık sık giderler. Planımı uygulamak için mükemmel bir yer.

Hazel'ın gözleri çırpınarak açıldı ve bana dikildi. Eli göğsüme uzanıyor ve dövmemin harflerini takip ediyor.

"Günaydın, güzelim."

İnliyor ve ellerini yüzüne sürüyor. Kumral saçları karmakarışık bir şekilde başının etrafına dağılmış, kanlı bir hale gibi görünüyor. "Saat kaç?"

"Ondan hemen sonra."

"Kahveye ihtiyacım var."

Başımı sallayarak ayağa kalkıyorum ve ona biraz hazırlamayı teklif ediyorum. Gölgelelerin arasında sürünmek yerine onun evinde özgürce dolaşmak gerçeküstü hissettiriyor. Bitkilerini sulayıp kahvesini yaptıktan sonra, elimde dumanı tüten bir fincanla yatak odasına geri dönüyorum.

"Teşekkür ederim." Diyor, pembe benekli seramik kupayı kavrayarak. Parmakları, sanki bu hareket onu rahatlatıyormuş gibi noktalar boyunca küçük daireler çiziyor.

"Bir değil."

Havada bir gariplik var. Gün ışığında aramızda söylenmemiş o kadar çok şey var ki.

"Ee..." diye başlıyor. "İnsanları sık sık takip eder misin?"

Bir kakhaha attım. "Ben bir özel dedektifim, o yüzden sanırım bu sorunun cevabı evet?"

"Özel dedektif ha?"

"Faturaları ödüyor."

Kahvesinden bir yudum alıyor ve üst dudağında küçük bir sütlü köpük çizgisi bırakıyor. Uzanıp başparmağımla siliyorum, sonra da tadını ağızma çekiyorum.

Hareketlerimi takip ederken gözlerinin nasıl ısındığını kaçırmıyorum.

"Bana öyle bakmayı kessen iyi olur, yoksa kahveni bitirecek vaktin olmayacak."

Kıkırdıyor ve kahvesini tekrar yudumluyor, yutkunduktan sonra dudaklarını yalıyor. Büyüleyici bir şey. Yaptığı her şey beni transa geçiriyor.

"Bana şu özel soruşturmadan biraz daha bahset."

"Kingston Prep'ten çıkarıldıktan sonra babam beni Kingston'ın kasabadaki kilisesinde çalışan papazın yanına yerleştirdi. Üniversiteye gidemeyeceğimi anladım. Bu sır ailemin başının üstünde dururken ve ailem bana ulaşamazken olmadı. Bu yüzden boş zamanlarımı kazı yaparak geçirdim ve ayrılana kadar para biriktirdim. Kimsenin bulunmasını istemediği şeyleri bulma konusunda yetenekli olduğumu fark ettim. Bir gece babam beni depolarından birine girerken buldu ve hapse atıldım. Ondan sonra ilişkisini kesti, ben de bilgisayarlara girme ve bilgi bulma konusundaki becerilerimi ihtiyaçlarımı karşılayabilmek için bir işe dönüştürmeye karar verdim."

"Seni Kingston'da nasıl hatırladığımı düşünmeden edemiyorum. Hep . Sana Kyle'ın korkunç kardeşi dediklerini biliyor musun?"

"Evet, denersem olabilirim." Babamı ve kardeşimi mahvetmek için ne kadar ileri gidebileceğimi bildiğimden, bu ifadenin ne kadar doğru olduğunu biliyorum. Dünyanın onları gerçekte oldukları gibi görmesini sağlamak için. Bana buğulu bir ifadeyle bakıyor, güzel günleri anıyor olabilir ama benim ellerim temiz olmaktan çok uzak. Muhtemelen ailemle birlikte çürümeyi hak ediyorum ve her saniyesini hak ediyorum.

"Bir soru daha." "Sor."

"Ben gerçekten senin ilkin miydim?"

En çok gerildiğim an buydu. Ona ne kadar takıntılı olduğumu öğrendikten sonra tekrar koşmak isteyip istemeyeceğini merak ediyorum. Benim için asla başka biri olmadığını. Yara bandını yırtıp atmaya ve ona gerçeği sunmaya karar verdim, tıpkı bunca zamandır yaptığım gibi.

"Bu gerçekten benim ilk seferimdi." "Hmm. Beni kandırabilirdin."

Buna gülümsedim. "Güzel. O zaman sanırım tüm o çalışmalar yaradı." "Kendini gerçekten benim için mi sakladın?"

"Biliyordum. Benim için o kişinin sen olduğunu hep biliyordum. Kingston'da bile. Ve şimdi sonunda seni buldum ve olması gerektiği gibi sahiplendim."

İtirafımın zihninde bir dakika boyunca oturmasına izin veriyor gibi görünüyor, kahvesini yudumlarken bunun ne anlama geldiğini düşünüyor.

Kingston'dan beri kafamı kurcalayan bir soruyu sorma sırasının bende olduğuna karar verdim. "Okuldan beri... beni hiç düşündün mü?" Etkilenmemiş gibi görünmeye çalışırken parmak eklemlerim çatlıyor ama içimden sabırsızlıkla cevabını bekliyorum.

Gözleri beni içine çekmek için kayıyor ve omuzlarının nasıl gerildiğini kaçırmıyorum. "Ara sıra. Daha çok herkesin ne yaptığını merak ederdim, ama asla uzun süre üzerinde durmama izin vermezdim. Kingston hakkında çok uzun süre düşünmek bana hiç iyi gelmedi."

Başımı salladım, cevabın bu olduğunu zaten anlamıştım ama yine de sönmüş hissediyordum. Beni benim onu düşündüğüm gibi düşünmemiş olabilir ama bundan sonra düşüneneğinden emin olacaktım. Kyle'ın tuhaf kardeşi olmayacaktım. Her zaman hayalini kurduğu adam olacaktım.

"Yani... New York mu?" Birkaç dakika sonra soruyor ve o üç küçük kelimeye sinmiş korkuyu gözden kaçırmıyorum.

Başımı salladım. "New York." Belki yoğunluğunu hissediyordur diye ufacak bir umut hissediyorum. O da beni benim kadar isteyecektir.

onu istiyorum. O zaman boktan kardeşimi birlikte alaşağı edebiliriz.

Nefesini dışarı üflüyor.

"Tamam." "Öyle mi?"

"Kyle'ı alaşağı etmek istiyorum. Ve bu New York'a gitmek anlamına geliyorsa, denemek istiyorum. O kadar da yardımcı olacağıma söz veremem ama bu kadar kızgın hissederken, sanırım endişemi bastırabilirim. Sarah bunu onun için yapmamı hak ediyor."

"Her zaman yanında olacağım." Söz veriyorum, yalnız olmadığını bilmesini istiyorum. Artık yalnız değil.

Gülümsüyor ama bu hüzünlü bir gülümseme. Sanki sözlerimi duyuyor ama onlara inanmıyor.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 21

HAZEL

27 YAŞINDA

NEW YORK ÇOK BUNALTICI.

Manzaralar.

Sesler.

Kokular. Aman Tanrım, kokular.

Kulaklığıyla konuşan ve elleriyle işaret eden bir adam tarafından ezilmekten kıl payı kurtuluyorum. Yeni boyattığım saçlarım dikkat çekmek için bir mıknatıs gibi. Nereye baksam bir başkası, bir başkası. Bazıları bana bakıyor, bazıları bakmıyor.

Ace, neyse ki, beni yanına çekti ve dairesine götürdü. Bedenimi saran küçük jesti beynime sakinleşmem için bir sinyal gönderiyor. Kendime sokaktaki insanların benimle ilgilenemeyecek kadar kendi hayatlarıyla meşgul olduklarını hatırlatıyorum. Yine de yakalanma paranoyasından kurtulamıyorum. İçime ikinci bir deri gibi işlemiş. Tek gereken birinin "Bu Kingston Misfits'teki kız değil mi?" diye bağırması. Ya da en azından kafamın içinde öyle hissediyorum.

Dört kat merdiven çıktıktan sonra çatı katına ulaşıyoruz. Soho'da yer alıyor ve endüstriyel bir tarzda dekore edilmiş. Tavanlar geniş, en az iki kat uzunluğuna ulaşıyor. Banyo, mutfak ve yaşam alanı ilk katta iç içe geçmiş durumda. Giriş kapısının yanındaki bir merdiven, tel bir ray ile çevrili küçük bir açık konsept yatak odasına çıkıyor. Dekor en iyi ihtimalle minimal, sadece duvarda asılı yalnız bir gitar ve kahverengi deri kanepesine doğrultulmuş düz ekran bir televizyon var. Dışarıdaki manzara, bu binanın aynısı olan başka bir binaya ve aşağıdaki caddeye bakıyor.

"Güzel yermiş." On saatlik yolculuktan dolayı gözlerim hâlâ uykudan ağırlaşmıştı. Her nasılsa, yapmak üzere olduğum şeyin endişesini bastırmak için yolun çoğunda uyumayı başarmıştım. Sapığimla ülkenin bir ucundan diğer ucuna seyahat etmek fazladan Xanax ve belki bir iki yudum alkol gerektiren bir an gibi görünüyordu. Bu benim en iyi kararım değildi ama stresi atlatmama yardımcı olan bir karardı.

Ama tüm bunlar beni halsizleştirdi. Şimdi de içime attığım duygularla baş etmek zorundayım. Sorunları başka bir zamana ertelemek benim için nadiren işe yarıyor, ama yine de kendimi aynı eski kalıba girerken buluyorum.

"Ben kendime çeki düzen vereceğim, sen evindeymiş gibi davranabilirsin." Ace yanağımı öpmek için eğildiğini söylüyor. Tırnakları yanağımı tırmalıyor ve beni oturma odasının ortasında bırakıp gitmesini endişeyle izliyorum.

Daha bir gece önce boğazına bıçak dayamışken, onunla bu kadar rahat çok garip. Ama hayat böyle tuhaf. Bir an birine tüm kalbinizle güvенеbiliyorsunuz, sonra bu güven gözünüzün önünde paramparça oluyor. Ve sanırım bu tersine de işliyor. Ace'den ve bana yaptıklarının nedenlerinden şüphelenirken, endişelerimle savaşıp onunla arabaya atladım. Bir yanımda korkularımınla yüzleşmek ve bu işi bitirmek için başından beri bir bahane arayıp aramadığımı merak ediyor.

Sürekli korku beni sadece var olma noktasına kadar yoruyor.

O suyu açarken ben de etrafı keşfe çıkıyorum. Alan minimal görünüyor, ancak merdivene tırmanana kadar duvarında asılı resimler ve iplerle dolu büyük ilan panosunu görmedim.

Yaklaştığımda, bir dergiden kesilmiş bir resmimi görüyorum. On yedi yaşında, başım eğik ve yüzümü gizlemek için şapka takmışım. Kağıda dokunup kendi yüzümün izini sürüyorum, medyanın beni nasıl takip ettiğini hatırlıyorum. Kasabadaki insanların bana nasıl sürekli şüpheyile baktığını.

Kingston Polis Karakolu'ndaki görüşmemden sonra okul, büyük bir dehşet ve hayal kırıklığı içinde ailemin yanına dönmemin daha iyi olacağını düşündü. Günlerimi odamda kilitli bir şekilde, annem ne zaman izin verse tosttan başka bir şey yemeden geçirdim.

Yeter artık dediğim anı tam olarak hatırlayamıyorum. Belki de kararımı tetikleyen uzun bir adaletsizlik birikimiydi. Sadece gittiğimi hatırlıyorum. Ailemin bir kilise etkinliğinde olduğu bir gün sessizce çantamı hazırlayıp otobüs terminaline gitmek için bekledim. O gün

Çocukluğum boyunca biriktirdiğim para beni Kingston'ın ve ailemin ulaşamayacağı, adı sanı duyulmamış bir kasabaya götürmeye yetmişti.

Benim resmime iliştirilmiş olan kirli kırmızı iplik, Kyle'ın oturduğu merkeze geri dönen diğerlerinin ağına yol açıyor. Her zamanki gibi kendini beğenmiş ve gururlu görünüyor. Kupürü Kingston'ın onu belediye başkanı olarak atadığı zamana ait. Etrafına birkaç makale daha iliştirilmiş ama benim dikkatimi çeken manşet: Belediye Başkanı göl için anlaşma yaptı. Turizm şimdi patlıyor.

Göl mü? Kingston'da mı?

Dudaklarımı yalıyorum ve bu yeni bilgiyi Google'da aramak için telefonumu çıkarıyorum. Elbette, ben yokken Kingston Prep'in hemen dışında insan yapımı bir göl inşa etmişler... ama daha da önemlisi, yerin Wixom Malikanesi'nin tam dibinde olduğunu fark ediyorum.

"Hey." Ace kendini merdivenden odaya çekiyor.

"Hey." Sesim kısık çıkıyor. Buraya gelirken pek konuşma fırsatımız olmadı ve ona hâlâ soracak çok sorum var. Resmime iliştirilmiş kırmızı ipliğe hafifçe vuruyorum ve yankılanmasını izliyorum. Arkamdan geliyor, beni kollarının arasına alıyor ve yeni duş almış gibi kokuyor. Saçlarından dökülen su damlacıkları çıplak omuzlarına düşüyor, köprücük kemiğinin çukurlarına iniyor.

"Takvime göre Kyle bu akşam saat 22:00'de kulüpte olacak.

Kendini iyi hissediyor musun?"

Dudaklarımı yaladım. "Hayır. Ama yine de gitmek istiyorum. Maskeli olacağımızı mı söylemiştin?"

"Doğru. Kimse başkasının kim olduğunu bilmiyor." "Peki Kyle'ı nasıl bulacağız?"

"Her zaman aynı maskeyi ve aynı takım elbiseyi giyer. Armani ve simsiyah şeytan boynuzlu bir yüz kaplaması."

"Peki ne giyeceğiz?"

Geri çekilip şifonyerine gidiyor ve yüzlerimizin üstünü kapatan iki aynı maskeyi çıkarıyor. "Çok fazla dikkat çekmek istemedim, bu yüzden bunlar fark edilmemek için yeterli olacaktır." Maskemi alıyorum ve pürüzsüz vinil dış yüzeyini parmaklarımın altında hissediyorum.

"Yıllardır böyle dışarı çıkmamıştım." İtiraf ediyorum.

Kingston'dan ilk ayrıldığımda, beni psikiyatri koğuşuna götüren ilk intihar girişimime kadar yaklaşık bir yıl geçti. Toplamda üç kez gittim ve burası kolay arkadaş edinilebilecek bir yer değil. Hatta

Daha geleneksel bir işe girmeye çalıştığım da, yaşadığım travma beni başkalarıyla bağlantı kurmamı zorlaştıracak şekilde ağırlaştırdı.

Ben hayatta kalmak için kendi zihnimle savaşıırken, onlar sanki başlarına gelen en kötü şeymiş gibi odaları için doğru boya rengini seçememekten şikayet ederlerdi.

"Bütün gece senin yanında olacağım. Sadece onun uygunsuz bir pozisyonda birkaç fotoğrafını çekeceğiz ve sonra oradan çıkacağız."

"Sen öyle diyorsan."

"Dinle, istemiyorsan bunu yapmak zorunda değilsin. Ama bence bunu kendine borçlusun. Bunca yolu onu adaletle teslim etmek için geldin ve bu, bunu elde etmeye bir adım daha yaklaşmak demek. Bu resimler onun itibarını mahvedecek. Garanti ediyorum. O aile babası kişiliği, onu bu kulüpte yayınladığımız anda yerle bir olacak."

Kararı bana bırakmasını seviyorum, yine de ne yapmamı tercih edeceğini biliyorum, yine de bir seçeneğim varmış gibi hissediyorum. Eğer "siktir et, bunun yerine küçük bir topun içine kıvrılmak istiyorum" dersem, o zaman bunu destekleyecektir.

Çocukken Ace'i hep sessiz ve yalnız biri olarak görürdüm. Kyle cana yakın biriydi. Çabuk gülümser ve şaka yapardı ama şimdi anlıyorum ki bunların hepsi rolmuş. Ace sessiz olabilirdi ama gözlemciydi. Karakterinde samimiydi. Kingston Prep'e gitmek ikimizi de ne kadar berbat bir hale getirmiş olursa olsun, o hala tanıdığım en gerçek insan gibi geliyor. Ayrıca, terapistim sezgilerimi dinlememi sağlamaya çalışıyor, insanların geçmişte beni incitmiş olmalarının gelecekte onlara güvenemeyeceğim anlamına gelmediğini söylüyordu. Bunu söylediğinde gözlerimi devirmiştım ama şimdi ne demek istediğini anlıyorum.

Ace'i görüyorum ve beni takip edip o mesajları gönderdiği için lanet bir ucube olsa da, bana ulaşmanın tek yolunun bu olduğunu düşündüğünü anlıyorum. Dünyadan o kadar kopmuştım, her şeye karşı o kadar hissizleşmişim ki onunla geçirdiğim o anlar bana yeniden yaşadığımı hissettirdi.

"Tamam. Hadi yapalım şunu." Cevap veriyorum ve kararımın onu rahatlattığını görebiliyorum.

Saatlerdir Ace'in notlarını inceliyorum. Belli ki yıllardır veri topluyor ve saldırmak için doğru zamanı bekliyordu. Kardeşini vurmak için.

kaybedecek çok şeyi var. Kyle kongre üyeliğine adaylığını koyarken, Ace'in onun hakkında topladığı bilgiler onu yıllarca hapse atmaya yetecektir. Ama bu gece izleyeceğimiz video işin tuzu biberi olacak. İnsanlara onun iddia ettiği kişi olmadığını göstermenin bir yolu.

Banyoda makyajımı yaparken, tüm bunların ne kadar gülünç olduğunu düşündüm. Sanki tamamen travma geçirmiş bir birey değil de gizli bir ajanmışım gibi müstahcen fotoğraflarla müstakbel bir kongre üyesini tuzağa düşürmek. Ama bu tekrar normal yaşama şansına sahip olacağım anlamına geliyorsa, kabul ederim. Sürekli kaçmak çok yorucu. Sürekli ortaya çıkma korkusu. Sürekli arkamı kolladığım için rahatlayamamak ya da endişe içinde tükenmekle meşgul olmak.

İnternetteki varlığımdan bu kadar uzun süre kurtulabileceğimi düşünmek aptalcaydı. Bu onları bana getirdi. Ace, Kyle'dan ya da her kimi tuttuysa ondan önce bana ulaştığı için şanslıyım. Yine de faturalarımı ödememe yardımcı olan hesaplanmış bir riskti. Evden çalışabilecek kadar kalifiye olduğum pek çok iş var. Ve yıllar boyunca biriken hastane faturalarım düşünüldüğünde, bu gerekli bir riskti.

"Lanet , güzelim. Bunu mu giyiyorsun?"

Dar siyah straplez elbiseme bakıyorum ve ellerimi gezdiriyorum. "Bu değil mi, tamam mı?"

Kapıya yaslanmış, kollarını kavuşturmuş beni içeri alırken gözleri vücudumda . Cehennem gibi sıcak ve gördüğü şeyden hoşlandığını hissettiriyor.

"Bu mükemmel."

Onun 1.80'lik boyuna bakıyorum. Uzun yıllar boyunca yalnız olmak kalbimde bir boşluk bıraktı, ama onun beni övmesi, beni onun gibi istemesi, bu boşluğun dolduğunu hissettiriyor.

Bana bakışında tehlikeli bir yan var ve bundan nefret ettiğimi söyleyemem. Sanki sorsam dünyayı yakacakmış gibi.

Ona doğru yürüyüp yanağına bir öpücük konduruyorum. Elleri kalçalarımı buluyor ve parmakları etime giriyor.

Diz elbisemi kaldırıyor ve çıplak amımı ortaya çıkarıyor. "İç çamaşırın yok mu?"

"Bu elbiseyle yapamam."

İnliyor, başparmağı zonklayan klitorisimi buluyor. Bana dokunuşundaki sertliği seviyorum. Sanki bana değer veriyor ama aynı zamanda istediği şeyden kendini alıkoyamıyor.

"Ne kadar güzel bir amcık. Çok ıslak ve sıkı." Sıcak ağzı etimle buluşuyor ve omurgama bir karıncalanma gönderiyor. Parmaklarımı siyah saçlarına dolayarak onu ağzına en çok ihtiyaç duyduğum yere yönlendiriyorum.

Mutlu bir şekilde buna mecbur kalıyor, klitorisimi yalıyor ve iki parmağını kabaca içime sokarken dilini etrafında döndürüyor.

"Oh, lanet olsun." Bana daha iyi erişmesini sağlamak için bacağımla omzumun üzerinden kaldırırken sırtım kapı aralığına gömülüyor.

Emiyor ve yalıyor, içime girip çıkıyor. Kadınları için diz çökmüş belalı bir adamın görüntüsü kadar ateşli bir şey yok. Elinden gelen tüm zevki veriyor ve ben buna bayılıyorum. Onun dokunuşunu arzuluyorum. Havaya ya da suya ihtiyaç duyduğum gibi ihtiyaç duyuyorum.

Klitorisimi hafifçe ısıtıyor ve ben haykırıyorum, acının sarsıntısının zevkime karıştığını hissediyorum.

Ağzını ve parmaklarını kaldırarak bana bakıyor. "Yüzüme sür bebeğim. Ve çılgılık at." Tam amıma bir tokat iniyor ve ben inliyorum, kalçalarım alabileceğim herhangi bir sürtünmeyi karşılamak için yükseliyor.

Vahşi hissediyorum. O içimin derinliklerine dalarken bacaklarımın yüzünü kavramasıyla kontrolden çıkıyorum. Dili en hassas yerlerimin üzerinde kayıyor. Saf zevkle titriyorum.

İleri geri sallanırken, tüm zaman ve mekan duygusunu kaybediyorum. Sadece bu anda var oluyorum. Sadece dilinin her vuruşunda bana verdiği katıksız mutluluğu hissediyorum. Dişlerinin her küçük ısırığı. Parmaklarının her bir hareketi.

Bu beni çılgına çeviriyor, kalçalarım yüzünde dalgalanıyor, bir kreşendoya ulaşana kadar saçlarını tutarken adını haykırıyorum.

Bacağımla tekrar yere indiriyor ve bana bakıyor, yüzü serbest bırakılmamın kanıtlarıyla parlıyor. "Çok mükemmel."

Yerde eriyecek gibi oluyorum ama o ayağa kalkarken dik durmayı başarıyorum, yakışıklı yüzünde bir sırıtma oynuyor. Sertleştiğini söyleyebilirim. Aleti pantolonuna baskı yapıyor ama onunla ilgilenmek için hiçbir hareket yapmıyor.

"Hadi, gitmemiz gerek. Geç kalmak istemeyiz." Elimi tutarak söyledi.

"misin?"

"Hayır, senin tadını üzerimde tutmak istiyorum."

Onu takip ederken ağzım açık kalıyor, yıllardır verdiğim en tehlikeli ve aptalca kararlardan biri olabilecek bir şeye doğru ilerlerken ellerimiz birbirine kenetleniyor.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 22

ACE

27 YAŞINDA

Kulüp gürültülü, müzik ve sokaktan görebildiğim ve duyabildiğim flaş ışıklarıyla titreşiyor. Kapıda ceketimi ve telefonumu kontrol ediyorum, silahsız olduğumu göstermek için metal dedektöründen geçiyorum. Video ya da fotoğraf çekimine izin verilmediğine dair tabelalar asılmış. Ancak ben Hazel'ın göğüslerinin arasına yerleştirilmiş, fark edilmeyen bir kamera elde etmeyi başardım.

Daracık siyah deri straplez elbisesi içinde inanılmaz görünüyor. Her bir kıvrımı vurguluyor ve keşke evde kalabilseydik dedirtiyor. Elimde olsa onu kucağıma yatırır ve adımı haykırtırdım. Ama kardeşimi yakalamak ve sicilini temizlemek daha önemli.

"Parmak izleri." Kaba sesli bir fedai talep ediyor.

Bu işin zor kısmı. Sadece bu durum için özel bir tane yaptırdım. Aylardır üzerinde çalışıyordum ama Hazel'ın benimle olacağını düşünmemiştim. Neyse ki, birine bir şey olması ihtimaline karşı birkaç set yaptırmıştım.

Parmak izini tararken nefesimi tutarken başparmağımı kaldırıp evrene dua ediyorum.

"Temiz."

İçeri girip Hazel'ı ve metal detektörlerinin alarminin çalmasını dikkatle izlerken rahatlamam kısa sürdü.

İri geyik gözleri benim gergin bakışlarımı buluyor.

"Saç tokası, dışarı. Tekrar dene."

Süslü simli tokasını saçından çıkarır ve makineden bir kez daha geçirir.

Makineden geçişini izlerken bayılacak gibi oluyorum. Bu kez temiz çıkıyor ve güvenlik görevlisi saç tokasını geri veriyor. Sırada parmak izleri var ama sorun çıkmıyor.

"Gidelim mi?" Kolumu ona doğru uzatarak soruyorum. Sanki onu sabitlemememe ihtiyacı varmış gibi sıkıca kavırıyor. Yürürken yürüyüşünde hafif bir yalpalama olduğu kesin.

Yerleşim planını haftalardır incelediğim için, diğer konukların arasına karışmadan önce yaklaşık on adım gitmemiz gerektiğini biliyorum. Fırsatımız varken sahte parmak izlerini çabucak atıyoruz ve onun bedenini kendime çekiyorum. Birlikte yürürken ona destek oluyorum.

"Harika gidiyorsun." Kulağına fısıldıyorum, beni duyabileceği kadar yüksek sesle ama şüphe uyandıracak kadar değil. Ona konuşmaları duymasını sağlayan ama fazla sesleri engelleyen gürültü önleyici kulak tıkaçları almıştım. Agorafobisi üzerine yaptığım araştırma beni bunlara yönlendirdi ve bunları denemeye istekliydi. Bunun bir çözüm olmadığını biliyorum, ancak daha rahat hissetmesine yardımcı olacaksa, o zaman ben de varım.

Koridor, insanların çoktan kaynaşıp dans etmeye başladığı geniş bir dans pistine açılıyor. Hatta bazıları açık alanda sevişiyor. Ama eminim maske, insanların fantezilerini gerçekleştirmekte özgür hissettikleri bir koruma katmanı ekliyordur. Eğer vaktimiz olsaydı, kızımı burada herkesin önünde sikerdim, sırf kime ait olduğunu göstermek için.

Hazel'la yaptığım tüm hazırlıklara rağmen, önümüzde duran manzara karşısında hâlâ şokta olduğunu söyleyebilirim. Sahneyi izlerken pelüş ağzı bir karışık açık kaldı. Birkaç kadın ve erkek tavandan sarkıyor, Shibari tipi iplerle bağlanmışlar ve seyirciler istediklerini yapıyorlar. Striptiz direkleri oda boyunca dizilmiş, dansçılar şehvetli hareketlerini sergiliyor ve giderken kıyafetlerini atıyorlar. Hemen herkes farklı bir soyunma hali içinde, zevklerini sınırsızca yaşıyor.

Mekân, dans pistinin merkezde olduğu ve odaların her yöne dağıldığı lojistik bir labirentti. İncelediğim haritaya göre, Kyle üst kattaki VIP onaylı alanlardan birine gidiyor olacaktı. Ama anladığım kadarıyla herkesin önce bu alandan geçmesi gerekiyor. Bekleyeceğiz ve nihayet ortaya çıktığında onu takip edeceğiz.

Burada dikilip aval aval bakmaya devam edersek fark edileceğimizi hemen anlıyorum ve Hazel'a tutunup onunla dans etmeye başlıyorum. Ellerimle vücudunu hissediyor ve çok sevmeye başladığım o tatlı kıvrımlarını kavırıyorum. Benimle birlikte kolayca hareket ediyor, ritme göre eğilip sallanıyor. Kıcı

pelvisime doğru yol alıyor ve pantolonumun içinde şiştiğimi hissediyorum. Sadece onun beni nasıl hissettirebileceğine cevap veriyorum.

Kardeşim gelmeden önce en az yarım saatimiz var ve ben her dakikayı değerlendirmeyi planlıyorum. Kendimi onun büyüüne ve bana hissettirdiklerine kaptıracağım. Çocukluğumuzdan beri bana hissettirdiklerine.

O kollarımdayken tüm intikam düşünceleri aklımdan uçup gidiyor. Vücudunun benimkine dolanmasının ağırlığı kafamı ona yapmak istediklerimle dolduruyor. Kaybettiğim zamanı telafi etmeyi ne kadar da çok istiyorum. Benim küçük geyiğim şımartılmayı hak ediyor. Tapılmayı. Kalbi ne istiyorsa ona verilmeyi. Umarım ben de buna dahil olurum. Onun için ne kadar deli görmeli. Hazel'a henüz on yedi yaşındayken aşık olmuştum ve şimdi onun tadına baktığım için bu aşkım daha da arttı. Dilimi dudaklarımda gezdiriyorum, özü hâlâ üzerimde. Donuklaşmış ama hala onunla dolu. Yeme zevkine eriştiğim en tatlı tatlı gibi.

Ne yaptığımı çok iyi bildiği için gözleri parlıyor. Ona sırtarak bakarken, başını bana doğru sallıyor ve onu döndürmeme izin veriyor. Bana doğru döndüğünde, gözlerimiz birbirimize kilitlenmişken, odaya bir sessizlik çöküyor.

İkimiz de durup herkesin neye tepki bakıyoruz.

Gördüğüm şeye hazırlanmamıştım.

Yanında sadece kardeşim olabilecek, maskesiz ve çok iyi tanıdığım yaşlı bir figürle içeri giriyor.

Babam.

BÖLÜM 23

HAZEL

27 YAŞINDA

Bir zamanlar zina ve ciddiyetsizlikle dolu olan oda şimdi durmuş durumda. Herkes ya üstünü örtüyor ya da onun burada ne aradığını merak ederek beklentiyle bakıyor. Onu hemen New York Senatörü olarak tanıdım. Kyle ve Ace'in sapkın boktan babası. Senatörün yapısı, zamanının çoğunu spor salonunda geçiriyormuş gibi görünüyor, yaşında bile güçlü. Göz korkutucu. Onu son gördüğümünden beri saçları tamamen ağarmış olsa da hâlâ aynı yakışıklılıkta. Bu onun lehine işleyen bir özellik, gerçek doğasını gösterişli bir gülümsemenin ve iyi yerleştirilmiş yüz hatlarının altında saklıyor. Ama o gözler, bana yüzeyin altında bir canavarın gizlendiğini söyleyen bir zalimlik barındırıyor.

İş üremeye geldiğinde tohumu çuvallayan bir adam var. Oğulları seksi olabilir, ama onlar da onun gibi sapkın. Ama her birinin kendine has berbat yolları var. Ace'in bozuk yanlarına aldırılmazken, Kyle'inkiler acımasız ve bencil... ve düpedüz tehlikeli.

Onlardan sadece birkaç metre uzakta olduğum için bu tehlikeyi hissedebiliyorum. Senatörün, maske takmayan tek kişi olacak kadar küstah olması nedeniyle herhangi bir tepkiden muaf olduğunu hissetmesi gözümden kaçmıyor. Dokunulmaz olduğunu düşünüyor.

Neden öyle düşünmesin ki? Bu kadar zamandır işlediği suçlar yanına kâr kalıyor. Bu tür bir zihniyet oğluna da geçiyor. Odadaki korku ve ani enerji değişimi hissediliyor. Senatörün saygı uyandıran bir duruşu olduğu açık. Kyle'ın da kendisi için böyle bir tepki istediği açık.

Gruptakilerden hangisinin o olduğunu hemen anlıyorum. Şeytan boynuzlu maske kibriini örtmek için çok az şey yapıyor.

Yıllar bizi ayırmış olabilir ama gözleri bana dikildiği anda bir ürperti omurgamı boydan boya kat ediyor. Mide bulantısı boynumu tırmalıyor ve midemde dönüp duruyor.

Onu görmeye dayanabileceğimi ve yüzleşebileceğimi düşünmüştüm ama kendimi donmuş hissediyorum. Damarlarımda çalkalanan öfke korkuya dönüştü. Her nasılsa, Ace yanımdayken, beni takip etmesine alışkın olduğum pençeleyici endişeden uzak durabildim. Elbiseyi ve kostümü dünyaya karşı bir kalkan gibi kullanıyorum ama bu sadece bir cephe. Derinlerde bir yerde, hala aynı şekilde kırılmış durumdayım. Aynı derecede korkuyorum. Buraya gelmenin, cesur davranmanın içimdeki bir düğmeyi açmasını ne kadar istesem de bunun kolay bir çözümü yok.

Onlar yaklaştıkça korku etrafımı sarıyor. Kyle gözlerini benden ayırmıyor, bakışları sanki avıymışım gibi vücudumun her yerinde geziniyor.

Ace daha önce aynısını yaptığında ruhumun alev alev yandığını hissetmiştim ama şimdi içim küle dönmüş gibi hissediyorum.

"Burada neyimiz var?" Sesi tenimin üzerinde bir film gibi kayıyor. "Taze et mi?" Eldivenli eliyle saçımdan bir tutam yakalıyor ve Ace'in yanımda gerildiğini hissediyorum, eli hâlâ belimde. Kyle saçımın tutamını burnuna götürüyor ve dudaklarının zalim bir sırtışa dönüşmesini izliyorum.

Parmaklarımı kalın boynuna dolamak ve morarana kadar sıkmaktan başka bir şey istemezken ona bu kadar yakın olmak.

"Onu bizimle getirin, bütün gece bekleyemeyiz." Senatör tam önümüzde durarak emrediyor. Bana bir saniye bile bakmıyor ama gözleri Ace'in gözlerinin içine bakıyor.

Ace'in yanından zorla uzaklaştırılırken senatörün benden bahsettiğini anlamam bir anımı alıyor. Telaşla Ace'e bakmak için dönüyorum ama onun Gaston'a benzeyen iki iri yarı güvenlik görevlisi tarafından tutulduğunu çok geç fark ediyorum.

"Kendi oğlumun kulübüme geldiğini fark etmeyeceğimi düşünmedin, değil mi?" İki adam Ace'i kollarından tutmuş durumda, ancak Ace onlara karşı koyuyor. Senatör Ace'in maskesini yüzünden çekip alıyor ve Ace'in babasına doğru tükürmesine neden oluyor. Tükürük damlası senatörün siyah gömleğine düşüyor.

"Ne kadar yazık. Çok büyük bir potansiyelin vardı." Senatör yumruğunu kaldırır ve Ace'in tam karnına bir yumruk indirir. "Onu aşağıya götürün. Onunla ben ilgileneceğim.

Bir dakika içinde." Ace kambur duruyor, belli ki acı çekiyor ama yüzünde öfke ve benim için geleceğine dair bir söz var.

Kyle'ın göğsüne bastırılmış durumdayım, elleri vücudumun her yerinde dolaşıyor. Kalbim düzensiz atıyor, düşüncelerim nasıl kaçacağımıyla yarışıyor.

"Çok uzun sürmesin." Kyle'a talimat verir.

Ace sürüklenerek götürülürken kulüp yeniden canlanıyor. Merdivenlere doğru götürülürken insanlar onlardan ayrılıyor ve ben beni ölü görmek isteyen bir adamla baş başa kalıyorum.

"Hadi gidip biraz eğlenelim, tatlım."

Bacaklarım titriyor, en iyi arkadaşımı öldüren adamla birlikte karanlık bir odaya çekilmekten başka çarem yok.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 24

ACE

27 YAŞINDA

SAF SICAK ÖFKE damarlarımda kaynıyor. Hazel'i benden alıp bok kafalı kardeşime teslim etmek, babamın bedelini ödeyeceği bir hata. Kyle ellerini Hazel'in üzerinde gezdirirken kıpkırmızı oluyorum. Adaleti unut, planı unut, bunun için hepsini öldüreceğim.

Sevgilimle arama girdikleri için kanlarını dökmekten çekinmem. O bana ait ve her zaman onunla kalacağıma söz verdim. Şimdi, ailem yüzünden bu sözümü bozdum ve kardeşimin onunla ne yapmayı planladığını kimse bilemez.

Hayal gücüm en kötü senaryolarla çılgına dönüyor, umarım onun gerçek kimliğini fark etmez. Kyle boku yer. O zamandan önce ona ulaşmalıyım. Ama zihnim dönüp dururken, aşırı kaslı iki fedai ellerimi ve ayaklarımı fermuarla bağlıyor.

Hazel'in korku dolu gözlerini zihnimden silemiyorum, donup kaldığını ve orada öylece durmaktan başka bir şey yapamadığını, sersemlediğini ve dehşete düştüğünü görüyorum. Her zaman benim küçük geyiğim.

Beni tıktıkları oda bodrum katında. Kirli beton her yanıyı sarıyor ve bu odanın çok fazla hareket gördüğünü bana bildiriyor. Ve hepsi de iyi değil.

ortasındaki yuvarlak bir gider, buna neden ihtiyaç duyduklarını merak etmeme neden oluyor ve aklıma muhtemelen kanı yıkamak için kullandıkları gibi uğursuz bir düşünce geliyor.

Hayatım boyunca babamın kötü bir adam olduğunu biliyordum. Sahtekar. Hesaplı. Kendine hizmet. Bunların hepsi babamla ilişkilendirdiğim kelimeler.

Beni bu dünyaya getiren adam. Olmamaya çalıştığım her şey bu, gerçi bazı özellikler elimde değil, sanırım.

"Seni tekrar görmek güzel, babalık." Aradan dakikalar geçtikten sonra adam ceketini çıkarmış ve kollarını sıvamış bir şekilde odaya girerken, "Seni tekrar görmek güzel, baba" diyorum. Onu bu şekilde görmek beni çocukluğuma geri götürüyor. Her zaman saygı talep etmenin ve otoritesini etrafa saçmanın timsali. Onun gibi adamlara hayatları boyunca, sadece var oldukları için kendilerine tapılmasını beklemeleri gerektiği söylenmiş. cinsiyetleri ve ten renkleri nedeniyle istedikleri her şeye sahip olmaları gerektiği söylendi. Ve pek çoğu bu yalana . Başkalarına sanki daha az değerliymişler gibi davranıyorlar. Eğer bu inançlara karşı çıkarsanız, o zaman tehlike olarak görülüyorsunuz. Çabucak halledilmesi gereken bir sorun. Çünkü insanların dışarıda kendi kırılgan egolarını tehdit etmelerine izin veremeyiz. Güç duygularını.

Babam gibi adamlar bu gücün sarhoşudur. Ellerinde tutmak için her şeyi yapmaya hazırlar.

"Bunu en son yapmak zorunda kaldığımda dersini almışsındır diye düşünmüştüm." Eli çeneme dolanıyor ve yüzümü kendine yaklaştırıyor. Kendi açtığı belirgin yara izini incelediğini söyleyebilirim. Sadece o ve bıçağının ucu. Onu bir daha asla utandırmamam gerektiğini hatırlatmak için etimi oyuyor. Aynaya her baktığımda bir evlat olarak başarısızlığımın sürekli bir hatırlatıcısı. Sanki hiç unutamayacakmışım gibi sonsuza dek üzerime damgalandı.

Yumruk zaten ağrıyan karnımın tam ortasına hızlı ve seri bir şekilde geldi, beni iki büklüm yaptı ve bağırsaklarımı soğuk zemine fırlattı, vuruşunun şiddetiyle yere yığıldım. Kendimi hazırlayacak zamanım bile olmadı, gerçi ne işe yarardı bilmiyorum. Yüzüm betona gömülürken gözümü açabildim ve ayakkabısının topuğunun üzerime doğru geldiğini gördüm. Bir çıtırtı ile lastik kemikle buluşuyor ve burnumdan kan fışkırıyor. Gözlerimi tekrar açtığımda görüşüm bozulmuş ve bulanık, ama bundan zevk aldığını söyleyebilirim. Bu, halktan özenle sakladığı canavarı serbest bırakabildiği zaman. Gerçek benliğini. Ayağını tekrar, bu kez göğsüme indirirken adımlarında bir sıçrama oluyor. Başka bir çatlak ve acı sarsıntısı vücudumu sarıyor. Kör edici bir acı kaburgalarımı yırtarak en az iki ya da daha fazlasının kırıldığını bana bildiriyor. Nefes almakta zorlanıyorum ama en azından ciğerlerimi delmemiş.

Göğsümün her yeri ağrıyor. Kırık kaburgalarım sanki boşluğumda serbestçe yüzüyorlarmış gibi hissediyorum. Bir şekilde, babamın ayağı tekrar üzerime düşerken, büyük bir acıyla kendimi sağ ön tarafıma yuvarlamayı başarıyorum. Ancak bu sefer bağlı ellerimin üzerine düşüyor. Fermuarlı bağ kopuyor ve onu ayak bileğinden yakalayıp sırt üstü çevirmeme izin veriyor. Kafatası yere çarparken yüksek sesli bir çatırtı odanın içinde yankılanıyor.

İki serseri bana doğru koşuyor ama diğerinin nerede olduğuna dikkat etmiyorlar ve sonunda birbirlerine çarpıyorlar. Hayatım için savaşıyor olsaydım, bunu komik bulabilirdim.

Tek amacım buradan siktir olup gitmek ve Hazel'ı bulmak. Zaten çok uzun zaman oldu ve kardeşimin onun gerçek kimliğini keşfetme korkusu beni teşvik ediyor. Damarlarıma pompalanan adrenalin, babam yanımda yere yığılırken ayak bileklerimin altına bağlanmış fermuarları çekmemi sağlıyor. Kan çenesinden aşağı kayıyor ve ağzından dışarı fışkırıyor.

Taş kesilmiş gözlerine bakarken içimde zerre kadar acıma ya da pişmanlık duygusu yok. Ben ayağa kalkarken eli titreyerek bana uzanıyor. Kendimi ayağa kaldırmak için harcadığım çaba bana astronomik geliyor ama başka seçeneğim yok. Eğer bu odadan çıkmazsam, babamın adamlarının benim için nasıl bir kader planladığını biliyorum ama ölmek bir seçenek değil. Kaburgalarım acı içinde çığlık atarken, acı omurgamdan aşağı inerken, rahatsızlığı itiyorum ve kaçmaya çalışıyorum.

Korumalar silahlarını çekerek hızla peşimden geliyorlar. Kapıya tam ulaşmıştım ki bir el silah sesi duyuldu. Durmadım. Düşünmüyorum, sadece koşuyorum, kolu tutuyorum ve kapıyı arkamdan çarparak kapatıyorum. Gardiyanlardan birinin uzanmış eline çarptı. kapının arasında ezilirken, kapıyı tamamen kapatmadan önce silahı elinden almayı başardım. Ben kilidi yerine oturturken onun parçalanmış eli geri çekiliyor.

Kapıda bir el daha silah sesi duyuluyor ama ben çoktan koridorda koşmaya başladım. Bu çaba ciğerlerimin yanmasına neden oluyor. Ayaklarım yere değdiğinde saf ıstırap içime işliyor.

Dağınık görünüşüm beni ele veriyor, bu yüzden yavaşça oyuklardan birine girip kravatımı düzeltiyorum ve elimi saçlarımda gezdiriyorum. Eğer yakalanmadan birinden maske kapmayı başarabilirsem, bizi buradan tek parça halinde çıkarma şansım olabilir.

Umarım çok geç kalmamışımdır.

BÖLÜM 25

HAZEL

27 YAŞINDA

"Kardeşim seni NEREDE saklıyordu?" Kyle soruyor, sesi şurup dolu. Sesinin hastalıklı tatlılığı midemi bulandırıyor. Tavırları ve ses tonu, iyi çalışmış bir politikacınıninki gibi, yüzeyin altında gizlenen kötü niyeti gizlemek için kullanılan, cazibeyle süslenmiş bir ritim veriyor.

Balo salonunun yukarısındaki تنها bir odaya çekildim, aşağıdaki partiden yayılan sesler önemli ölçüde boğuldu, bu da beni bu odanın ses geçirmez olduğuna inandırdı.

Yani çılgılık atarsam kimse beni duymayacak.

Buradaki insanların Senatör ve onun şeytani oğluna nasıl tepki verdiğini, sanki kraliyet ailesinin huzurundaymış gibi davrandıklarını görünce bunun bir işe yarayacağından şüpheliyim.

Aradan geçen onca zamana rağmen, iki uzun şampanya kadehini doldurmaya giderken tavırlarında hâlâ bir zamanlar tanıdığım çocuğun izlerini görebiliyor olmam şaşırtıcı. Aynı kendinden eminlik geniş omuzlarında rahatça oturuyor ve çenesi sanki bana gerçekten söylemek istediği şeyi geri çekiyormuş gibi sıkı bir şekilde kenetlenmiş durumda. Daha önce ne olduğunu hiç anlamamıştım ama şimdi karşımda yalanlarla dolu, manipülasyona batmış ve tehlikelerle dolu bir adam olduğu o kadar açık ki.

Ace'i nereye götürdüklerini merak ederek kapıya doğru dönüyorum. Babası kendi oğluna zarar vermezdi herhalde?

Kyle yanıma geliyor ve bana bir bardak uzatıyor, sıcak eli tenimi okşuyor. Şeytani bir gülümsemeyle içkisini benimkiyle tokuşturuyor.

büyüleyici. Çocukken bana verdiğinin aynısı. Daha önce beni kandırmıştı. Ama bunun tekrar olmasına izin vermeyeceğim.

"Bir şey mi kutluyoruz?" Sesim kısık çıkıyor ama en azından vücudumda dolaşan onca strese rağmen hâlâ dik durmayı başarabiliyorum.

"Kardeşimin ölümü tabii ki. Yıllardır peşimdeydi ve sonunda onu tam istediğimiz yerde yakaladık." O bir yudum alıyor, ama ben orada öylece duruyorum, kalbim gırtlığıma kadar çarpıyor. "Şimdi, şimdi. Sana ikram edilen bir şeyi içmemek görgüsüzlüktür."

"Kendini korumanın kabalık olduğunu bilmiyordum." Bardağı çeviriyorum, köpüklü sıvıyı etrafa saçıyorum. Sinirlerim tavan yapmışken bardağı henüz düşürmemiş olmam bir mucize, ama ince soğukkanlılık maskem hâlâ zar zor dayanıyor.

Kyle dilini şaklatıyor ve başını eğerek beni inceliyor. Onu tersleyerek hata yaptığımdan korkuyorum, acaba ben olduğumu biliyor mu diye merak ediyorum. Öğrenirse benimle oynar mı yoksa beni bitirmeye mi çalışır?

İçimden bir ses cevabı zaten bildiğimi söylüyor. Yarım kalmış işleri askıda bırakmak isteyen biri değil. Hâlâ bir bok hatırlayamasam da Ace beni büyük bir sorumluluk altına sokacak kadar bilgilendirdi.

Kyle içkisinden arta kalanları geri atıp yan masaya bırakırken ve dikkatini tekrar bana verirken gözlerinde tehlikeli bir parıltı belirliyor.

Pelüş koltuklar, bir dans direği ve yan tarafa yerleştirilmiş özel bir barla kaplı bu karanlık odada sadece ikimiz varız. Adamları kapının hemen dışında duruyor, bu yüzden vücudum buradan defolup gitmem için ne kadar yalvarsa da kaçamayacağımı biliyorum. Hissedebiliyorum, o bana doğru uzanırken endişe kollarımdan yukarı doğru süzülüyor.

"En azından kardeşimin iyi bir zevki olduğunu söyleyebilirim." Elleri vücuduma sarılmış, sanki buna hakkı varmış gibi beni agresif bir şekilde kavradığını hissediyorum. İğrenme ve ezici bir panik duygusu bana gitmem, gitmem, gitmem için yalvarıyor. Dışarı çıkmam lazım. Ace'i bulmalıyım. Her zamankinden daha çok, bunu engelleyebilmeyi ve alıştığım gibi kaçabilmeyi diliyorum.

Şampanya kadehi hâlâ ellerimde, dokunulmadan duruyor ve Kyle'ın avuç içleri vücudumda gezinirken kafamda uzak bir düşünce oluşuyor. Bu aptalca ve büyük bir kumar ama başka seçeneğim yok. Titreyen kollarımın toplayabildiği kadar büyük bir güçle bardağı kafasına indiriyorum, şampanya şok geçiren adamın üzerine fişkirirken bardak milyonlarca parçaya ayrılıyor

Yüzünü. Parçalar koluma saplanıyor ama bu bana ondan uzaklaşmam için gereken alanı sağlıyor.

Elimde sivri bir parça var ve ona doğrultuyorum, gerekirse içine saplamaya hazırım.

"Seni lanet orospu!" Kyle çığlık atarak bana doğru hamle yaptı ama ben hazırdım. Havayı yarıyorum ve yanağını kesiyorum. Açık yaradan kan akıyor ve içimi hastalıklı bir tatmin duygusu kaplıyor. Boynunun etrafındaki derisi öfkeden pembeleşmeye başlarken yarasını avuçluyor. Kapıların ses geçirmez olmasına rağmen kimse yardımına koşmuyor.

Bana tekrar uzanıyor, ama ben onu atlatıp direği aramıza sokuyorum. "Ne yapacaksın, ha? Gidecek hiçbir yerin yok. Sen dene ve bu odadan bensiz çıkarsan adamlarım seni sürükleyerek bodrumdaki küçük erkek arkadaşının yanına götürür. Bunu kendin için çok daha kolay hale getirebilirdin." Cebinden bir şey çıkarıyor, gözleri benimkilerden hiç ayrılmıyor. Ter dudağının kenarında toplanırken saçları alnına dökülüyor. "Doğduğuna pişman edeceğim seni küçük pislik."

Pantolonunun cebinden ince bir şırınga çıkıyor ve korku zihnime yayılıyor, zaten var olan endişeyle el ele veriyor. Farklı bir insan olsaydım, bu hissi geride bırakabilirdim - belki. Ancak durumum ne uygun ne de öngörülebilir ve tüm bu eklenen stresle birlikte, şu anda vücudumda meydana gelen tepki kaçınılmaz gibi geliyor.

Direği geçip beni yakalıyor, kollarımı sarıyor ve onunla mücadele etmemi imkânsız hale getiriyor. Her yerim titriyor, bayılma hissi beni ele geçiriyor. Şimdi olmaz, burada olmaz. Vücudumun bu seferlik beni dinlemesini dileyerek düşünüyorum ama kendimi bir krizden kurtarmak için koçluk yapacak zamanım yok. Parlak iğnenin ucunu sallarken ve bacağımın açıkta kalan derisine batırırken nefes egzersizi için zaman yok. Enjeksiyon bölgesinden soğuk bir uyuşma hissi yayılıyor.

İçi her neyle doluysa çok hızlı çalışıyor ve beni kollarına yığıyor.

"Bunu kendin için daha da zorlaştırmak zorundaydın, değil mi? Ama merak etme, ikimize de yetecek kadar eğleneceğim."

Bedenim ağırlıksız ve hareket edemez hale gelirken gözlerim kapanıyor. Beni bir yere sürüklüyor, yumuşak bir yüzeye yatırıyor. Kanepeye sanırım. Bana ne yapmak üzere olduğunu fısıldarken düşüncelerim durgunlaşıyor ve tutunmam zorlaşıyor. Dikkatimi zar zor toplayabiliyorum, bilinçten gittikçe uzaklaştığımı hissediyorum. Umutsuzca, onun çekimine karşı koymaya çalışıyorum, ama şu anki madde her neyse

damarlarımdan pompalanan güçlü. Hiçbir zaman zor durumdaki genç kızı oynamak isteyen biri olmadım, ama bu sefer kendimi Ace'in bir şekilde bana ulaşmasını ve beni buradan çıkarmasını umarken buluyorum. Ace'in sürüklenirken işkence görmüş yüzünü düşünmek, her şey kararmadan önce zihnimde gördüğüm son şey oluyor.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 26

ACE

27 YAŞINDA

Tek odaklanabildiğim Hazel'a ulaşmak. Neyse ki, zil zurna sarhoş bir çift, buradaki birçok odadan birinde sevişmek için maskelerini fırlatmış, böylece kolayca araklanabiliyordu. Kyle'ı tanıyorsam, onu sadece kendisi için yaptırdığı kişisel VIP kabinine götürecektir. Onun özel gereksinimleri ile donatmak. Zevklerinin ne kadar sapkın olduğunu bildiğimden, partiye katılanların arasında aceleyle ilerliyorum, hepsi bir yığın uzuvda toplanmış, ritme göre birbirlerine karşı kıvranıyorlar. Daha iyisini bilmesem, bir ritüele rastladığımı düşünebilirdim. Tuhaf maskeler ve kıyafetler, derinden nabız gibi atan müzik, duvarlardaki sahte alevlerin titremesi.

Hazel'ı daha yeni hayatıma geri aldım. Bu yok etme arayışı Kardeşimi işlediği suçlardan dolayı cezalandırmak ve Hazel'i serbest bırakmak o zamanlar doğru bir hareket gibi görünüyordu ama şimdi keşke çatı katımdan hiç çıkmasaydık diyorum. İntikam ihtiyacı içime o kadar işlemiş ki, derime dövme bile yaptırdım. Nefes almak için tek amacım buna odaklanmak oldu. Gecelerimi her şeyi öğrenerek geçirdim, bilgi toplamak için sayısız kaynak harcadım. Peki ne için?

Daha önce hiç bu kadar başarısız olmamıştım. Bir şekilde haberdar edilmiş olmalılar. Muhtemelen benim fark etmediğim bir özel dedektifle beni takip ediyorlardı. Hazel buradayken aklım başka yerlerdeydi, gardımı düşürmüştüm ve şimdi bu hatanın bedelini ödüyorum.

Çıkabileceğim iki merdiven var ama soldakine daha yakın olan kapıların dışında duran adamlar bana onun orada olduğunu haber veriyor. O

Böyle bir yerde korumasız bir yere gidemeyecek kadar korkak.

Saçında tavus kuşu tüyü olan ve buna uygun bir maske ve elbise giyen bir kadın beni ortamdan yakaladı. Lanet olası bir orospu gibi yarıyor, nefes nefese kalıyorum. Sırtımda ve yüzüme sabitlediğim maskenin köşelerinde ter birikiyor. Homurdanarak pençelerini bedenimden çekiyorum ve kemiklerimdeki azabı on kat artıran katı bir bedene doğru sendeleyerek uzaklaşıyorum.

"Dikkat et, dostum." Adam söyledi ve ben de daha fazla bela ya da dikkat çekmek istemediğim için ellerimi kaldırdım.

"Benim hatam." Yanındaki kadınların vücudunu incelemeye devam etmesine izin vererek arkadaşlarına geri döner.

Merdivenler nihayet görünür hale geliyor ve ıstırap dolu tırmanışıma başlıyorum. Ağır yaralı bir görüntü yerine sarhoş bir görüntü vermeyi umuyorum çünkü Kyle'ın VIP odası olduğunu tahmin ettiğim yerin dışında duran iki koruma beni ilgiyle izliyor.

Bunu yapabilirsin, diyorum kendime. Daha önce hayatta kaldığım her şeyi düşünmek yardımcı oluyor.

Sadece, o diğer zamanlarda Hazel'in hayatı konusu değildi.

Saçının bir teline bile dokunmamış olsa iyi olur, yoksa onu sonsuza dek bitirmekte tereddüt etmem. Neredeyse zirveye ulaştım ve vücudum bana ne kadar bağırsın bağırsın kendimi cehennem gibi savaşıma hazırlıyorum.

"Nereye gidiyorsun?" Son basamakta tökezlediğimde muhafızlardan biri soruyor.

İkisine de aptalca bir sırıtış attım. "Bir kız arıyorum. Kızıl saçlı. Büyük memeli." Göğsümü işaret ettiğimde, gözleriyle hareketi takip ediyorlar ve bana onları atlatmak için bir fırsat veriyorlar. Onlar bakarken sağ kolumu kaldırmayı başarıyorum ve sakladığım silahı onlara doğrultuyorum.

"Beni içeri al, yoksa kafanı uçururum."

Arkadaşı teslim olmak için ellerini kaldırırken korkak kolayca itaat eder.

"Bela istemiyorum, dostum." Dedi, elleri titrerken

Kapı açık.

"Siz ikiniz ne halt . Size beni asla rahatsız etmemenizi söylemiştim."

Oda zar zor aydınlanıyor ama Hazel'in yerde baygın yatan halini seçebiliyorum.

Kıpkırmızı kesildim ve odaya daldım, silahımı Kyle'ın suratına doğrulttum.

Beni görünce şok oldu ama bu şok çabucak sırtmaya dönüştü, her zamanki gibi durumu kontrol etmeye çalışan bir politikacı.

"Gerçekten beni vurarak kurtulabileceğini mi sanıyorsun, Ace?" Maskem hâlâ takılı olsa bile, ben olduğumu biliyor.

"Ondan uzak dur, pislik." "Tamam. Zaten onunla işim bitmek üzereydi."

Daha yakından baktığımda Hazel'ın maskesinin hâlâ yüzünde olduğunu görüyorum. O da hala nefes alıyor ve ondan beri ilk kez küçük, kısa bir rahatlama hissi yaşıyorum.

"Ona ne yaptın?"

Omuz silkiyor ve ben de namluyu gerçek mermiyle dolduruyorum.

"Tekrar soruyorum. Ona ne yaptın?" Sonunda korkmuş görünecek kadar sağduyulu.

"Ona biraz ilaç verdim, iyi olacaktır."

"İyi mi?" Tükürdüm. "Seni bok parçası. Başına gelecekleri hak ediyorsun."

Parmağım tetiği çekiyor, aramızda yılların nefretinin kaynadığını hissediyorum. Ama tetiği çekişimin ağırlığı altında ezilirken, yana savruluyorum, atışım boşa gidiyor ve Kyle'ı omzundan vuruyor.

Muhafız dengemi bozdu, ama bir sonraki saldırısını engelleyecek kadar hızlı bir şekilde ayağımı geri kazanıyorum. Yine de bu bana pahalıya patladı, çünkü eforla çatlayan kaburgalarımın birinin daha patladığını hissediyorum.

"Kahretsin."

"Bunu hiç yapmamış olmayı dileyeceksin, küçük kardeşim." Kyle kanlı kolunu kavradığını söylüyor. Saçları darmadağın, dişlerini göstererek bana doğru geliyor.

Silahlı tekrar ve bu onu durduruyor. "Bir adım daha at, sana meydan okuyorum."

Bir çatışmanın içindeyiz. Sayıca üstünüm ama iki korumasının silahlı olmadığı açık. Elimdeki silahın ağırlığına bakılırsa, hepsini alt etmeye yetecek kadar mermim yokmuş gibi geliyor.

"Şimdi, buradan onunla birlikte ayrılmama izin vereceksin." Hazel'ı işaret ediyorum. "Ben de senin bir gün daha yaşamana izin vereceğim."

Ace adamlarına bakar ve sonra başını sallar.

"Buradan çıkmasına yardım et." Emrediyor. "Ve bana lanet olası bir doktor getirin." Muhafızlar onun isteklerini yerine getirmek için . Hazel, muhafızlardan birinin

ve sadece ona bakarak bile onu bir hastaneye götürmem gerektiğini biliyorum.

Gitmeye hazırlanırken, silah hala ellerimde, "Ama seni bir daha bulamayacağımızı sanma. Ve bir dahaki sefere, yürüyerek uzaklaşamayacaksın."

OceanofPDF.com

BÖLÜM 27

HAZEL

17 YAŞINDA

"DAHA HIZLI KAZ, SENİ LANET OLASI AMCIK." Kyle tükürdü. Kollarım ıslak toprak yığınlarını hareket ettirme çabasıyla titriyor. Tırnaklarımın altında eziliyor, her bir çamur parçası ne kadar ağır olduğu için süreç yavaş ilerliyor.

"Bunu neden yapıyorsun?"

Bana doğru hırlıyor, bir zamanlar yakışıklı olan yüzünü alıp başka bir şeye dönüştürüyor. Nefret ve kötülük dolu bir şeye. Gökyüzünde çakan şimşekler, heybetli figürünü arkadan aydınlatıyor ve ona daha önce görmediğim uğursuz bir hava veriyor.

Tüm bu gece, tüm bu aptalca gezi ve çocukça oyun çok kötü bir fikirdi. Ama artık geri dönüşü yok, çok geç ve buraya nasıl geldiğimizi bilmiyorum. Her şey nasıl bu kadar çabuk bu kadar kötüye gitti.

"Ona bir iyilik yapıyorum. Ayrıca, onun beni engellemesine ve planlarımı bozmasına izin veremem."

"Ne demek
istiyorsun?" "Sana
söylemedi mi?"

Başımı kaldırıp ona bakıyorum, yağmur yüzümü ıslatıyor ve görüşümü bozuyor. Yanımda çömeliyor, saçlarımdan tutuyor, yüzü benimkinden birkaç santim uzakta.

"O lanet fahişe benim bebeğime hamile."

Donup kalıyorum. Bu olamaz. O yapmaz... yapar mı? İşaretleri kaçırdım mı? Geç saatlere kadar Kyle'dan ne kadar hoşlandığımı ona içimi dökerken, onun da Kyle'dan etkilenmiş gibi görüldüğünü kaçırdım mı?

"Bu doğru değil." Soğuk yağmura karışan gözyaşları gözlerimi yakıyor. "O Matty'den hoşlanıyor, senden değil."

"Sanırım ikiniz düşündüğünüz kadar yakın değilmişsiniz. Şimdi kazmaya devam et, sana tekrar söylemek istemiyorum. İtaatsizlik ettiğin için kafana vurmak zorunda kalmaktan nefret ediyorum." Komik bir şey söylemiş gibi kıs kıs gülüyor.

Daha önceki tüm şakacılığı dağılmış, bu Kyle'ın daha önceki Kyle olduğu gerçeğiyle başa çıkmayı zorlaştırıyor. Ne kadar çabuk değişebildi. Benden hoşlandığına, aramızda bir şeyler olduğuna, hoşlanmaya değer olduğuna beni inandırmaktan, onun gerçekte kim olduğunu görmeye geçmek. Çocuğunun annesini ve arkadaşımı gömmeye çalışan lanet bir canavar.

Net göremeyecek kadar karanlık ama etrafta bir şeyler arıyorum, karşı koyabileceğim herhangi bir şey. Belki kaçabilir ve bize yardım getirebilirim. Son kontrol ettiğimde Sarah zar zor nefes alıyordu. Aradan geçen zamanda, çok geç olabileceğinden endişeleniyorum.

Kaslarım çığlık atıyor, bir çözümün önüme çıkacağını umarak kazmaya devam ediyorum. Korku midemi kaplıyor, yanan yemek boruma tırmanmakla ve saniyeler geçtikçe bir safra birikintisi olarak serbest kalmakla tehdit ediyor. Yardım çağırmak için koşamadığım her an, Sarah'nın kurtulamayabileceği bir başka andır.

Kazarken, fotoğraf makinesinin hâlâ kot pantolonumun içinde olduğunu fark ediyorum. Yağmurda çalışıp çalışmayacağından emin olmasam da denemek zorundayım. Ona karşı kanıt bulmanın tek yolu bu olabilir, çünkü aksi takdirde benim sözüme karşı onunki. Tabii buradan çıkmama izin verirse.

Delik, vücudunun sığabileceği kadar uzun ve belki üç ya da daha fazla metre derinliğinde. Çamur kollarımı kaplıyor, yüzüme ve saçlarıma yapışıyor. Kazmakla o kadar meşgulüm ki sert cismin geldiğini göremiyorum ama Kyle'ın artık yanımda durmadığını fark etmeliydim.

O benim arkamda.

Ne olduğunu anlamaya vakit bulamadan, keskin ve ağır bir şey başımın arkasına çarpıyor ve sertçe yere düşüyorum. Yüzümü yere bastırıp baş dönmesi dalgalarıyla savaşıarak sırtüstü dönmeye çalışıyorum. El yordamıyla kamerayı cebimden çıkarmayı başarıyor, gözlerimdeki çamur parçalarını siliyorum. Elimden geldiğince nişan alıp kendi kazdığım mezardan saldırgana bakarken, soğuk metal çamurlu elimde kayıyor. Formu çoğalıyor ve hareket ediyor, nerede olduğunu ikinci kez tahmin etmeme neden oluyor.

Gökyüzü parlak beyaz bir ışıkla patlıyor ve arkasındaki karanlığı aydınlatıyor. Beynimdeki ışıklar sönmeden önce düğmeye tekrar tekrar basıyorum ve bunun onu lanetlemeye yeteceğini umuyorum.

Hatırladığım son şey, ağır bir şeyin vücuduma indiği ve nefes almam zorlaştıkça ıslak toprağa daha da batmama neden olduğu. Her şey zifiri karanlığa gömülmeden önce yumuşak, acımasız kahkahaların sesine dalıp gidiyorum.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 28

ACE

27 YAŞINDA

Cızırtılı beyaz battaniyelere ve büyük boy mavi çiçek desenli bir önlüğe sarılmış hastane yatağında çok küçük ve çaresiz görünüyor. Bağlı olduğu makine sürekli bip sesi çıkarıyor ama bu aralıksız bip sesi onun hâlâ hayatta olduğu anlamına geliyor. Hala burada. Ve bunun için çok minnettarım. Vücudunun yere yığıldığını görünce bir an için kurtulamayacağını düşündüm.

Kardeşime karşı bir savaşa hazırlandığım sürece, kaybetmenin sonuçlarını düşünmeyi hiç bırakmadım. Ve eğer bedel o ise, o zaman buna değmez. Hayatımdaki tek iyi şeyi kaybetmektense, onun cinayetten paçayı sıyırdığını görmeyi tercih ederim. O benim tüm kalbim ve hiçbir şey onu güvende tutmaktan daha önemli değil.

Gururumun ve kan davamın yoluma çıkmasına izin verdim, ama bir daha asla, yemin ederim. Küçük elini avucumun içine alıp öpmek için ağzıma götürüyorum ama kıpırdamıyor. Damarlarına pompalanan ilaçlar çok güçlü, zihni bana geri dönmeye hazır olana kadar onu sakinleştiriyor. Doktorlar Kyle'ın ona enjekte ettiği ilacın tüm beynini ele geçirmesini engellemeyi başardılar ama anksiyetesi için kullandığı reçeteli ilaçlarla iyi karışmadığı açıktı. Onu buraya tam zamanında getirmiştım.

Neyse ki tecavüz testi negatif çıktı ama bu tek tesellim bu. Eğer gözlerini tekrar açarsa, o zaman her fırsatta bana saldıran öfkeyi durdurabilirim. Monitörlere bakıp kalp atışlarının sabit ritmiyle teselli bulurken 'ya olursa' düşüncesi beynimi kemiriyor.

Oda soğuk ve steril, bakan büyük bir penceresi var. Dışarı bakıyorum ve zaman geçirmek için insanların geliş gidişlerini izliyorum. Nereden geldiklerini merak ediyorum. Kimi görmeye geldiklerini.

Pozisyonumu yeniden ayarlarken yüzüm buruşuyor ve son dozun etkisinin çoktan geçtiğini fark ederek bir ağrı kesici daha almaya karar veriyorum. Röntgenler kaburgalarım hakkında zaten doğru olduğunu bildiğim şeyi doğruladı. Babamla olan kavgamda dört kaburgam kırılmış ve neredeyse ciğerlerimden biri deliniyordu. Biraz daha sert vurmuş olsaydı, ikimiz de oradan canlı çıkamazdık.

Ve bu ayıltıcı bir düşünce.

Birbirimizi yeniden tanımaya daha yeni başladık. Birlikte olmanın tadını çıkarmak için hiç zamanımız olmadı. Birbirimizi fiziksel düzeyden daha fazla tanımak, gerçi bu konuda benden hiçbir şikâyet duymayacak. Vücudundan ne kadar hoşlansam da, asıl istediğim onun zihni. Onu olduğu kişi yapan tüm o berbat parçaları. Sevdığım kişi.

Kapının çalınması düşüncelerimi böldü ve iki kadın içeri girdi. Biri hemşire, diğeri ise sadece Hazel'ın bilgisayarında gördüğüm bir kadın.

"Ace? Bu Dr. Thurston, Mallory'nin terapisti." Hemşire öyle diyor. "Yatağına geri dönebilir misin, hayati değerlerini almam gerekiyor."

"Tanıştığımıza memnun oldum." Odanın kendi tarafıma dönüp Hazel'ın terapistini selamlamak için duruyorum. Hastane sürekli rahatsız edilmekten başka bir şey değil. Zayıf kadının kemikli elini elime alıp sıkıyorum. Elleri soğuk ve kırık. Derisi o kadar yarı saydam ki beyaz teninin arasından fırlayan mavi damarlarını görebiliyorum. Yine de sakinleştirici bir duruşu var ve kızımı önemseydiği çok açık.

Kabul edildikten sonra, odayı paylaşmamız için yönetimi ikna etmeyi başardım. Sonunda sadece yüklü bir bağış gerekiyordu, ancak onun yanında kalabileceğim anlamına geliyorsa buna değeceğini düşünüyorum.

"Peki bugün nasıl hissediyoruz?" Hemşire Harrison termometreyi dilimin altına sokarken soruyor. Ona bu şekilde cevap vermemi nasıl bekliyor, asla bilemeyeceğim. Bu tıpkı bir garsonun daha yeni bir ısırik almışken yemeğin nasıl olduğunu sorması gibi bir şey. Bu durumda ne yapıyorsam onu yapıyorum ve başımı evet anlamında sallıyorum.

Ardından tansiyon aleti geliyor ve Hazel'ın yanına otururken Dr. Thurston'a bakıyorum.

Hastaneye Hazel'ın takma adı olan Mallory Winters'ı vermiştim, sağlık sigortası bilgileri de buna eklenmişti.

"Hastanelerden nefret eder." Dr. Thurston neredeyse kendi kendine, ama benim duyabileceğim kadar yüksek sesle mırıldanıyor.

"Pekâlâ, yemek tepsiniz birazdan gelir." Hemşire Harrison ellerini köpük dağıtıcısının altında gezdirirken antibakteriyel koku bulutu içinde odadan çıkıyor. Bu kadın mavi önlükler içinde bulanık.

"Sen yenisin." Dr. Thurston diyor ve bu sefer onun Ben.

"Öyleyim."

"Hmm." Kaşlarını çatıyor, beni değerlendiriyor. Bana attığı bakış, beni Sanki ruhumun derinliklerini görebiliyor ve Hazel'a kur yapmaya uygun olmadığımı ilan etmek üzereymiş gibi hissediyorum. Ama o sessiz kalıyor, tekrar kızıma odaklanıyor.

"Bir değişiklik olursa beni ara." Aradan biraz zaman geçtikten sonra sallana sallana yanıma geldi. "Numaram sende var mı?"

Başımı salladım.

"Güzel. Ona iyi bak, değişiklik olsun diye sırtını yaslayabileceği iyi birini hak ediyor." Ve sonra gitti, Chanel Beş Numara'sı o gittikten sonra da kaldı.

"Neredeyim, neredeyim ben?" Hazel'ın korku dolu çığlığı beni ölü uykumdan uyandırdı. Hemen yanına koştum, ne kadar hızlı doğrulduğumu görünce acıyla irkildim.

"buradayım, tam . Hastanedesin."

Gözleri korku dolu. Geniş ve gözyaşı lekeli. Bağlı olduğu monitör kalp atış hızını dakikada 153 atım olarak gösteriyor ve alnında ter çizgileri var. Kolundaki serumu tırmalıyor.

"Bebğim, iyisin."

"Efendim, yerinize oturun." Gece vardiyasındaki hemşire emrediyor. Bu, sadece bana bakarak beni kolayca ikiye bölebilecekmiş gibi görünen iri yarı bir erkek.

"Mallory? Benim adım Hemşire Terrance. Hastanedesin ve seni sakinleştirmek için sana biraz ilaç vereceğim, tamam mı?"

Başını hayır anlamında sallıyor. Çok korkmuş görünüyor. "Bunu yapmak zorunda olduğuna emin misin?"

"Bak dostum, kışının üstüne otur ve işimi yapmama izin ver." "Hayır diyor, almak istemiyormuş."

Bana iç çekerek bıkkın görünüyor. "Bu gece bununla uğraşamayacak kadar yorgunum. Mallory, kalp atış hızını düşürmemiz gerek, tamam mı? Bu ilaç sana yardımcı olacak."

Sonunda bana baktı ve başını evet anlamında sallayarak rahatladı. Eğer o hemşire onun isteklerine karşı gelseydi, onu yumruklamakta hiçbir sakınca görmezdim. Yaralı ya da değil.

"Hemen döneceğim. Doktorlarına uyandığını haber vermem gerekiyor." Hemşire Terrance ilacı verdikten sonra şöyle diyor. Bizi yalnız bırakmasını beklerken Hazel'ın gözleri benimkilerden ayrılmıyor.

"Ne oldu sana böyle?" Adam kapıdan çıkar çıkmaz sordu. Gülümsüyorum, "Zamanın iyileştiremeyeceği bir şey değil. Daha da önemlisi, sen iyi misin?"

Ne hatırlıyorsun?"

Sesini duymak için yanıp tutuşuyordum ve Kyle'ın ona dokunmamış olmasını umuyordum. Ama onunla işinin bitmek üzere olduğuna dair sözleri o günden beri aklımdan çıkmıyor.

Başını sallıyor. "Biraz bulanık ama sanırım..." Çatlamış dudaklarını yalıyor ve tavana bakıyor. "Sanırım on yıl önce o gece neler hatırlıyorum."

"Öyle mi?"

Gözleri kristal berraklığında, kalp atış hızı monitörde sabitleniyor. "Ve onu öldürmek istiyorum. Yaptığı şey için ölmesini istiyorum."

BÖLÜM 29

HAZEL

27 YAŞINDA

Beşinci gün taburcu oldum. Ace günler önce taburcu olmasına rağmen, yine de benimle kalmanın bir yolunu bulmayı başardı. Personel bakmadığında rahatsız hastane yatağına sarılıyor.

Kaosun ortasında kendimi güvende hissetmemi sağlıyor. Benim için geldi, beni Kyle'dan ve onun boktan zihninin benim için sakladığı her şeyden kopardı. Ace ortaya çıkmasaydı her şeyin ne kadar kötü olabileceğini düşündükçe ürperiyorum.

İyileşmeye giden yol ikimiz için de acımasız olacak gibi görünüyor. Doktorlar başıma gelenin fiziksel travma ve serotonin sendromunun bir karışımı olduğunu, Kyle'ın bana verdiği ilaçların normalde aldığım reçetelerle ölümcül bir karışım söylüyorlar. Tam zamanında yakaladılar. Gerçi kalıcı etkileri henüz görülmedi. Şu an itibariyle, sürekli zonklayan bir baş ağrısı ve doktorlarımın sonunda kendiliğinden geçeceğini düşündükleri bazı baş dönmesi dalgaları var. Eğer bir ay içinde geçmezse, daha fazla test için tekrar gelmemi söylediler.

Bu konaklamanın nelere mal olacağını düşünmek zaten kırılğan olan ruhumu yiyip bitiriyor. Diğer faturalarımı ödemek için çok çalıştım, neredeyse onlardan kurtuldum ve sonra bu gelip beni dizlerimden vurmak zorunda kaldı. Sahip olduğum asgari sigorta, ihtiyacım olanın yarısını bile karşılamayacak.

Şu anki duygularımla işimi idare edebilmemin imkanı yok. Bu kadar uzun süre uzak kalmak bile midemi kemiren bir his bıraktı, doğru seçimi yapıp yapmadığımı merak ediyorum.

Ace bana endişelenmememi ve bu işi halledeceğini söylüyor ama hayatımın büyük bir bölümünü kıt kanaat geçinerek geçirdiğim için onun güvencesini gerçek olarak kabul etmek zor.

Dr. Thurston iyileşme sürecinde bana yardımcı oluyor ve ne hatırladığımı soruyor. O geceye dair hatırladığım kadarıyla, Kyle'ın beni tanıdığını sanmıyorum. Ama kardeşini tanıyordu, bu da onun peşine düşeceği anlamına geliyor. Yine de bunu ona söylemiyorum, bunun yerine kendimi ya da Ace'i suçlamak istemediğim için her zamanki gibi belirsiz kalıyorum.

Dr. Thurston kazamı öğrendiğinden beri her gün yanıma geldi. Ofisinin sadece birkaç blok ötede olduğunu öğrendim ve sağlığımı kontrol etmeyi kendine görev edindi. Yine de ona tüm hikayeyi anlatmamı beklediğini söyleyebilirim. Bana öyle bir bakıyor ki, ruhumun her karanlık ve çarpık yanını ona itiraf etmek istiyorum.

"Hazır mısın?" Ace kafasını kasvetli, steril odaya sokarak soruyor.

"Tanrım evet." Bana üzerimi değiştirmem için birkaç kıyafet ve bir sürü çok ihtiyacım olan tuvalet malzemeleri. Hastanenin verdiklerini kullanıyordum ama tekrar kendim gibi kokmak ve hissetmek için sabırsızlanıyorum. "Bir dahaki sefere birlikte tatile çıktığımızda, belki de daha az olaylı bir yer olmalı." Gri kaşmir bir kazak giyip omuz silkerek söylüyorum. Üşümüş tenime sıcak bir tereyağı gibi geliyor. Siyah taytı bacaklarımdan yukarı çekerken daha da iyi hissediyorum. Bu hastane önlüğünün içinde geçirdiğim onca günden sonra, vücudumu saran yumuşak kumaş hissi cennetten çıkma bir hediyeye.

"Bunu ayarlayabilirim. Aslında, sizi götürdüğüm yeri seveceğinizi düşünüyorum."

Kaşlarımlı kaldırarak, elimde yeni ilaçlarım ve taburcu evraklarımla onu odadan çıkarken takip ediyorum.

"Bu muhteşem bir şey." Ciyaklıyorum. Çantamı girişine bırakıyorum.

Buranın ne kadar geniş olduğunu anlatmak için kabin doğru kelime mi bilemiyorum. Daha çok bir malikane, bir kulübeyle bebek yapmış ve bu muhteşem, gözlerden uzak meskeni doğurmuş gibi.

Sonbaharın keskin ve keskin havası sırtımı ısıyor, Ace açık kapıdan birkaç büyük çanta getirirken beni yaşam alanının içine doğru itiyor.

"Bunları taşımalı mısın?" Ağırlıkları ile boğuşmasını izlerken başımı eğerek soruyorum.

"Ben iyiyim."

"Yardım isteyebilirsin, biliyorsun değil mi?" Yanına gidip çantalardan birini ona bırakıyorum. Bana arabasıyla birden fazla yolculuk yapmaya dayanamayan biri gibi geldi ve bu bilgiyi bir kenara sakladım. Onun temkinli ama yoğun kişiliğinin katmanlarını soyuyorum.

"Sanki şu anda yardım edebilecek durumdasın da." Homurdanıyor, kollarındaki poşetleri bırakıyor. Göğsüne hafifçe bastırıyorum ve irkilmesine neden oluyorum.

"Eğer bu acıtıyorsa, o zaman bunları taşımamalısın."

Beni omzumdan iterek yere düşmeme neden oldu.

"Öyle mi? Eğer dengeni bu kadar kolay kaybediyorsan, sen de bunu yapmamalısın." Bana doğru hamle yapıyor ve ben de ciyaklayarak o beni kovalarken evin içine doğru kaçıyorum. Dengem bozuldu ve avcımdan kaçarken birkaç mobilya parçasına çarptım.

Ace arkamdan yaklaşıyor ve uzun zamandır bu kadar neşe dolu hissetmediğimi fark ediyorum. Bu duyguya iki elimle sarılmak istiyorum, geldiği gibi hızla gideceğinden korkuyorum.

Kendimi alt kattaki bir yatak odasında buluyorum, o içeri girerken efordan göğsüm kabarıyor, yüzünden ter damlıyor. Arkasında saklandığım kapı aralığından onu görebiliyorum.

"Seni yakalayamayacağımı mı sanıyorsun, küçük geyik?" Odanın içinde beni arıyor.

Bana taktığı lakabı duyunca dudaklarımda bir gülümseme beliriyor. Kendimi onun avı gibi hissederek bedenimi duvara sıkıca bastırıyor, beni bulmasını bekliyorum.

"Seninle oyun oynamayı ne kadar çok sevdiğimi biliyorsun. Yapmak istediğin bu mu, saklambaç mı?" Ağzımdan küçük bir kıkırdama kaçıyor ve anında sese doğru dönüyor. Gözleri bana kilitlenirken kapı sertçe kapanıyor ve yüzüne tatmin olmuş bir sırıtma yayılıyor.

"Yakaladım seni." Beni yakalıyor ve yatağa fırlatıp atıyor. Bu hareketin ona acı verdiğini söyleyebilirim ama dinlenmek ve iyileşmek için zamana ihtiyacı olduğunu kabul etmeyecek kadar inatçı. Yatak yumuşak ve davetkâr. Dirseklerimin üzerine kalkıyorum ve heybetli vücuduna bakıyorum. Tüm sert hatlarını ve yontulmuş kaslarını inceliyorum.

"Bunun için yeterince iyi olduğuna emin misin?"

"Bir daha sorarsan derini o kadar kızartırım ki bir hafta boyunca oturamazsın."

Gömleğini dikkatlice çıkarırken beklentiyle alt dudağımı ısıırıyorum. Kaburgalarının etrafındaki deri hala lekeli.

sararmaya başladı. Neler atlattığımızı ve hâlâ nefes alıyor olduğumuz için bile ne kadar şanslı olduğumuzu hatırlatıyor. Bize verilen bu zamanı en iyi şekilde değerlendirmek istiyorum. Bu yüzden tadını çıkarıyorum. Her hissi ve duyguyu hafızama kaydediyorum. Belki geçmişimden asla kaçamam ama geleceğimi kendim yazabilirim. Ve eğer şu anda olduğu gibi görünüyorsa, hayatımın geri kalanını güzel geçireceğim.

Pantolonunu külotuyla birlikte bacaklarından aşağı indirirken onu dikkatle izliyorum ve sert aletinın aramızda sallanmasına izin veriyorum.

"Gördüğün hoşuna gitti mi?" "Gördüğün hoşuna gitti mi?" diye soruyor. bahşiş.

Başımı sallıyorum ama o sadece soruyor.

"Kelimeler, bebeğim. duyayım." "Evet.

Gördüğüm şey hoşuma gitti."

" böyle. Şimdi, elbiselerini çıkar da ne olduğunu görebileyim. benim."

İtaat ediyorum, beni onun için soyunurken izlemesinden zevk alıyorum. Aletini okşarken bakışları ağır basıyor, gözleri benimkilerden hiç ayrılmıyor. Aramızdaki bu güçlü bağı hissetmek baş döndürücü bir duygu. Ayrı geçirdiğimiz yıllar bizi burada ve şimdi mükemmel bir şekilde birbirine uyan kırık parçalara dönüştürdü. Geçmişimiz bizi birbirimize bağlarken, bugünümüz de bizi birbirimize bağlıyor.

Kıyafetlerimi çıkardıktan sonra, Ace üzerimde geziniyor ve ağırlığıyla yatağı daldırıyor. Üzerimde gezinirken yüzünü ellerimin arasına alıyorum.

"Üstte olmama izin ver." Onu yalvarırcasına öperek fısıldıyorum. Dinlenmeye ihtiyacı olduğunu söyleyebilirim ve bulunduğu pozisyonu korumak onun için bir çaba.

Başını sallıyor, homurdanarak sırt üstü yuvarlanıyor. O bana bakarken, ben de onun üzerine çıkıyorum ve sıcak çıplak siki boyunca amımı okşuyorum.

"Siktir." Sert elleriyle göğüslerimi avuçluyor, başparmaklarını meme uçlarımin üzerinde gezdiriyor. Kalçaları titriyor, beni arıyor, bana ihtiyaç duyuyor. Teslim oluyorum, tamamen oturana kadar kendimi santim santim yere bırakıyorum.

Ellerimi arkamdaki kalçalarına kilitleyerek hareket etmeye başlıyorum. İlk başta yavaşça onun büyüklüğüne alışmaya çalışıyorum. Ama ilerledikçe, yardım edemiyorum ama daha fazlasına ihtiyacım var. Birbirimizden zevk alırken bedenlerimiz acı verici ama bir o kadar da güzel bir ısı, ter ve uzuv dansı içinde birlikte kıvranıyor. Aleti beni daha önce hiç yaşamadığım bir şekilde dolduruyor. Vücudunun sıcaklığı ve sürtünmesi, kalçalarım yükselip alçalırken tutunmak istediğim hisler, göğsünün üzerine düşene kadar uzunluğunu içime alıyorum, onu ezmemeye dikkat ediyorum.

"Sikimi ait olduğu yere, amına sokarken çok mükemmel görünüyorsun. Bunu başka kimse yaşamadı Hazel. Sadece sen. Her zaman sen." İçime doğru bastırırken homurdanıyor. "Her zaman biz."

Yüksek sesle inliyor ve benden aldığı zevkin sesi tüm vücudumu ürpertiyor. Bu ses son derece nefis, keşke şu anda bizi kaydediyor olsaydım da tekrar tekrar dinleyebilseydim dedirtiyor.

"Sen benimsin, küçük . Sonsuza kadar."

Ses tonundaki ciddiyeti, gözleriyle bakışlarımı tutuşunu ve sanki hiç bırakmak istemiyormuş gibi bedenime sarılışını fark ediyorum.

Muhtemelen bu beni korkutmalı ama kendimi hiç bu kadar değerli ve güvende hissetmemiştim. Ace bana mesaj atarken ve evime girerken bile ruhunda beni rahatlatan bir şey vardı. İçimde onun benim için tehlikeli olmadığını anlamamı sağlayan derin bir bilgi vardı. Kyle'ın yanında hissettiklerimin tam tersi. Bedenim onların enerjisini algılıyor ve beni kendi yöntemiyle uyarıyor. Belki de bir insanın içindeki tehlikeyi tahmin edebilen, bir şeylerin ters gittiğini hissettiğim anda beni uyaran travmadır. Keşke normal gündelik şeylere de aşırı tepki vermeseydi.

Ace'in parmakları kalçalarımaya saplanıyor ve hızı çılgınca bir hal alıyor.

"Daha dayanamayacağım, bebeğim. Benim için gel. Sikime gel."

Kalçalarımı yuvarlayarak, klitorisimi onun leğen kemiğine doğru bastırıyorum, sinirlerimin üzerinden kayan elektrik sarsıntılarını hissediyorum ve inşa ediyorum, inşa ediyorum, inşa ediyorum - kırılana kadar. O serbest kalırken zevk dalgaları içime çarpıyor, sıcak spermini içime boşaltıyor.

Eğiliyorum ve kaymadan önce onu öpüyorum. Beni nazikçe yanına yatırıyor ve saçlarımı yüzümden uzaklaştırıyor. Bu jest şefkatli ama bir o kadar da sahiplenme dolu.

Onun sabit kalp atışlarını dinlerken, kendi kalp atış hızımın da aynı derecede sabit olduğunu fark ediyorum. Birlikte nefes alıp verirken endişenin zerresi bile kalmıyor. Bu hiçbir şekilde yaşam boyu süren zihinsel savaşıma bir çare değil, ama belki de normallik hissine sahip olabileceğime dair yepyeni bir farkındalık. Asla olamayacağına inandığım bir şey. Ace ile birlikteyken kendimi daha iyi bir versiyonum gibi hissettiğimi kabul etmek beni çok etkiliyor.

"Her şey yolunda mı?" Yüzümü izlerken kaşları çatılmış bir halde soruyor.

"Her şey mükemmel." Yanıt veriyorum, başımı göğsüne yaslayıp bir kez olsun hissetmeme izin veriyorum ve bundan nefret etmiyorum. Aslında, sanırım buna alışabilirim.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 30

ACE

27 YAŞINDA

Sonunda yatak odasından çıktığımızda masanın üzerinde bir rakun oturuyordu. Hazel'ı yakalamak için acele ederken kulübenin kapısını ardına kadar açık bıraktığımı geç de olsa fark ediyorum.

"Aman Tanrım!" Hazel, davetsiz misafirimizin bir kruvasanı mideye indirdiğini görünce ciyaklıyor. "Onu tutabilir miyiz?" Muhtemelen kuduz olan canavara yaklaşarak soruyor.

"Vahşi bir hayvan beslemiyoruz. Piresi olabilir. Ya da daha kötüsü kuduz olabilir. Seni daha yeni hastaneden çıkardım, kuduz bir rakun yüzünden seni oraya geri götürmek zorunda bırakma beni."

"O kuduz değil. Sadece aç." İşaret parmağını ona doğru sallarken kocaman gözleriyle onu izlediğini söylüyor. "Merhaba küçük adam. Sen gelmiş geçmiş en şirin rakun değil misin?"

Rakun varlığımızdan hiç etkilenmemiş gibi görünüyor ve minik pençeleriyle mutlu bir şekilde bir kruvasan daha kaparak masanın ve zeminin üzerindeki fazla pulları topluyor.

"Onlar benim kruvasanlarımdı." Homurdanıyorum.

"Sen sadece küçük bir serserisin, değil mi? Aman Tanrım, sana böyle sesleneceğim. Kruvasan!"

Ellerimi yüzümde gezdiriyorum ve onu bundan vazgeçiremeyeceğimi anlıyorum.

"En azından bir telefon edeyim de sen kendine kuduz bulaştırmaya karar vermeden önce bu şeyi bir veterinere kontrol ettirelim."

"Anlaştık." Neredeyse ayak parmaklarının üzerinde zıplayarak söylüyor. Aslında ona bakınca zıpladığını görüyorum. Eğer o rakun benim kızımda böyle bir tepki uyandırabiliyorsa, o şey kalabilir. Yüzündeki o ifadeyi korumak için evi bir rakun sürüsüyle doldurabilirim. Ölüme yakın deneyimine rağmen, tamamen rahat ve mutlu görünüyor. Onun için inanılmaz derecede nadir iki şey.

Ben birkaç şeyi halletmek için ofisimi ararken o da yeni arkadaşını eğlendiriyor. Birincisi bu rakun.

Ortağım Jenson rakunu teslim almaya geldiğinde, yanında getirmesini istediğim New York usulü pizza ziyafetine oturduk. Jenson, Hazel'a Rascal Kruvasan'a en iyi şekilde bakacağına dair güvence verdikten sonra son kruvasanlarla onu bir kafese kapatıyor. O şeyin sabah kahvaltımız olması gereken şeyi yemesine hâlâ kızgınım.

Jenson ayrılmadan önce, çatı katımdan elde edebildiği bir yığın kâğıdı bana uzattı.

"Pekala izliyorlar." Diyor. "Takip edilmediğine emin misin?"

Bana 'şaka mı yapıyorsun' der gibi bakıyor. Jenson ve ben görevlerden payımıza düşeni aldık. O benden çok daha iyi bir nişancı ve güvenlik duvarını fark edilmeden aşma konusunda tam bir sihirbaz.

"Hadi ama. Onları ilk beş dakikada kaybettim." Bana güvence verdi ve ben de ona inandım. Birbirimize ihanet edemeyecek kadar çok şeyi birlikte yaşadık. O, kendi kardeşim için seçeceğim türden bir adam. Ve bazı açılardan, o benim için öyle. Ailemin seçilmiş bir üyesi. İnsanların bu şekilde kendi kanınızdan ve canınızdan daha yakın olabilmesi çok tuhaf.

"Bana ihtiyacın olursa araman yeterli." Dedi ve beni kucakladı.

"Kaburgalara dikkat et dostum." Hazel'a iyi olduğumu kanıtlamak için kendimi fazla zorladım. Yine de bunu hiçbir şey için geri almazdım. Onunla birlikte olmak, boşa harcamak istemediğim bir hediye.

"Veterinerden sonra döneceğim. Bir şeye ihtiyacınız var mı?"

"Tacos!" Hazel oturma odasından sesleniyor. Tüm vücudunu kaplayan polar kazağıyla kanepeye çökmüş, slasher türünde bir film izliyor. Gülümsüyorum, bu bilgiyi daha sonrası için saklıyorum.

"Bayanı duydunuz. Tacos." Jenson'a söyledim.

"Tamamdır." Uzun araba yolundan çekilerek ayrılıyor ve bizi mekânı keşfetmeye bırakıyor.

Hazel filmini izlerken ben de çevreyi güvenli hale getirmeye çalışıyorum. Biri gelirse haber vermek için kameralar ve alarmlar kuruyorum. Gardımı yine düşürmüştüm ve Hazel söz konusu olduğunda kendime ve eğitimime güvenemezdin. Bana kendisinden başka her şeyi unutturan bir tarzı var. Kardeşim izimizi bulmayı başarırsa bu ölümcül bir hata olur.

Sadece mutfakta bizi bekleyen rakun olduğu ve kiralık katil olmadığı için şanslıyız. Düşündükçe ürperiyorum.

Kulüpteki deneyimden sonra, babam ve ağabeyimin bizi denklemin dışında tutmakta tereddüt etmeyeceklerini biliyorum. Bunu kendi siyasi çıkarları için kullanacaklardı. Hayatımı kaybettiğim için yas tutan taraf gibi davranarak, gerçekte iyi yapılmış bir işi kutluyor olacaklardı.

Kameralar ve alarmlar güvende, Hazel'a güvenlik özelliklerinin üzerinden geçiyorum. "Bir kod kelimemiz olmalı." Diyor ki, bilgisayara bakıp Ekran,

"Şifreli bir kelime mi?"

"Evet, bir şeyler ters giderse diye. Ya da birine güvenmem gerekiyorsa ve sen ortalıkta yoksan."

Ellerimi yukarıdan omuzlarına koyup başparmaklarımla gergin düğümleri ovuyorum. Şu anda daha iyi bir ruh halinde olabilir ama çok büyük bir travma yaşadığını biliyorum. Vücudu, kürek kemikleri boyunca sakladığı düğümlerle bunun kanıtı. Küçük işkence baloncuklarında toplanıyor ve sanki kış için depoluyormuş gibi stresini tutuyor.

"Ugh, bu çok iyi hissettiriyor." Yüksek sesle inliyor ve ben kıkırdıyorum.

"Seni becerirken sesin böyle çıkmıyor diye endişelenmeli miyim?" Parmaklarımı gergin kaslarında gezdirerek soruyorum.

"Mmpff." Gözleri kapanırken bana verdiği tek yanıt bu oluyor.

"Sözümüzün ne olmasını istiyorsun bebeğim?" Onun içine daha fazla giriyorum

kasları onu ellerimde macun yapıyor. Bana bakmak için boynunu geriye . Bana bakarken gördüğüm güvene çok değer veriyorum. Anlamaya bile başlayamayacağım şekilde incindi ama ona yaşattığım onca şeyden sonra bana güvenmeyi seçmesi başlı başına bir mucize. Onu hak etmiyorum, ama bunu telafi etmek için elimden gelen her şeyi yapacağım, çünkü başka kimsenin onunla bir şansı olmasına izin vermeyeceğimden eminim. O benim için, ben de onun için.

"Peki ya... kumkuat." "Bu çok rastgele bir kelime."

"Aynen öyle. Sohbetle kolay kolay gündeme gelmeyecektir. Yani en son ne zaman kamkat hakkında konuştunuz?"

"Asla."

Kendini beğenmiş bir şekilde gülümsüyor. Gözleri muziplikle dans ediyor.

"Seni görmek hoşuma gidiyor." Elimini kumral saçlarında gezdirerek itiraf ediyorum.

"Ne gibi?" "İçerik."

Alt dudaklarını dişlerinin arasına alıyor, gergin bir tik gözlemliyorum.

Dudaklarını serbest bırakıyorum ve eğilip onu Örümcek Adam tarzında öpüyorum.

Öpüşme bittiğinde ayağa kalkıyor ve bilgisayar koltuğunu bana tamamen bakıyor.

"Sanırım kaçtığımından beri ilk kez, sonunda huzurlu . Kulağa çılgınca gelse de, bunca yıldır kaçtığım tek kişinin ellerinde neredeyse ölmek içimde bir şeyleri ateşledi. Sadece onu alt etmek değil, geçmişimin de üstesinden gelmek istiyorum. Onunla yüzleşmek istiyorum. Ve senin de bana yardım etmeni istiyorum."

"Bunu nasıl yapmamı istiyorsun?"

"Eğit beni. Bana kendimi nasıl savunacağımı göster."

Yüzümü bir gülümseme kaplıyor. Üzerimde böyle bir etkisi olduğunu öğreniyorum. "Anlaştık, ama seni sadece kendini savunman için eğitmeyeceğim. Seni kimsenin geçmeye cesaret edemeyeceği bir silaha dönüştüreceğim."

BÖLÜM 31

HAZEL

27 YAŞINDA

Kendimi yerden kaldırırken sırtımdan aşağı ter damlıyor. Bacaklarım titriyor, zıplıyorum, sonra çömeliyorum. Kaslarım itiraz ediyor ama sadece üç tane daha var.

İki.

Bir tane

daha.

Yok.

Soğuk toprak zemine yığılıyorum. Göğsüm kabarıyor ve mide bulantısı boğazımı tırmalıyor. Tüm vücudum ter içinde kalmış gibi hissediyorum. Dizlerinizin arkasından terleyebileceğinizi bilmiyordum ama bugün kesinlikle terleyebileceğinizi öğrendim.

"Artık yok." Bana bakan heybetli figüre bakarak öksürüyorum. Tanrım, bu kadar seksi olmak zorunda mı?

"Bunu sen istedin."

"Senden beni öldürmeni istemedim." İnliyorum, körü körüne suyuma uzanıyorum. Parmaklarım bardağın etrafından dolanıyor ve titreyerek pipeti kendime doğru çekiyorum. Açgözlülükle, çok ihtiyacım olan uzun bir yudum alıyorum, suyun az önce kaybettiğim tüm hidrasyonu yenilediğini hissediyorum.

"Kendini hasta edeceksin, bu kadar yeter."

Ona ters ters bakıyorum, meydan okurcasına yukarı bakarken uzun bir yudum daha alıyorum. Su midemde mutsuzca şıpırdıyor ama umurumda değil.

"Bu bir işkence." Homurdanıyorum. Şafaktan beri ayaktayız, bu başlı başına bir suç, eğitimim üzerinde çalışıyoruz. İçimdeki gücü bulmam için beni zorluyor ve damarlarımda kaynayan öfkeyle onun meydan okumalarına karşılık veriyorum,

çok zor olsa da. Daha önce hiç böyle çalışmamıştım ama sanırım bunu yapmak için bir nedenim olduğunu hiç hissetmemiştim.

"Kalk, daha patikayı yürümemiz gerekiyor."

Gözlerim yuvalarından . Bitkin düştüm. Bedenim yerle bütünleşmeye yakın hissediyor.

"Asla olmaz. Önce yemek."

Ace kollarını göğsünün üzerinde kavuşturur.

"Ölüm kalım meselesinde durup yemek almaya gidebileceğini mi sanıyorsun?" Bana bakarken kaşları yukarı kalktı.

"Evet mi?" İçten içe olduğunu bilerek cevap veriyorum. Bunu yapabilirim. Devam edebilirim, diyorum kendime. Ama bedenim hareket etmiyor.

" ama. Eğer iyiysen, daha sonra sikimi emmene izin

veririm." "Bunu yapmak istediğimi sana düşündüren nedir?"

Kendini ayarlıyor ve gözlerim hareketi takip ediyor.

"Gördün mü? Kendine engel olamıyorsun." Gülererek söylüyor. "ama."

"Peki." Ayağa kalkmak için kendimi yuvarlıyorum ve yönümü bulmak için bir dakikamı ayırıyorum. Hastaneden beri baş dönmesi dalgaları üzerime yapışmış durumda ama en azından baş ağrılarım biraz azaldı. Ama ayağa kalkıyorum. Sarah için ve kendim için bu turu tamamlayacağım.

İkimiz de kulübede geçirdiğimiz sürede yavaş ama istikrarlı bir şekilde iyileşiyoruz. Ace'in kaburgalarındaki mor ve sarı çürükler neredeyse tamamen kayboldu, ancak yine de ona zor anlar yaşıyorlar.

İki mil uzunluğundaki patika, kulübenin üzerinde bulunduğu küçük bir gölün etrafında dönüyor. Üzerimizde iki kulübe daha var ama sezon boyunca boş oldukları için bizi burada yapayalnız bırakıyorlar. Öyle sessiz ve rahat ki, dünyanın endişeleri etrafımı sarmadan bir kez olsun nefes alabildiğimi ve kendim olabildiğimi hissediyorum. O kadar uzun zamandır kaçıyordum ki, bu hoş bir değişiklik. Kyle'ın bizi bulma tehlikesi gölgelerde pusuya yatmış olsa da, eğitim zihnimi her zamanki endişe döngümden uzak tutmama yardımcı oluyor.

Toprak yolda ilerlerken ölü yapraklar ayaklarımın üzerinde hışırdıyor. Birkaç haftadır burada sadece ikimiz ve yeni evcil hayvanım Croissant varız ve Aralık ayının başlarına geldik. Henüz kar yağmamış olsa da, havadaki kokuya bakarak yakında yağacağını söyleyebilirim.

Patikadan, ağaçların çoğu çıplak olduğu için çevredeki alanı seçebiliyorum. Burası bizim için iyi bir sığınak, sahip olduğum için minnettarım.

iyileşiyoruz. Vücudum her zamankinden daha güçlü ve buraya geldiğimden beri sadece bir avuç panik atak geçirdim. Alıştığımdan çok daha büyük bir gelişme. "Yemekten sonra, neden biraz atış talimi yapmıyoruz?" Ace diyor ki, Aşınmış kayalara tırmanırken arkamdan geliyor.

"Pratik yapmak işine yarayabilir." Yan tarafımda oluşan dikişi görmezden gelerek kendimi yukarı çekiyorum.

Polar kaplı kıcıma inen sert bir tokat beni inletiyor. Sıcak nefesim havaya çarparak yüzümün önünde bir duman bulutu oluşturdu. "Pislik herif." Mırıldandım.

"Bunu yüzüme karşı mı söylemek istiyorsun?"

Birden bileğim tutuldu ve Ace'in altımda birkaç kaya olduğunu görerek döndüm. "Sakin kıpırdama." Homurdanıyor ve omurgamı bir ürperti sarıyor.

"Ne oldu?" Korkmamaya çalışarak fısıldıyorum. *Bizi buldular*, diye düşünüyorum, eğitimimi hatırlamaya çalışıyorum.

Yanımda durana kadar tırmanıyor, bedenimi bir ağaca bastırıyor. Bakmak için döndüğümde, siyah bir ayı görüyorum.

"Oh lanet olsun." Fısıldayarak bağıriyorum ama Ace ağzımı kapatıyor. Ayı yaklaştıkça Kyle olmamasının verdiği rahatlama kısa sürdü.

"Şşş." Ayı birkaç adım ötede hışırdarken Ace yalvarıyor. Korku bedenimi sarıyor ama Ace beni ağacın sert kabuğuna hapsediyor. Göğsümde bir panik sarsıntısı başlarken kıpırdamadan durmak zor.

"Hareket etmeyi bırak." Ace kulağıma fısıldıyor ama yapamıyorum, vücudum sıfırdan altmışa çıktı ve tamamen titremeye başladı. Kyle olduğunu sanmışım ve bu adrenalin kıvılcımı beni burada bir ayıyla birlikte olmaktan daha fazla heyecanlandırdı

Ace beni sakinleştirmek için ellerini yanlarımda gezdiriyor. Elimden su şişesini alıp yanımıza koyuyor, gözünü ayıdan ayırmadan yatıştırıcı hareketlerine devam ediyor.

Neyse ki, dikkati dağılmış gibi görünüyor, henüz bizi kenarda saklanırken bulmadı.

Ace vücudumu ovmaya devam ediyor ve yeni bir sıcaklık hissi korkuya katılarak beni ele geçirmeye başlıyor.

Ona doğru eğildim ve sertleştiğini hissettim. "Mmm" diye inliyor usulca, kendini içime itiyor.

Duyguların beni ele geçirmesine, beni topraklamasına ve endişeden uzaklaştırmasına izin verdim. Bu vahşi hayvanın bizi bulduğunun ve bizi parçaladığının aşırı farkındayım.

Ama Ace'in bana karşı hissettiği şey bu farkındalıkla birleşiyor ve bana yaşadığımı hissettiriyor.

Çok uzun zamandır geçmişimin beni yönetmesine izin verdim. Korku ve endişelerimle sürekli savaş halindeydim. Uyuşmuş olmanın rahatlığı içindeydim. Ama Ace'le birlikte ruhumu ateşe verdi ve ben her şeyi hissetmek istiyorum.

"Becer beni." Yalvarıyorum.

Ace'in elleri hareketsiz, sonra tozluklarımı indirdiğini hissediyorum, serin hava çıplak tenime çarpıyor.

Fermuarının çözülme duyuyorum ve sonra içime giriyor. Parmak uçlarım ağaç kabuğunu kazdıkça ham ve sert. Tehlike etrafımızı sarıyor ama beni doldurmasına ihtiyacım var. Bana sadece onun hissedebileceği gibi hissettirmesine.

Ayı rahatsız edici bir şekilde yakınımından geçip havayı koklarken sikişin çıkıntıları içime girip çıkıyor. Ace vazgeçmiyor ve ben de vazgeçmesini istemiyorum. Beni bu ağaca karşı sertçe becermesini istiyorum. Boktan ve aptalca olabilir ama umurumda değil. Yıllarca sessiz bir varoluş içinde hayatta kaldım, asla gerçekten yaşamadım. Ama bu? Bu hissettiğim en canlı şey.

Tehlike, tehdit, zevkin saf mutluluğu hepsi aynı anda gerçekleşiyor.

Parmakları kalçalarımın saplanıyor ve haykırmak istediğim ismini yutmak zorunda kalıyorum. Orgazmım içime sertçe çarparken coşku her yanıma sarıyor. Boğazımdaki iniltiyi bastırıyorum. Ace çok arkamda değil, döllerini içime boşaltıyor ve yavaşça, sessizce pantolonumu yerine geri çekiyor.

Ter alnımı çiziyor, burnumdan aşağı damlıyor.

Saatler gibi gelen bir sürenin ardından ayı nihayet ormana doğru uzaklaşır.

"Hadi eve geri dönelim." Ace elimi tuttu ve bana yardım ediyor.

Daha fazla aynı fikirde olamazdım ve onun boşalması içimden sızarken, attığım her adımda iç çamaşırlarımı doldururken onu yakından takip ediyorum.

Kulübe sıcaktı ve dışarının kavurucu soğuşundan hoş bir değişiklikti. Eve yaklaştığımızda sıcaklık hızla düşmeye başladı ve ardından gökyüzü bizi iliklerimize kadar ıslatan bir sağanak yağışa dönüştü.

Croissant veterinerden izinli olarak bizi bekliyor. Teknik olarak onu New York eyaletinde beslemememiz gerekse de o iyi bir küçük rakun evcil hayvanı. İsteddiği zaman vahşi doğaya çıkmasına izin veriyoruz, ancak her zaman en sevdiği fırın ürünlerini yemek için geri dönmenin yolunu buluyor gibi görünüyor.

kruvasanlarını paylaşmak zorunda kaldığı için hala huysuz görüldüğünden, Ace ve onun için stokta tutun.

"Hadi şu kıyafetleri ." Ace termal sweatshirt'ümü çekiştirerek söylüyor. Dışlerim birbirine çarparken kumaş tenime yapışıyor.

Kulübenin girişinde bir yığın sıırsıklam ıslak giysi bırakıp üst kattaki banyoya çıkıyoruz.

Bir duş ve bir küvet var ama şu anda kaslarım suya dalmak için çığlık atıyor. Ayrıca, duşa karşı duyduğum tiksintiyi hala üzerimden atamadım ve atabilecek miyim merak ediyorum.

Ace banyoyu çalıştırıyor ve ben de sabırsızlıkla içine girip suyun ayaklarıma izin veriyorum.

"Ah! Soğuk."

"Isınması için bir saniye ver, neden yapmıyorsun?" Su yavaşça ısınırken başını bana doğru sallıyor. Yağmur damlaları saçlarından ve çıplak göğsünden aşağı dökülüyor.

Arkama geçti ve beni göğsüne yasladı. "Bana dövmeden bahset."

Arkamda gerildiğini hissediyorum, elleri kollarımda geziniyor. "Ne bilmek istiyorsun?"

"Neden aldın?" Su küvete dolmaya devam ediyor, bacaklarımızı ve karnımızı kaplıyor.

Bir el bezi ve sabuna uzanır, köpükleri köpürtmek için acele etmez. "Sen Kingston'dan ayrıldığında ortalık karışmıştı. Aileler çocuklarını almaya gelmişti. Tam bir kaos vardı." Elindeki bezi omuzlarımda ve kollarımda gezdiriyor. "Sarah'nın kayboluşu onları sarsmış, liderliği sorgulatmıştı." Ön tarafıma uzanıp göğüslerimi yıkıyor ve hassas meme uçlarımda etrafında dolaşıyor. "Ancak babam onlardan biri değildi. Kingston'ın nasıl çalıştığını çok iyi biliyordu. Öğrencilere nasıl davrandıklarını."

Danışmanların, kurallarına uymadığını düşündükleri herkesi nasıl açıkça dövdüklerini hatırlayınca kaskatı kesiliyorum. Ya da onları gerçekten rahatsız ettiyseniz, bazen sadece nefes alarak, sizi başka bir danışmanın yardımıyla başka bir odaya sürüklerlerdi. İşte asıl dayak o zaman atılırdı. Kızların durumu daha da kötüydü, özellikle de erkek bir danışman tarafından yakalanma talihsizliğine uğramışlarsa.

Ace el bezini suya daldırıyor, bacaklarımı açıyor ve kumaşla amımı avuçluyor.

"Babam Kingston Prep'in kurucularından biridir ve Amerika'nın gençlerini mükemmel, itaatkâr bireyler olarak şekillendirmek ister. Kingston onun dünyamızın neye benzemesi gerektiğine dair vizyonudur."

Bu düşünce omurgamdan aşağı bir ürperti akıtıyor. Ayağımı banyodan çıkarıyorum ve küvetin düğmesini ayak parmaklarımla kapatıyorum, böylece Ace'in kucağından uzaklaşmak zorunda kalmıyorum.

"O geceyle ilgili ifadelerimizi vermek üzere polisle buluştuktan sonra babam beni dayak odalarından birine sürükledi. Ya da onların deyimiyle 'yansıma odası'na." İtiraf etmek üzere olduğu şeyin iyi olmayacağını bildiğim için geriliyorum. "Babam aile adını lekelediğim için yüzüme bu işareti kazırken Kyle beni arkamdan tuttu. Beni bir sandalyeye bağladıktan sonra sırayla dövdüler." Elindeki bezi hareket ettirmeyi bırakıp titrek bir nefes aldı. "İşleri bittiğinde yerde iki büklüm yatıyordum, burnumdan ve ağzımdan kan sızıyordu, göz kırpmayı bile zar zor başarabiliyordum. O anda hayatımı onları alaşağı etmeye adamaya yemin ettim. Ayrıldıktan kısa bir süre sonra, amacımı kendime hatırlatmak için bu dövme yaptırıldım."

Başımı göğsüne yaslayıp benimle paylaştığı hassas bilginin yerleşmesine izin veriyorum.

"Öyleyse onları aşağı indirelim. Birlikte."

Başımın üstünü öpüyor. "Birlikte."

BÖLÜM 32

ACE

27 YAŞINDA

GİTARIN melodisi odanın içinde hafifçe dalgalanıyor, yüksek tonozlu tavanda yankılanıyor. Yıllardır çalmamıştım ama bugün çalmaya çağrıldığımı hissettim. altında titreşen tellerin tanıdık hissi, Hazel'la dövmemi paylaştığımdan beri içimde kopan fırtınayı dindiriyor.

Kolayca paylaşan biri değilim. Gölgede kalmak ve başkalarının hayatlarını deşmek benim için bir geçim kaynağı. Ama kendi şeytanlarımla yüzleşmek zorunda kalmak başka bir hikaye. Müzik zihnimi sakinleştirmeye yardımcı oluyor, parmaklarıma ve beynime tutunacak bir şeyler veriyor, böylece geçmişimin karanlığına sürüklenmiyorum.

Croissant arka ayakları üzerinde sallanırken, pençesindeki krakerle solo konserinin tadını çıkarıyor gibi görünüyor.

"Aman Tanrım. İhtiyacın olduğunda kamera nerede?" Hazel bize doğru yürürken soruyor. Yalınayaktı ve ateş gibi saçlarını dağınık bir şekilde topuz yapmıştı. Kalçasını yana eğmiş, gülümsüyor ve onu görünce kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor.

Croissant ona doğru koşuyor ve Croissant arka köpek kapısından kaçmadan önce sırtına bir çizik atıyor, çivi uçları parke zemine vuruyor.

"Sana da güle güle." Hazel kendine bir fincan kahve hazırlamak için mutfğa gitmeden önce sesleniyor.

Yağmur çatıya vururken birkaç akor daha tıngırdatıyorum. Yağmur bütün gece dinmedi, bu da patikaların neredeyse geçilmez olacağı anlamına geliyor.

Hazel yanıma oturuyor, elinde kahve ve vanilya kokan dumanı tüten bir fincan var.

Bunu seviyorum - geçmişimizdeki dehşetlere rağmen aramızdaki kolay huzuru. Onunlayken sadece olabiliyorum. Yargılanma ya da beklenti korkusu olmadan aynı alanda var olabiliyorum. Beni olduğum gibi kabul ediyor. Kusurlarımla ve her şeyimle.

"Bugün nasıl antrenman yapacağız?" Yükselen buharın üzerine bir nefes üfleyerek soruyor.

"Bugün izin yapabiliriz diye düşünüyordum." Kaşları kalktı. "Belki birbirimizle kapalı kalmanın tadını çıkarırız."

"Benim daha iyi bir fikrim var." Ayaklarını altımızdaki pelüş halının içine sokarak söylüyor.

"Nedir o?" Mükemmel profiline bakıyorum. Burnunun eğimine. Yanaklarındaki hafif kızarıklığa. Kalın kirpiklerinin dalgalanışına. Dişlerimi geçirmek istediğim o güzel dolgun alt dudağını yalaması.

"Saklambaç oynuyoruz." Gitarı yere bıraktım ve gözlerindeki o şakacı bakışı gördüm. "Ama maskeyi takmak zorundasın."

Yüzüme bir sırıtma yayılıyor. Küçük geyiğim benim avım olmayı seviyor. "Anlaştık."

"10...9...8..." Yüksek sesle sayıyorum, sanki benim olanı bulamayacakmışım gibi ona benden saklanması için yeterli zamanı veriyorum. Adrenalinim çoktan yükselmiş, avlanma şansımı beklerken nefesim kauçuk kafatası maskesini buğulandırıyor.

Parmaklarımı esneterek koşmaya hazırlandım. "3...2....1! Hazır ya da değil, işte geliyorum."

Basamakları hızla çıkarak bizim olduğunu iddia ettiğimiz odaya doğru ilerliyorum. Kokusu her yerde ve onu yakaladığımda ona ne yapacağımı düşünmekten yarı sertleşmiş durumdayım. Benden saklanabileceği yerleri ararken onu bağlama ve benim için geniş bir alana yayma düşünceleri kafamı dolduruyor. Vücudum neredeyse iyileşmiş durumda, kızımı ararken rahatça hareket edebiliyorum.

Dışarıda şimşekler çakarken gök gürültüsü evin içinde gümbürdüyor. Yağmur hızlandı, evin dış cephesine çılginca çarpıyor.

Kısa süreli ışık titreşimi odayı net bir şekilde görmemi sağlıyor ve karanlık etrafı kaplamadan önce yatağın altından kumral renkli küçük bir saç telinin dışarı çıktığını görüyorum.

Bingo.

Yatağın diğer ucuna doğru ilerleyerek çömelıyorum ve bir çift zarif ayağın dışarı çıktığını görüyorum. Ayak bileklerini kavrayarak onu saklandığı yerden çıkardım.

Bağırıyor, vücudunu çırpıyor ama kaçıışı yok. Onu sıkıca kavradım.

"İstediğin kadar kıpırda - bana karşı mücadele etmeni izlemek beni daha da sertleştirecek."

Onu sırt üstü çeviriyorum, böylece doğrudan bana bakıyor.

"Nereye gittiğini sanıyorsun, ha?" Ellerin başının üzerinde bileklerinden tutarak karşı koymasını engellediğimde dizlerim sert zemine gömülüyor. Bilekleri iri ellerimde küçükçük kalıyor.

Tükürüyor, maskeme çarpıyor ve kıkırdamama neden oluyor.

"Ateşini bulmana bayılıyorum, küçük geyik. Hadi, dövüş benimle. Bunun için beni çalıştır."

Dinliyor, benimle güreşiyor ama sadece kendini bana sürtmeyi başarıyor. Beni ne kadar sertleştirdiğini hissetmesi için ona doğru bastırıyorum.

"Bütün bu kıpırdanmalar hakkında sana ne demiştim, ha?" "Siktir git." Dedi, şakacı bir şekilde.

"Madem ısrar ediyorsun."

Taytını üzerinden çekerek bileklerini bırakıyorum, böylece iki parmağımı dar amına sokabiliyorum. Sırtını yerden kaldırarak itişlerime karşılık veriyor. "Çok açgözlü ve ıslak. Ama bu senin için yeterli değil, değil mi?"

"Hayır." Elimin üzerinde nabız gibi atıyor. Çok mükemmel ve esnek. "Bana neye ihtiyacın olduğunu söyle," diye talep ediyorum, başparmağımı klitorisinin etrafında döndürerek. "Daha fazlasına ihtiyacım var. Sana içimde ihtiyacım var." Bir parmağımı daha soktum, sonra Bir başkası. İnlerken onu iyice geriyorum, gözleri kafasının içine doğru dönüyor. Aramızdaki sıcaklık nefis. Arzu elle tutulur ve baş döndürücü. Hayatımın geri kalanını böyle geçirebilirim.

"Benim için yalvarman hoşuma gidiyor. Sana verdiğimi almanı. Adımı haykırdığında nasıl da güzel görünüyorsun."

"Bunu hisseden tek kişinin ben olmam hoşuma gidiyor. Aletinin her çıkıntısını ve senin tarafından gerilmenin ve doldurulmanın ne kadar iyi hissettirdiğini bilen tek kişi benim." O cevap veriyor ve ben onun içinde olma ihtiyacıyla inanılmaz derecede sert hissederek inliyorum. "Çıkar şunları, sikini içimde hissetmek istiyorum."

Kabul ediyorum, pantolonumu çıkarıyorum ve sikimi aramızda serbest bırakıyorum. Şimşek tekrar çakıyor ve altımda nefes nefese kıvrak vücudunu ortaya çıkarıyor. Gözleri kocaman ve sikime yapışmış bir halde beni avuçluyor ve başımı geriye atıyor. Dizlerinin üzerine oturarak beni ağzına almak için eğildi. Taşaklarımı kavrarken diliyle uzunluğumu yalıyor. Elim saçlarının yolunu buluyor ve onu sikimin üzerine itiyor.

"İşte böyle, bebeğim. Boğazını benim için aç. İyi bir sürtük gibi em beni."

Boğazının arkasına vurduğumda pelüş dudakları şaftımın etrafında alçalıyor. Tatlı, çökmekte olan ağzını becerirken dili uzunluğuma doğru kayıyor. Gözleri yaşlarla doluyor ve ağzından tükürük damlıyor, beni bastırmak için mücadele ederek etrafımda tıkanıyor. Onu bırakıyorum ve birkaç derin nefes emiyor. Yanakları kırmızıya boyanmış, dudakları şişmiş ve parlıyor. Görülmesi gereken muhteşem bir manzara.

"Göğüslerini görebilmem için üstünü çıkar, sonra dizlerinin üzerine çök ki içine boşalabileyim." Talimatlarıma uymasını bekleyerek talep ediyorum.

Kendisine söyleneni yapıyor, gömleğini yavaşça vücudundan sıyrıyor ve iki ağır, mükemmel göğsünü ortaya çıkarıyor.

İçgüdüsel olarak uzanıyorum ve sikim onun dar amcığına gömülme ihtiyacıyla titreşirken ellerimle avuçluyorum. Ellerimi yaralı etinde gezdirip kalçasında bıraktığım izi buluyorum. Başparmağım buruşuk derinin üzerinde gezinerek onu benim olarak işaretleyen küreğin izini sürüyor.

Onu çeviriyorum ve sırtını kavislendiriyor, saçları yana savrulurken omzunun üzerinden bana bakıyor. Saçlarını yumruklayarak ona çarpıyorum, tükürüğü sikimi içine kolayca sığacak kadar kayganlaştırıyor. Bu açıdan içine girdiğimde keskin bir şekilde nefes alıyor. Sanki sikimi almak için yaratılmış gibi olağanüstü hissettiriyor.

"İçime gel, lütfen. Buna ihtiyacım var."

Kahretsin, yalvarışına bayılıyorum. "mı istiyorsun? O zaman al o."

Gök gürültüsü evin içinde yuvarlanıp döşeme tahtalarını sallarken kışına bir tokat attım. Altımızda. Taşaklarım tenine çarptığında bağılıyor. Ben saçlarını çekerken sırtı daha da yükseliyor. Ona tekrar tekrar çarparken göğüsleri sertçe zıplıyor, kendimi vücudunun hissine kaptırıyorum. Aletimin etrafına sarılma şekli saf bir ecstasy.

"Sikimin üstüne çık Hazel ve lanet olası adımı haykır ki dünya kime ait olduğunu bilsin."

"Ace, oh siktir, oh siktir, lütfen."

Amcığı sikimin etrafında çırpınıyor ve bana çok yakın olduğunu bildiriyor. Kıçını tekrar tokatladığımda, boğazında sıkışmış bir çığlıkla orgazm olarak çöküyor. Onu boşalmamla doldururken beyaz sıcak zevk titreşiyor. Son kadar içmesine izin verdiğimde ter maskeme ve göğsüme damlıyor. İkimiz de yere yığılıyoruz, fırtına hala etrafı kasıp kavuruyor

Biz.

"Bu-" Hazel derin bir nefes alırken göğsü kabarıyor-

"İnanılmaz." Bana memnun bir sırıtışla bakıyor.

Onu yanıma yatırıyorum, o da maskemi çıkarıyor, gözlerimin içine bakıyor ve elini yaralı yanağımda gezdiriyor. Dudaklarını kendiminkilere yaklaştırıyorum ve onu doyasıya öpüyorum. Bana doğru kıvrılıyor, öpücüğü derinleştiriyor ve bunun bitmesini hiç istemediğimi düşünüyorum.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 33

HAZEL

17 YAŞINDA

HAVA ALAMIYORUM, ağır bir şey göğsümü eziyor ve nefes almamı zorlaştırıyor. Bundan da öte, başka bir şey daha var. Yüzümün üzerinde ıslak ve ağır bir şey. Onu üzerimden atmak için kollarımı hareket ettirmeye çalışıyorum ama kıpırdamıyor.

Hava.

Havaya ihtiyacım var.

Panik vücudumu ele geçiriyor ve gözlerimden yaşlar süzülürken titremeye başlıyorum. Her yer karanlık ve hiçbir şey göremiyorum, gözlerimin açık olduğundan bile emin değilim.

Üzerimde ne varsa, pençelerinden kurtulmak için bedenimi hareket ettirdiğimde bir santim bile kıpırdamıyor. Kolum itip tırmalayabiliyor ve işte o zaman üzerime toprak ve çamur yığıldığını fark ediyorum.

Buradan çıkmam lazım.

Buraya nasıl geldiğimi ya da neler olduğunu hatırlamıyorum. Beynimde anılar oluşmaya çalışıyor ama bulanık. Kafatasımın arkasında sanki biri kafama buz kıracağı vuruyormuş gibi hissettiren bir baş ağrısı oluşuyor.

Yukarı doğru bastırdığımda toprak nihayet gevşiyor ve soğuk bir hava dudaklarımla buluşuyor.

Nefes alıyorum ve çılgınca dışarı çıkmaya çalışıyorum.

Karanlık, soğuk ve nerede olduğuma dair hiçbir fikrim yok. Düşün Hazel, burada ne halt ediyorsun?

Arkadaşlarımı hatırlıyorum. Bir çeşit oyun oynuyorduk. Gülüyorduk. Flört ediyorduk. Gecenin olaylarını bir araya getirirken beynimde somut bir şey canlanmıyor.

Tökezlerken ayağım bir şeye takılıyor ve ne olabileceğine bakıyorum. Görüşüm bulanık, ama çamurun içinden çıkan bir kolun belirgin kıvrımını fark etmemek mümkün değil.

Bu kime ait lan?

Dizlerimin üzerine çöküyorum, yağmur sırtıma yağarken parmaklarım çamuru kazıyor. Kaslarım acı içinde bağılıyor ama çamurun altında yatan kişinin iyi olup olmadığını bilmek zorundayım.

Çamurun son sıyrığı en iyi arkadaşım Sarah'nın çökmüş yüzünü ortaya çıkarıyor. Hareket etmiyor.

"Sarah!" Bağııyorum, ulaşabildiğim kısmını sallamaya çalışıyorum ama o kaskatı. Dokunulamayacak kadar soğuk. Dudaklarından bir tutam bile nefes çıkmıyor.

Üstümde yatan şeyin o olduğunu fark ettiğimde korku kalbimi kaplıyor. Gecenin anlık görüntüleri zihnimde anlamsız bir bulmaca oluştururken hiçbir şey mantıklı gelmiyor.

Ne olduğunu anlamaya çalışarak geriye doğru çabalıyorum. Aşağı uzanarak çamuru tekrar üzerine yığıyorum, şok içinde ya da gördüklerimi inkâr ederek. Paramparça olmuş bilincimde sadece tüm bu olanları unutturma düşüncesi dolaşıyor.

Bu gerçek değil. Gerçek . Yüzü çamur katmanlarının altında kaybolurken düşünüyorum.

Üstümü örttükten sonra, en iyi arkadaşımın cesedinin bulunduğu çamur yığınının bakıyorum ve kendimi kusma ihtiyacıyla dolup taşarken buluyorum. Öğürmeyi durduramayınca ayakkabılarıma sıçradığını ve çamurla kaplanmış yüzümden aşağı damladığını hissediyorum.

Hiçbir şey mantıklı gelmiyor ve beynim kafatasımın içine vuruyormuş gibi hissediyorum. Gitmek zorundayım. Buradan çıkmam gerek.

Tökezleyerek, en iyi arkadaşımın cesedini geride bırakırken bulanık gözlerle ve hırpalanmış bir halde gecenin karanlığına karışıyorum.

Onu orada bıraktığıma inanamıyorum. Şerif de titreyen bedenime bakarken bana inanmıyor gibi görünüyor. Neyse ki karısı yırtık pırtık bir battaniye ve bayat bir fincan kahve verecek kadar nazikti. Ağzımda kül gibi tadı var ama en azından sıcak.

Polis memurlarından biri beni yolda dolaşırken buldu ve sorgulamak üzere içeri aldı. Daha önce hiç polis arabasının arkasına binmemiştim ve bunu bir daha yaşamak istediğimi söyleyemem. Bana bir tür suçluymuşum gibi davrandı. Sanki orada kilitli kalmayı hak etmişim gibi. Ama sanırım Kingston Prep'e giden bir çocuk olmanın kendine has çağrışımları var.

"Onu öldürmediysen neden gömdün?" Beşinci kez soruyor. Ya da belki altıncı. Sadece anlamsız daireler çiziyormuşuz gibi hissettiren konuşmayı takip etmek zor.

"Sana bildiğim her şeyi anlattım." Cevap veriyorum, bıkkın bir şekilde.

Şu anda şafak sökmek üzere olmalı ve tüm vücudum uyanık kalma mücadelesiyle çılgık atıyor. Kingston'daki küçük, pis karyolama tırmanmaktan ve tüm bunların korkunç bir rüya olduğunu görerek uyanmaktan başka bir şey istemiyorum. Daha sonra arkadaşlarımla gülüp geçebileceğim bir şey.

Ama yukarıdaki parlak ve uğultulu floresan ışıkları hassas retinalarımı delip geçiyor ve bana bunun bir rüya olmadığını bildiriyor. Bir kabus. Bu gerçek ve henüz kimse cesedini bulamamış olsa da Sarah'yı benim öldürdüğümü düşünüyorlar.

Onu kayıp olarak sınıflandırdılar ve alınan diğer ifadeler nedeniyle hikayemi reddettiler.

Şerif bana bakıyor. Derin kırışık alnı çatlamış ve yaşlılık lekeleriyle dolmuş. Bundan başka bir şey yapmayı tercih ettiği açık ve ben de farklı hissettiğimi söyleyemem.

"Annen seni eve geri götürmek için burada." Sonunda söylüyor ve midem bulanıyor.

"Annem mi?" Sertçe yutkundum, Kingston'a geri döneceğimi düşünmüştüm, ama yaşadığım gibi bir geceden sonra annemle yüzleşmek zorunda kalmak beni aşağı doğru bir sarmala sokuyor.

"Reşit olmayan biriyle ilgili protokol gereği onunla temasa geçtik. Şimdi, herhangi bir yere kaçmak gibi çılgın fikirlere kapılmayın. Sana birkaç soru daha sormamız gerekecek." Beni pis bir bekleme alanına götürüyor, orada benim aynadaki versiyonum olan annem bekliyor.

Ben yaklaşırken dudakları büzülmüş ve yüz hatları kaşlarını çatmış. Beni almaya gelmeden önce hazırlanmaya vakti olmadığını söyleyebilirim çünkü üzerinde bir kazak, kot pantolon var ve saçları hâlâ uyku örgüsüyle toplanmış. Yüzünde tek bir makyaj izi bile yok ve dış görünüşün onun için ne kadar önemli olduğunu bildiğimden, beni almaya gelir gelmez evden ayrılmış olmalı.

çağrılmıştı. Sanırım onu sadece hastalandığında makyajsız gördüm ve bu düşünce zaten midemi bulandırıyor.

"Hazel, gidelim." Parmakları koluma giriyor, çürükler bırakacağını bildiğim kadar sert. Eve döndüğümde beni nasıl bir cehennemin beklediğini ancak hayal edebilirim. En son bu kadar sinirlendiğinde beni kaçırıp Kingston'a göndermişti.

Yolun yarısına geldiğimizde, sessizliğin derinliklerinde, yanımda taşıdığım fotoğraf makinesini kaybettiğimi fark ediyorum.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 34

HAZEL

27 YAŞINDA

ÇİÇEKLER pencerenin kenarı boyunca dans ederek tavan penceresinin küçük bir yığmında toplanıyor. Uykunun tortuları üzerime yapışırken ona bakıyorum. Zihnim geri gelen anılarımı yavaşça işliyor ve bununla birlikte rüyalar da geliyor. Sanki o anları yeniden yaşıyormuşum gibi hissediyorum. Ancak rüyalarla birlikte bir inançsızlık duygusu da geliyor ve neyin gerçek neyin hayal olduğunu merak etmeme neden oluyor.

Kyle ve Sarah ile ormanda geçirdiğimiz o anlar gerçekten yaşandı mı? Yoksa beni canavar olarak mı gösterdiler?

Ace'in kolu sahiplenici bir şekilde ortama sarılmış, vücut ısısı soğuğu emiyor. Uykusunda mutlu görünüyor. Kirpikleri yanaklarının üst kısımlarını okşarken ağzı her nefes verişte biraz daha açılıyor.

Beni rahatsız eden düşüncelerime rağmen içime memnuniyet gibi bir his yerleşiyor ve daha önce hiç böyle hissetmediğimi fark ediyorum. Büyürken değil. Kingston'da değil. Kaçarken değil. Hiçbir zaman.

Bu yabancı, baş döndürücü bir his ve yerini hızla korkuya bırakıyor.

Kyle hala dışarıda bir yerlerde bizi arıyor, elinin altında sonsuz kaynak var. Kingston'daki diğer arkadaşlarımızın izini çoktan buldu, bu da bizi de bulabileceği anlamına geliyor.

Ve eğer Kyle bizi ilk yakalayan olmazsa, korkarım ben olacağım. Kimse benimle bu kadar uzun kalmadı. Her zaman yükümden bıktılar, beni çok hasarlı hissettirdiler. Çok fazla. Gerçekten istenmek için fazla kırık.

Sanki düşüncelerimin nereye yöneldiğini duymuş gibi Ace kıpırdanıyor ve beni kendine doğru çekiyor.

"Günaydın, küçük ." Ace mırıldanıyor, sesi hâlâ yarı uykulu geliyor.

"Günaydın."

Ses tonumdan olsa gerek, yüz ifademi incelemek için gözlerini açtı.

"Ne oldu?"

Alt dudagımı üst dişlerimle ağzımın içine çekiyorum, bırakmadığım kötü bir alışkanlık. Ace'in yoğun bakışları ve vücuduma yerleştirdiği küreğe yumuşak okşayıcı dokunuşu bana itiraf ettiriyor. "Kafamın içinde sıkışıp kaldım, bir şeyler hakkında endişeleniyorum."

Parmakları kalçamın üzerindeki deseni tembelce izlemeye devam ediyor "Ne hakkında?"

Beynimin içinde kendi başına bir varlık gibi kıvranan karmaşık endişe ağrını çözmeye nasıl başlayacağımı bile bilmiyorum, bu yüzden sadece hayal kırıklığıyla iç çekiyorum. Ace vücudumu okşuyor, sabırla cevap vermemi bekliyor. Bu yönünü seviyorum.

"Her şeyden biraz var." Boynumla omzum arasındaki bir düğüme masaj yapmaya başladığında nihayet söylüyorum. Gözlerimi kapatarak bu hissin içinde eriyorum.

"Devam et." Alçak sesi cesaretlendiriyor, başparmağı hassas kaslara giriyor. Dokunuşu yatıştırıcı. Sarhoş edici.

"Sadece... bunalmış hissediyorum. Kyle hâlâ dışarıda." Devam etmeden önce kardeşinden bahsedince eli durdu. "Ve sanki patlamak üzere olan bir balonun içindeymişiz gibi hissediyorum. Hissettiğim mutluluk yok olmak üzereymiş gibi. Ödemeye başlamam gereken faturaları düşünmek bile istemiyorum."

"Sana bu konuda endişelenmemeni söylemiştim."

Başımı sallayarak iç geçirdim, "Zaten işimden çok uzun süredir uzaktaydım."

Burun delikleri açılıyor ve ben sadece ne düşündüğünü hayal edebiliyorum. İşte bu kadar. Bu, diğer tüm aşk ilişkilerimin seçtiğim meslek hakkında patladığı an, bu yüzden kendimi destekliyorum. Kaçınılmaz ayakkabının düşmesini bekliyorum.

"Ya ben de size katılırsam?"

Onu doğru duyduğumdan emin değilim. "Bana katılır mısın?"

Ellerini çıplak bedenimde gezdiriyor. "Ben maskemi takacağım, istersen sen de takabilirsin. Bu şekilde kendi şartlarına göre para kazanabilirsin ama dünya senin kime ait olduğunu bilecek."

Zihnim dönüyor. Piyasada çiftlere hitap eden koca bir köşe var, bu yüzden korkunç bir fikir değil. Yine de kabul etmesi beni hazırlıksız yakaladı. Kendimi bir tartışmaya hazırlıyordum ve şimdi nasıl cevap vereceğimi bilmiyorum.

"Bakalım doğru anlamış mıyım. Benimle kameraya mı çıkmak istiyorsun?"

"Ben de tam olarak bunu söylüyorum, küçük geyik. Seni beceren tek kişi ben olduğum sürece, seni becerdiğimi kimin gördüğü umurumda değil."

Ağzım bir karış açık kalıyor ve o da kıkırdayarak saçımın bir tutamını kulağımın arkasına sıkıştırıyor. "Kyle'a gelince, sen kendini hazır hissedene kadar eğitime devam edeceğiz. Hareketlerini takip ediyordum ve şimdilik ortalıkta görünmüyor. Gazeteler ona verdiği yarayı haber yaptı, ama o bunu bir gasp girişimi sırasında aldığını ve göçmenliğe karşı kin kusmak için kullandığını söyledi."

"O nefret dolu orospu çocuğu." Öfke kaburgalarımın arkasında tutuşuyor, onu adalete teslim etmek istiyorum ama hazır olmadığımı biliyorum. Ateş ederken hedefi vurmayı daha yeni öğrenmişim.

"Sen maske taksan, ben de göz bağı taksam nasıl olur?"

"Anlaştık. Şimdi, hadi, seni kafeinleyelim. Sonra amını nasıl döllerimle dolduracağımı konuşuruz."

Onu şakacı bir şekilde üzerimden itiyorum. "Tamam, ama bu sefer benimkini balkabağı kremasıyla istiyorum."

Çarşafı kapıyor, merdivenlerden aşağı inmeden önce alt yarısına sarıyor. Gidişini izliyorum, hâlâ üzerime yapışan endişenin korlarını hissediyorum ama kendimi ne kadar iyi hissettirdiğine hayret etmekten kendimi alamıyorum.

Aklıma sevilmenin böyle bir şey olabileceği düşüncesi geliyor. Kalbim yeni öğrendiğim bu bilgiyle küt küt atıyor. Lanet sapığıma aşık olmayı bana bırakın.

BÖLÜM 35

ACE

27 YAŞINDA

"Tamam, buraya geleceksin, maskeni takacaksın ve konuştuklarımızı canlandıracaksın. Ama kameraya bakma. Gerçekçi olmasını istiyoruz." Bizi kulübenin bodrumunda, en mahrem fantezilerinden birini canlandırmaya hazır hale getirdi.

Hazel önümde duruyor, elleri kalçalarında, üzerinde sadece bir çift topuklu ayakkabı ve cehennem kadar seksi siyah dantel iç çamaşırı var.

"Hey. Gözler buraya." Dudakları boyunca yayılan çekici bir gülümsemeyle gülümsüyor.

Ona doğru sinsice ilerliyorum ama ona öğrettiğim savunma taktiklerini kullanarak benden kaçıyor. Ne kadar ilerlediğini gördükçe göğsümde bir gurur kabarıyor. İçindeki işkencenin küllerini alıp elle tutulur bir şeye, kendi kararlılığından doğan şiddetli bir şeye dönüştürdüğünü görmek. Görülmesi gereken çok güzel bir manzara.

"Bunu kameraya sakla, aygır." Hazel benden uzaklaşıyor ama ben bileğine yapışıp onu kendime doğru döndürüyorum. Göğüsleri sert göğsüme çarpıyor ve bana bakarken iri kahverengi gözleri açılıyor.

"Bana emir verebileceğini mi sanıyorsun, küçük geyik? Neyi sevdiğini biliyorum. Neyi arzuladığını. O açgözlü amcığının neye ihtiyacı olduğunu. Ve bunu sana nasıl vereceğimi de biliyorum. Yani, orada oturacaksın, iyi bir küçük sürtük gibi bağlanacaksın ve sikimi alacaksın." Kulağına homurdanıyorum.

Keskin bir nefes alıyor ve göğsünden yanaklarına doğru bir sıcaklık yayılıyor. Ayak parmaklarının ucunda yükselip kulağıma fısıldarken tüyleri diken diken oluyor: "O zaman beni iyi siksen iyi edersin.

ve kameradan utanmamalısın." Kulağımı ısıyor ve odayı tam istediği gibi göstermek için koşturuyor. Koşmasına izin veriyorum, hareket ederken onu dikkatle izliyorum. Benim avım almak için olgunlaştı. İçinde bulduğu ateşi, yaydığı gücü ve buradayken göstermeye başladığı özgüveni seviyorum. Bunun için övgü almak isterdim, ama hepsi onun. Onun seçimleri. Benim oyunlarımı oynamaya istekli olması. Başından beri orada olduğunu biliyordum. Geçmişimizin ağırlığıyla kapana kısılmış. Sadece daha fazlasını istemesi onu özgürleştirdi. Ve razı olduğu şeylerden daha fazlasını hak ediyor.

Kurduğu kamera çoğunlukla boş olan alana bakıyor. Küçük bir battaniye, ipler, ağız tıkacı, göz bağı ve siyah deri örgülü bir kırbaç var. Her şeye bakarken sikim sertleşiyor, onu nasıl almamı istediğini biliyorum.

"Hazır mısın?" Kumral saçlarını kabartarak bana soruyor.

"Bunu benim sana sormam gerekirdi. Şimdi ne diyorsun Hazel?"

"Kumkuat." Ellerini tutuyorum ve onu çevirip bileklerini birbirine bağlıyorum. Göğüsleri olduğu gibi yukarı itilmiş çok lezzetli görünüyor.

"Peki ya konuşamazsan?" Onu arkama döndürerek sütyeninin askılarından kendime doğru çektim ve sert sikimi ona sürtmeye başladım.

"Ulaşabildiğim her şeye üç kez dokunuyorum."

Gülümsüyorum. "İşte benim kızım. Şimdi hazır ol çünkü sana karşı hiç nazik olmayacağım. Kamera oynatmaya başladığında, nazik olmayacağım. Seni o kadar sert sikeceğim ki amın çok acıyacak. Seni o kadar çok boşaltacağım ki durmam için bana yalvaracaksın."

Ayak parmaklarının üzerinde yükselerek yüzünü benimkinin hizasına getiriyor ve alt dudağını ısıyor. "Güzel."

Kahretsin, bazen bu kızın benim olduğuna inanamıyorum. Kumandayı ve göz bandını alıp gözlerine sıkıca bağlıyorum.

Odadan çıkarken, kapıyı önce onun yerde pozisyon aldığını görüyorum.

Maskem yüzümden kolayca kayıyor. Tanıdık kauçuk kokusu burnuma saldırıyor ve gözlerim dışarıyı görmemi sağlayan küçük yarık boyunca kırpışıyor. Elmacık kemiklerimin hatlarına tam oturuyor ve kimliğimi etkili bir şekilde gizliyor.

Beklentiyle bükülen ellerimle kumandayı çıkarıp kayda basıyorum. Kapı, sahnemizin ahlaksız ambiyansına katkıda bulunan bir şırıltıyla açılıyor. Ona nasıl çılgılık attıracağım.

Kameranın üzerindeki kırmızı ışık mükemmel bir tempoyla yanıp sönüyor ve bana kanalında canlı yayın yaptığımızı bildiriyor. Buradan, her geçen saniye artan izleyici sayısını göstermek için bilgisayarını nereye kurduğunu görebiliyorum.

Hazel'e baktığımda dizlerinin üzerine çökmüş, kollarını arkasında birleştirmiş olduğunu görüyorum. Yırtık pırtık battaniye altında toplanmış. Bağlarına karşı çırpınırken, benim için çok güzel kıpırdanırken, küçük gösterisi çoktan başlamıştı.

Havada, siyah sütyeninin dantellerine baskı yapan meme uçlarını dikleştirten kalıcı bir serinlik var.

"Kim var orada?" Başını bana doğru çevirerek soruyor ama göz bağı gözlerini sıkıca kapatıyor.

Çok çaresiz ve savunmasız görünüyor. Tamamen benim merhametime kalmış. "Ben senin en kötü kabusunum." Homurdanıyorum, onun seviyesine iniyorum ve başparmağımla alt dudağını çekiyorum. Titriyor, göğsü hızla inip kalkıyor.

"Bana ne yapacaksın?" Beklentiyle dudaklarını yalıyor.

"Ne sikim istersem." Ayağa kalkarak, avının etrafında dönen bir köpekbalığı gibi etrafında dönüyorum, elimi kürek kemikleri boyunca sürüklüyorum, teninin avucumun altında nasıl hareket ettiğini hissediyorum. Titrediğinde tüylerinin diken diken oluşunu.

Bu çok güzel.

Onu itince battaniyenin üzerine düşüyor, göğüsleri betona çarpıyor. Ağzından bir çığlık kaçıyor ama irademe boyun eğmekten başka bir şey yapamıyor. Kıçını kucağıma aldım, altımda nasıl kıvrıldığını hissediyordum. Çok dolgun ve şaplaklanmak için yalvarıyor. Ereksiyonum yumuşak etine baskı yaparak onu kazıyor. Beni çılgına çeviriyor. Ona tam olarak istediğini verirken izleniyor olma fikri, dünyanın onun kime ait olduğunu bilmesine izin vermek.

Kokusu etrafımı sarıyor ve bir obur gibi içime çekiyorum, sadece o benim bağımlılığım.

"Benden kaçabileceğini mi sandın?" Bu fanteziyi kurarak soruyorum. Onu esir alan kişi gibi davranarak. Onun işkencecisi. Onun ölümü.

"Özür dilerim."

"Özür dilemek yeterli değil. Yaptıklarının bedelini ödeyeceksin."

Külotunu çekip çıkarırken inliyor, ellerimi uzun bacaklarında gezdiriyorum. Onun için oynamamı istediği bu karaktere mükemmel uyuyor,

kendi sapkın arzularımı besliyorum. Benden kaçamayacağını bilerek.

Kırbaç hemen elimin altındaydı, ben de onu aldım ve deri sapını şişmiş ıslak amına doğru ittim.

"Cezan için ne kadar çaresiz olduğuna bak. Benim için sırlıslık olmuştun." Sapın ucunu klitorisinin etrafında döndürerek mırıldanıyorum.

Elimde çevirerek, kolumu kaldırıp kıkına indirmeden önce ince deri şeritleri vücudunda gezdiriyorum. Seni hemen , ben de diğer tarafa geçiyorum. Onu tam istediği gibi dövüyorum.

"Şu haline bak, cezayı iyi bir kız gibi çekiyorsun."

Tüm arka tarafı parlak pembe bir renge bürünene kadar bacaklarından aşağı inmeye devam ettiğimde inliyor. Kırbacı kenara fırlatıyorum ve kıkını iki avucumun içine alarak tenine masaj yapıyorum.

Tek düşünebildiğim bunu hayal ederek geçirdiğim geceler. Onunla ilgili hayallerimin gerçekleşmesini dileyerek. Onun izini sürerek, kendimi onun için saklayarak, bir gün hep bildiğim şekilde birlikte olacağımızı bilerek geçirdiğim yıllar. Ve şimdi ona her zaman hayal ettiğim gibi dokunabiliyorum. Sadece ona. Her zaman ona.

Aletim pantolonumu zorluyor ve eğer yakında onu almazsam patlayacağım. Bu yüzden fermuarımı açıyorum, sadece alttan aşağıya doğru olan kısıtlamaları kaldırıyorum. Yine de dövmemin kimliğimi ele vereceğini bildiğim için gömleğimi çıkarmıyorum.

Ona doğru eğildim, bacaklarını kendime doğru açtım ve içine girmeden önce sikimin yarığından geçirdim.

Serviksine vurduğumda çığlık atıyor, uzunluğum onun sıkı duvarlarıyla titreşiyor. "Böyle bağırmaya devam edersen biri seni duyacak."

"Bunu bana neden yapıyorsun?" Ağlıyor, kendini bana doğru sallıyor.

"Çünkü bunu hak ediyorsun. Benimle dalga geçiyorsun. Benden kaçmaya çalışıyorsun." Fantezi ve gerçekliğin birbirine karıştığı bu anda bedenim

kontrolü ele alıyor, onu kirli zeminde sert ve hızlı bir şekilde beceriyorum.

Gözlerim tıkacı yakalıyor ve ona uzanıyorum, yüzünün etrafına doluyorum ve ağzını açmasını sağlıyorum

Benim için.

"Şimdi, sessiz ol." Çentiği başının etrafındaki yerine kaydırarak emrediyorum.

O bir sanat eseri.

Gözleri bağlı, elleri bağlı ve şimdi de sikim tamamen içine oturmuş halde ağzı . yaratılmış gibi her santimimi alıyor. Ve ben onu asla istemiyorum

Durdurmak için.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 36

HAZEL

27 YAŞINDA

İkimizden başka hiçbir şey yok. Onun sarhoş edici dokunuşuyla öylesine sarhoş oluyorum ki, onun için kendimi ahlaksız küçük bir sürtük gibi hissediyorum.

Ace ile, sadece terapistimle paylaştığım bu arzularımı gerçekleştirmek için kendimi güvende hissediyorum. Bu konuda ne dediğini biliyorum ama umurumda değil. Yaşadıklarım - Ace'in ve benim yaşadıklarımız, ikimizde de savaş yaraları bıraktı. Kırılan şeyleri nasıl iyileştireceğimiz bizi ilgilendirir.

Ağzım tıkcın etrafında geriliyor, zevk içimin derinliklerinde karıncalanırken tükürük çenemden aşağı damlıyor. Beni alış şekline bayılıyorum. Sert ve sahiplenici bir tavırla bacaklarımı titretiyor ve kalbim patlayacakmış gibi hissediyorum.

Şimdiye kadar böyle bir şey isteme cesaretini gösterdiğim herkes beni geri çevirdi. Bana deli dediler ya da anında benden ayrıldılar. Kabul ediyorum, dışarı çıkmakta zorlandığım için sorabileceğim çok fazla insan olmadı ama internet her zaman benim oldu. Evimin güvenliğinden insan etkileşimine ihtiyaç duyduğumda beni insanlara bağladı.

Ama Ace beni anlıyor.

İhtiyaçlarımı karşılıyor ve arzularımı yerine getirerek onları mümkün olduğunu bile bilmediğim bir yere yükseltiyor.

Meme uçlarım sütyenimin kaba dantel kumaşına sürtünmekten lezzetli bir şekilde ağrıyor. Etrafımızdaki odanın soğuğu etime yayılıyor ama Ace'in vücut sıcaklığı rahatsızlığıma merhem oluyor.

"Çok yakınsın. Sikimi sıkıldığını hissedebiliyorum, boşalmaya çok hazırsın." Arkamdan içime pompaladığını söylüyor.

başka bir şey yapamıyorum.

Vücudu benimkine çarpıyor ve boğazımdan bir homurtu çıkıyor, tıkaç tarafından boğuluyor.

Onun kurbanı olmak, bu kadar savunmasız ve onun her kaprisine maruz kalmak, uzun zamandır görülmek için çaresiz olan bir parçamı iyileştiriyor. Burada onun yanında güvendeyim. Kontrollü bir ortamda beynime musallat olan şeyleri dışa vurmak için güvendeyim.

Ace bileklerimin etrafındaki bağları tutup geri çekiyor ve sikini daha da içime bastırıyor. Orgazmım omurgamı yalayıp geçerken gözlerimin arkasındaki noktalar dans ediyor ve onun titreşen aletinin etrafında patlıyor.

"Siktir!" diye haykırıyor ve içimi sıcak bir sarsıntı dolduruyor. Tamamen doyana kadar kalçalarını pistonlarken döllerini kıcımdan aşağı sızıyor. Üzerimden yuvarlanmadan önce titreyerek hareketlerini yavaşlatıyor.

Etrafta dolaştığını ve tuşların şakırtısını duyabiliyorum. "Çok iyi iş çıkardın bebeğim. Birlikte topladığımız miktar hastane masraflarını karşılamaya yeter de artar bile."

Ayaklarını bana doğru uzattı ve ellerimi çözmeden önce yavaşça ağzımdaki tıkaçı ve gözbağını çıkardı.

Ben ona bakarken kollarımı ovuyor, tamamen sersemlemiş ve hala içimde dolaşan hislerden bunalmış bir halde. Hâlâ kafatası maskesini takıyor ve bu bana hayatıma nasıl girdiğini hatırlatıyor. Gerçek anlamda.

Yıllarımı hissetmekten korkarak geçirdim. Bana fazla gelen her şeyden kaçtım. Duygularımı alkol ve haplarla körelttim. Ve sonra Ace, alaycı mesajları ve özel olarak hazırlanmış cesaretiyle geldi ve beni kendimi içine yerleştirdiğim kabuktan çıkardı.

"İyi misin?" Maskesini çıkararak soruyor. Saçları diken diken olmuş ve ter şakaklarına yapışmış.

"Evet, bu... inanılmazdı. Artık bedenimdeymişim gibi bile hissetmiyorum. Sadece bulutların üzerinde süzülüyorum."

Gülümseyerek boynumu kavıyor ve beni ateşli bir öpücükle kendine doğru çekiyor.

Yukarıdan büyük bir gürültü geliyor ve alnını benimkinin üzerine koyuyor. "O lanet rakun."

"Kruvasanı rahat bırak. Atıştıracak bir şeylere ihtiyacı var."

İnleyerek ayağa kalkar. "Sana bazen ne kadar dayanılmaz derecede sevimli olabildiğini söylemiş miydim?"

İnci tutma hareketiyle sahte bir alınganlık gösterdim, "Sadece bazen mi?"

Ayağa kalkmaya çalışıyorum, bacaklarım sikilmekten hafifçe titriyor, ama nihayet ayağa kalktığımda odanın kapısı, silahlarını çekmiş, tamamen siyah giyinmiş bir avuç adamla birlikte patlayarak açılıyor.

Odaya giren son kişi midemin ayaklarımın dibine düşmesine neden oluyor.

"Vay, vay, vay, partiyi böldüğüm için üzgünüm ama uymamız gereken bir programımız var." Kyle, loş ışıktaki parıldayan yara iziyle konuştu. "Onu minibüse götür, kardeşimle konuşmam gerek."

Sert eller yarı çıplak bedenime uzanıyor. Panik göğsümü ele geçirirken tüm eğitim kafamdan düşüyor.

Ace'i arkamda bırakarak odadan çıkarıldığımda gidecek hiçbir yerim ve mücadele edecek hiçbir yolum yoktu.

37. BÖLÜM

ACE

27 YAŞINDA

"SIZE TEŞEKKÜR ETMELİYİM. Haftalardır seni arıyorduk ama hiçbir şey bulamadık. Ama sonra, siz devam ettiniz ve bu yayını bir işaret gibi yayınladınız. Bizi doğruca sana getirdi."

Dizlerim beton zemine gömülürken Hazel'ın üzerinde kullandığım ip bileklerime dolanıyor. Kurduğum alarm sistemi çalışmadığı için çok öfkeliyim. Acaba bizi şaşırtmak için bir şekilde hack'ledi mi?

Kardeşimin ruhsuz gözlerine bakarken nefret göğsümü dolduruyor. Bundan zevk alıyor.

"Küçüklüğümüzü hatırlıyor musun, babam bizi birimizin burnu kanayana kadar dövüştürürdü?" Bana doğru yaklaşıyor soruyor. "Sen her zaman en az yarayla kurtulurdun. Ama ben? Babamızın önünde zayıf görünmemi sağlardın." Küçümsüyor, boğazımı tutarken dişleri parlıyor, parmakları nefes borumun etrafında sıkıca kapanıyor. "Ama şimdi zayıf olan kim?"

Yumruğu beni yere seren ve kulaklarımı çınlatan bir güçle elmacık kemiğime çarpıyor. Görüşüm bulanıklaşıyor ve iyi yerleştirilmiş vuruşundan yüzümde oluşan spazmla gözlerim yaşıyor.

"Ve şimdi, babamın favorisiyim." Omuzlarını geriye atıyor, belli ki kendinden memnun. Her zaman küçük bir tavus kuşu gibi davranmış, kamuoyundaki imajını kabartmıştır. Oysa derinlerde çarpık ve işkence görmüş bir ruh yaşıyor. Ona karşı gelmeye cüret edenlere gazabını tattırmaya niyetli. Bu açıdan,

İkimiz de birbirimize benziyoruz ama en azından ben ne yaptığının bilincindeyim.

"O şerefsizin onayı umurumda mı sanıyorsun? Seni dövebildiğim için dövdüm." Cevap veriyorum, başım acıyla yarıyor ve endişe içimi tırmalıyor.

"Eminim savunmanı nasıl aştığımızı merak ediyorsundur, küçük kardeşim. Hadi sor bana."

İç çektim, yüzüm bana vurduğu yerden titriyordu. "Nasıl?"

Beklemediğim bir darbe indirirken gülümsemesi acımasızca parlıyor.

"Jenson'ı kullandım. Kafasını uçurmadan önce küçük beynini temizledim."

"Kapa çeneni." Yerde debelenip ona ulaşmaya çalışıyorum ama faydası yok. Haber beni tam karnımdan vurdu. Benim için bir kardeş gibi olan adam, bana bağlı olduğu için öldürüldü. Sanırım hasta olacağım.

"Çok tahmin edilebilir. Bu iğrenç." Parmak eklemlerini çatırdatıyor. "Bir yanım küçük oyuncağına ne yapacağımı görmeni istiyor ama bence seni merakta bırakmak daha kötü. Ne yazık ki gözlerindeki ışığın kaybolduğu anı göremeyeceksin."

"Ona dokunursan ölürsün." Tükürdüm. Öfke ve çaresizlik duygusu boğazımı sıkıyor. Ona zarar verebilirdi ve ben yine sıkışıp kalmıştım. Psikopat kardeşimle yüzleşirken ondan alındım.

Son seferinde onu neredeyse öldürüyordu ama şimdi ölümünün kesin olduğunu biliyorum. En azından bir şeyin geçen seferkinden farklı olduğunu bilmek, kaburgalarımın altında en küçük umut kırıntısını yakıyor. Antrenman yapıyor, Kyle'ı alt etme düşüncesiyle vahşileşiyor. Çektiği acıların çoğundan sorumlu olan adamı.

"Ona dokunmaktan çok daha fazlasını yapacağım, küçük kardeşim. Ama sen?" Uzanıp saçlarımdan tuttu ve doğrudan gözlerinin içine bakmamı sağladı. "Kısıtlanmaya alışsan iyi olur, çünkü gittiğin yerde her zaman onları takıyor olacaksın."

"Ne demek istiyorsun?"

"Seni öldürmeyi teklif ettim, biliyorsun. Ama babam seni kilit altında tutmanın daha iyi olacağını düşündü. Bu şekilde, bize karşı geldiğinde neler olacağını bilerek yaşamak zorundasın. Önce Jenson, şimdi de küçük kız arkadaşın. Bizi rahat bıraksaydın, bunlar asla olmazdı. Yani gerçekten, bunu onlara sen yaptın."

Gülüşü kötülük dolu.

"Sen her zaman bir piçtin, Kyle."

"Bu doğru olabilir, ama en azından hapse girmeyeceğim."

Kapıyı açmaya gitti ve Kingston'dan şerif içeri girdi. "O sizindir, şerif."

Kyle diyor ki.

Onu son gördüğümde bu yana önemli ölçüde yaşlanmış. Saç çizgisi gerilemiş ve geriye kalan bir tutam saç da bembeyaz olmuş. Karnı dışarı doğru itiliyor, düğmeli üniformasının dikişleri her an patlayacakmış gibi duruyor.

"İyi iş çıkardın, Kyle. Noel geçit töreninde görüşürüz." Kyle bağların kelepçeye dönüştürülmesini dikkatle izliyor. "Sessiz kalma hakkına sahipsiniz..."

Ben kardeşime bakarken sözleri kulaklarımda boğuklaşıyor. Jenson, Sarah. River, Matty.

Ayaklarının dibinde yatan ölüm listesi benden aldığı insanlardan oluşuyor. Hazel'ın adını bu listeye eklemeyi reddediyorum.

Bu sefer, onu bitirmeye yemin ettiğimde, tereddüt etmeyeceğim. Ona işkence etmeyi sikeyim.

Cehenneme tek gidişlik bir bileti hak ediyor ve ben onu oraya göndereceğim.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 38

HAZEL

27 YAŞINDA

On sekiz yaşına girdiğim gün, kesmeye başladığım ilk gündü. İçimdeki işkenceyi dışarıya odaklamanın bir yolu olarak başladı. Acı içimde öyle bir noktaya ulaşmıştı ki, gidecek bir yere ihtiyacı vardı. Bu yüzden bir jiletin kenarını aldım ve acının içimden sızmasına izin verdim.

Kendi ailem de dahil olmak üzere herkesin Sarah'nın kayboluşuyla bir ilgim olduğunu düşündüğünü bilmek beni suçluluk duygusuna sürüklüyordu. Bu kadar iğrenç bir şeyle suçlanmak sizi değiştiriyor. Belki de haklı olduklarına inanmaya başlarsınız. Özellikle de sizi en iyi tanıması gereken insanlar tarafından söylendiğinde.

Ama şunu fark ettim ki bazen insanlar sizi görmek istedikleri gibi görüyorlar. Gerçekte olduğunuz gibi değil. Keşke geriye dönüp bu bilgelik külçesini gençliğimle paylaşabilseydim, bu beni on yıllık bir sefaletten kurtarırdı.

Şimdi vücudum, bana kendi zihnimin içinde yaşadığım sefaleti ve savaşı hatırlatan, kendi kendime açtığım yaralarla kaplı. Bodrumda Ace'e kim bilir ne yapan adam tarafından oraya yerleştirildim.

Ev, mobilyaları deviren ve dolapları boşaltan bu adamlar tarafından darmadağın edilmiştir.

"Ne arıyorsunuz?" Soruyorum, ama onlar aramaya devam ederken sorum cevapsız kalıyor. Adamlardan birinin Ace'in gitarını alıp parçalara ayırmasını izliyorum. Parçalar uçuşurken irkiliyorum, zihnim bundan bir çıkış yolu bulmaya çalışırken endişem hızlanıyor.

"Temiz!" Adamlardan biri bağıyor. Hafızamın içinde bir kaşıntı alevleniyor ve yıllar önce odama gelen adamlarla aynı kıyafetleri giydiklerini fark ediyorum.

Onlar Kingston'ın adamları. Kapkaççılar.

"Tanrı aşkına, kıza lanet olası kıyafetler getirin." Lider olduğunu varsaydığım kişi, birkaç adamın beni giydirecek bir şeyler aramak için etrafta koşuşturmasına neden olduğunu söylüyor.

"Kıyafetlerim üst katta sizi salaklar." Bacaklarımın arasına sıkışmış Ace'in menisiyle neredeyse çıtırçıtlak kalmıştım ve bizimle tam olarak ne yapmak istediklerini ve planladıklarını merak ediyordum.

Kingston'dan gelen şerif içeri giriyor ve bakışlarının vücudumda gezindiğini hissederek donup kalıyorum. Bir ısıklık geliyor ve midemde iğrenme duyguları kabarıyor. "Burada neyimiz varmış?"

Yanıma geliyor, çenemi avuçlarının arasına alıyor ve ona bakmam için başımı çeviriyor. "Bu yüzü nerede görsem tanırım. Uzun zamandır seni arıyorduk Hazel." Nefesi bayat Cheetos ve eski naneli sakız kokuyor. Kingston Emniyet Teşkilatı'nın Kingston Hazırlık Okulu'nda olup bitenlerle içli dışlı olduğundan hep şüphelenmişim ama şerifin bizzat kulübemize gelmesi bunu doğruladı.

Bu adamlar güçleriyle yozlaşmayı körüklüyor, bunu başkalarının zararına bir silah gibi kullanıyorlar.

"Senin gibi güzel bir şeyin boşa gitmesine izin vermek çok yazık." Sanki kendi kişisel zevki için buraya konulmuş bir et parçasıymışım gibi, gözleriyle vücudumu inceliyor. Aşağıya baktığımda, çok dar pantolonunun altında kalan sikinin küçük çıkıntısını görebiliyorum. İğrenç.

"Beni bu kadar iyi hatırlıyorsanız, Sarah'yı öldürmediğimi söylediğimi de hatırlarsınız. Ve tahmin et ne oldu şerif? Haklıymışım. Katiliniz Kyle Dansbury."

Islak bir nefes çekiyor.

"Bu talihsiz bir suçlama, genç bayan. Ve daha önce de duymuştum. Hayır, bence gerçekler kendi adına konuşuyor. Ve sen canım, çok uzun zamandır bizden kaçıyorsun. Burada iyi belediye başkanının adına çamur atmana izin veremeyiz. Kendisi yeniden seçilmek üzere ve böyle bir şey yapamazsın."

"Kendi mezarının sınırlarında dolaşan biri neden küçük bir kasabanın belediye başkanının yeniden seçilmesini umursasın ki?" Ruhumda bir ateş koru bularak tükürdüm. Uzun zamandır bastırdığım kıvılcımı.

Büzüşmüş ağzı öfkeyle kıpkırmızı olurken yüzü kıpkırmızı kesilir. "Çıkarın onu buradan." Pantolonunu düzelterek emir verir. Ama o aşağıya inerken, Kruvasan kendini şerifin ayak bileklerine atar ve pençelerini etine geçirir.

"Ne oluyor lan?" Yaratıktan kurtulmaya çalışarak ağlıyor. Gururla sırtıtıyorum. Şerif, Kruvasan'ı uzaklaştırmak için bacağını sallıyor ve ardından duvara fırlatılan rakunun ağzından küçük bir çığlık geliyor.

"Pislik herif!" Croissant'a ulaşmaya çalışarak bağıyorum.

Elim kolum bağlı ama iyi olduğunu görebiliyorum. Rakun ayağa kalkıyor ve beni rahatlatmak için küçük köpek kapısından dışarı fırlıyor.

Birdenbire bir kez daha tartaklanıyorum, camları sadece dışarıyı görebileceğiniz kadar koyu renkli siyah bir minibüsün arkasına atılıyorum. Üstüme bir battaniye atılıyor. Hemen battaniyeye sarınıp ısınmaya çalışıyorum. Burada kendimi savunmak için kullanabileceğim hiçbir şey yok, bu yüzden onlardan birini hazırlıksız yakalayana kadar bekleyeceğim. Şimdiden birden fazla erkeği göğüslerime ve açıkta duran kıcıma bakarken yakaladım.

Kurnazlıklarımı kullanmaya yabancı değilim, buradan canlı çıkmamı sağlayacaksa kimi istersem baştan çıkarırım.

Burada beklerken, Ace'in kabinden çıkarılıp plakasız ikinci bir minibüse bindirildiğini görünce yumruklarımı karanlık cama vurmaya başladım.

Arka kapı açılır ve Kyle içeri girer. "Kapa şu lanet çeneni, olur mu?" Tükürüyor ve kafamı arkamdaki minibüsün duvarına çarpıyor. Yıldızlar görüyorum ve bir baş dönmesi dalgası duyumları alt üst ediyor. "Şimdi sıkı otur. Gideceğimiz yere kadar uzun bir yolumuz var."

Kaç saat oldu bilmiyorum ama yol boyunca sessizlik ve gerginlikten başka bir şey olmadı. Tanıdık olmayan yollar yerini kırsal bölgelere bırakıyor ve sonra aniden nerede olduğumuzu bir sarsıntıyla fark ediyorum.

Kasaba, mezardan çıkan bir hayalet gibi ortaya çıkıyor. Ağaçların arkasından yükselen binalar, geçmişimin bugünümle buluşmasının unutulmaz bir hatırlatıcısı. Hiçbir şey değişmemiş gibi görünüyor, ama yine de parmağımı koyamadığım farklı bir şey var. Belki de bu benim. Artık yıllar önce buradan kaçan kız değilim. Korkmuştum ve asla geri dönmeyeceğime emindim.

Yolda yaşadığım stres her zerreme yapışıyor ama şehir sınırını geçince stresim bambaşka bir seviyeye çıkıyor. Kendime Dr. Thurston'ın bana aşırı stresli zamanlarda yapmamı öğrettiği mantrayı hatırlatıyorum. Nefes almak ve kendime yapabileceklerim olduğunu hatırlatmak.

Minibüs beni kâbuslarımın olduğu yere sürüklerken burada oturuyorum ve biliyorum ki öyleyim. Kalbim kaburgalarımın çarpıp dursa ve alnımı ince bir ter damlası kaplasa bile.

Minibüsün duvarına çarptığım için kafamın içi hâlâ bulanık. Camlı pencerelerden kasabanın geçişini izlerken şakaklarımda donuk bir ağrı hissediyorum. Katlanılabılır bir durum. Ama zar zor.

Şehrin içlerine doğru ilerlerken tanıdığım ve tanımadığım mağazaların önünden geçiyoruz. Kaldırımlarda bu kadar çok insanın dolaşıyor olması beni şaşırtıyor. Az ileriden sola, sonra da yolun sonundan sağa dönseydik, ailemin evine varmış olacaktık. Ama minibüs yoluna devam ediyor, Kingston'a giden toprak yoldan aşağı dönüyor.

"Belki arkadaşına katılmak istersin diye düşündüm, her şeyin başladığı yere geri dönmek." Kyle sessizliği bozarak beni kaçınılmaz kaderime daha da yaklaştırdı.

BÖLÜM 39

ACE

27 YAŞINDA

"SIZE SÖYLÜYORUM. O şu anda dışarıda ve bizi burada tuttuğun her an onu kurtarmak için kullanabileceğimiz bir an."

"Doğru. Çünkü kardeşin soğukkanlı bir katil."

Bu adamı şu anda vurabilirim ve çok da değerli olmayan ruhu için hiçbir pişmanlık hissetmem. Evren, beni küçük beyinli adamların dünya görüşünden kurtar. Tüm bu sorgulamalar sadece bir saçmalık. Bana yaptıklarını yasal göstermenin bir yolu. Beni her yerden buraya getirdiler, lanet Kingston'a.

"Birinin tertemiz bir üne sahip gibi görünmesi, durumun böyle olduğu anlamına gelmez. Kyle gibi insanlar size sadece görmenizi istedikleri kısımları gösterme konusunda uzmandırlar. Maskesinin altında neler yapabileceğini göremiyorsunuz ve bir can daha almasına izin verirsiniz lanetleneceğim." Bu lanet masaya kelepçelenmiş halde bağılıyor olmam umurumda bile değil. Sarah'yı öldüren benmişim gibi sorgulanıyorum.

"Bak, kardeşin de senin için aynı şeyi söyledi. Ve bununla yüzleşelim. İtibarın pek iyi değil."

Sorgulamamdan sorumlu şerif yardımcısı bir dosyayı kapatıp birkaç kâğıt çıkardı ve görebilmem için ters çevirdi. Görünüşe göre Şerif, Croissant bacağı ısırdıktan sonra tıbbi yardım almak zorunda kalmış. Eğer buradan çıkarsam, o tüylü küçük pislige çiğnemesi için bir sepet dolusu kruvasan alacağım.

"Haneye tecavüz. Saldırı. Saldırı. Hırsızlık. Başka bir saldırı." Geçmişimi bir tarot falı gibi önüme seriyor. Her biri tabutuma bir çivi.

Hazel'inkinde de.

"Ne yaptığımı biliyorum. Bana yeni bir şey söylemiyorsun. Ama beni dinlemezsen, yemin ederim bu kelepçelerden kurtulursam seni avlar ve kendi sikini yediririm."

Tembelce bir kalem tıklıyor. Patlamamdan etkilenmedi. Ben onun için sadece bir işim. Eve gidip vasat bir bira içmeden önce halledilmesi gereken başka bir pislik. Belki karısını becerir. Misyoner tarzı. Öyle bir tipe benziyor. Ve sonra durulayın ve yarın tekrar tekrar tekrarlayın.

"Kardeşiniz bu toplumun saygın bir üyesi. Gölümüzü bile o yaptırdı, ölmekte olan bir kasabaya turist ve gelir getirdi. Ve benim buna inanmam gerekiyor -".

"Carter. Sana bir çağrı var." Tiz bir kadın sesi odada yankılanıyor. Gözlerime bakıyor ve ayağa kalkmak zorunda kaldığı için yüzünü buruşturuyor. Kalkarken dizleri gürültüyle çatırdıyor.

"Dizlerini kontrol ettirsen iyi olur. Bir gün seni yarı yolda bırakmalarından nefret ederim." Kapıyı kapatırken tükürdüm. Bunun bir işe yaramayacağını biliyorum ama çaresizim.

Ona ulaşmak için kendi derimi yüzmek istiyorum. Bağları çekiştirerek, derimde kızgın kırmızı bir çentik oluşana kadar metali sıkıyorum. Kımıldamıyor. Ayağımla masanın metal ayağını itmeme rağmen.

Kapı aniden açılır ve genç sarışın bir kadın elinde anahtarlarla içeri dalar. Belli belirsiz tanıdık geliyor. Ellerimi bırakıyorum, çok geç kalkıyorum. Kaçmaya çalışırken yakalandım.

"Hiçbir şey söyleme." Dedi, sesi hoparlörden konuşan sesle eşleşiyordu. Yanımda diz çöküyor ve anahtarı kelepçelerime yerleştiriyor. Bana neden yardım ettiği konusunda kafam çok karışık ama nedenlerinin ne olduğu umurunda değil. Yeter ki buradan çıkayım.

"Seni tanıyor muyum?" Tanıdık duygulardan kurtulamayarak soruyorum.

"Kingston Prep'e birlikte gittik ama sen benden bir yıl öndeydin. Kyle'ın tehlikeli olduğu hakkında söylediklerin benim de çok iyi bildiğim gerçekler." İtirafı beni etkiledi ve bana neden yardım ettiğini anladım. Küçük elleri, metalik bir gürültüyle serbest kalana kadar kelepçelerin etrafında çevik bir şekilde çalışıyor. Umarım dışarıdan kimse duymamıştır.

"Bunu alman gerekecek." Arabanın anahtarlarını elime tutuşturdu. "Şimdi ortağım dönmeden git. Onu Kingston Prep'e götürdüler ama fazla zamanınız yok."

Tereddüt etmedim. Kapıdan ilk o bakıyor, bana her şeyin yolunda olduğu sinyali veriyor ve ben de çıkışa doğru çılgınca bir koşu yapıyorum. Hazel'e zamanında ulaşma düşüncesinden başka hiçbir şey bedenimi ileri itmiyor. Parlak güneş retinalarımı yakıyor ve arabaların nereye park ettiğini seçmemi zorlaştırıyor.

Neyse ki görüşüm hızla düzeliyor ve anahtarların üzerindeki düğmeye basarak doğru aracı buluyorum. Bu bir polis kruvazörü. Standart bir araç.

Olabildiğince hızlı hareket ederek kapıyı çekip açıyorum ve bedenimi sürücü koltuğuna fırlatıyorum. Ona zamanında ulaşabilmek için evrene yalvarıyorum. Her şeyin şimdi sona ermesi için çok şey yaşadı. Ve ben onu yeni buldum. Yeterince zamanımız olmadı. Onun yeterince zamanı olmadı.

Anahtarlar kontakta ve pedal yere basılı, otoparktan çıkıp Kingston Prep'e giden yolda hızla ilerliyorum. Dehşet, Hazel'ın hâlâ hayatta olduğunu umarak kalbimi bir mengene gibi sarıyor.

Emin olduğum tek şey, bu kez kardeşimle yüzleştiğimde, ikimizden birinin sağ çıkmayacağı.

BÖLÜM 40

HAZEL

27 YAŞINDA

BURASI hayaletler ve umutsuzlukla dolu. Bunca zaman sonra bile hala aynı kokuyor ve heybetli bir grup adamın arasına sıkışmış bir şekilde yakından takip ettiğimde bir yığın istenmeyen anının kilidini açıyor. Hava ter ve eski kâğıt kokuyor. Bu loş koridorlar adımlarımızla yankılanırken, her zaman öğrencileri dövmek için kullandıkları odalardan birine sürükleniyorum.

Sanki böyle bir şey yapılabilirmiş gibi. Dayak sadece travmaya ve onarılamaz zararlara neden olur. Ama Kingston'ın kurallarını koyan yetkili erkeklerin umurunda değil bu. Tek umursadıkları egemenliklerini sürdürmek ve kendilerine itaat edilmesi. Çocuklara bu şekilde davranmanın, diz çöküp İsa için dua eden berbat bir ütopya ile sonuçlanacağı yanılsamasını verirken, aynı zamanda uygun gördüklerinden farklı düşünen veya davranan herkese duydukları nefreti de pekiştiriyorlar.

"Al. Bunu giy." Eski bir üniforma adamlardan biri tarafından kollarıma itildi ve kapı arkalarından kapandı, beni çizik çizik kıyafetleri giymek zorunda bıraktılar.

Eteği bacaklarımın üzerinden sıyırmak ve üst kısmı vücuduma sabitlemek için zaman ayırıyorum. Anlık bir dönüşüm, kendimi yeniden on yedi yaşındaymışım gibi hissettiriyor. Güvensiz, korkmuş ve endişeli tüm duygular bunalmış ruhumu dolduruyor. Bu odada bir anlığına yalnız kalmak günün tüm olaylarının üzerime çökmesine neden oluyor ve kalp atış hızım da aynı şekilde karşılık veriyor. Dört nala koşan bir tempoya giriyor ve göğüs kafesime sertçe çarpıyor.

Başım dönüyor, yükselen panik içinde nefes alıp veriyorum, "ya olursa "lara dalmamaya çalışıyorum. Ama çekim çok güçlü ve kaygı direksiyonu ele geçirerek beni tüm vücudumu saran bir saldırıya sürüklüyor.

Kendimi toparlayacak ya da her şeyin yoluna girmesine izin verecek zamanım yok çünkü kapı tekrar açılıyor ve Kyle odaya girip gülümsüyor.

"Çok uzun zaman oldu Hazel. Ama sonra, belki de olmadı. O gece sen miydin? Yüzümü mahveden?" Aynı anda hem dostça hem de tehditkâr konuşabilmesi inanılmaz. Baştan aşağı gerçek bir politikacı. Bana doğru uzandı ve bileklerimi tutup birbirine bantladı.

"O bendim." Gıcırdayan dişlerimin arasından söylemeyi başarıyorum. Sarsıntılar beni etkisi altına almış, kaslarım iznim olmadan kasılıyor.

Bana gülümsüyor ama gülümsemesinin ardında neşe ya da hayat yok. İfade alıştırmış. Refleksif. Sadece kaslar derisini, onu sevimli kıldığını düşündüğü bir şekle sokuyor. Bu düpedüz korkutucu, sert omurgamdan aşağıya doğru kayan soğuk bir korku dalgası gönderiyor.

"Gel, sana göstermek istediğim bir yer var."

Beni kolumdan kavıyor, parmakları etime batarken beni dengesiz ayaklarımın üzerine çekiyor. Hâlâ panik atağın içindeyim, yoksa onun aptal suratına kafa atardım.

Bu kadar rahatsız edici olduğu için bu endişenin canı cehenneme. Ace'in bana taktığı lakabı düşündürüyor. Küçük bir geyik.

Tehlikeyle karşılaştığında kolayca korkar ve donar.

Belki de ben işe yaramaz bir avım. Yıllar önce beni ele geçirmesi gereken kaderle yüzleşmek için hep buraya dönmem gerekiyordu.

"Sen gittiğinden beri burada pek çok değişiklik yapıldı." Sesi boş koridorda yankılanıyor. Silahlı muhafızlar hiçbir yerde bulunmuyor ve bu beni tedirgin ediyor. Benim için ne planladığını görmelerini istemiyor olmalı. "Dr. Ostroff istifa etti. Papaz Charles da vefat etti. Ama ben onu gerçek potansiyeline dönüştürmeyi başardım. Yine de gelecek için pek çok planım var. Öğrenciler tatilde, tatil yapmadığımızı biliyorum ama onları alıştırmadan önce biraz normallik hissine sahip olmalarını istedim."

Tanrım, bu adam kendi sesine bayılıyor. Sanki benimle gerçekten konuşmuyor, sadece kendi eğlencesi için konuşuyor.

Bana verilmeyen tek giysi bir çift ayakkabıydı, bu yüzden çıplak ayaklarım o beni sürüklerken lekeli fayansları tokatlamak zorunda kaldı. Eski sınıfların ve dolap sıralarının yanından geçiyoruz.

Sarah'nın kaybolmasından kısa bir süre sonra bulduğum duvar yazılarının üzerini yeniden boyamıştım. Aileme evde eğitim görmeme izin vermeleri için yalvarmadan önce sadece bir gün okula gitmişim. Olaya karıştığım dair somut bir kanıt olmadığı için polis tarafından, istedikleri zaman geri gelip beni sorgulayabilecekleri anlayışıyla serbest bırakılmıştım.

Ama günler geçtikçe hiç kimse ortaya çıkmadı.

Kadavra köpekleri önce ormana, sonra da okul çevresine çağrıldı ama hiçbir şey bulunamadı. Şerifin Dansbury'nin siyasi amaçlarına bir şekilde yatırım yaptığını öğrenmek şimdi biraz daha mantıklı geliyordu. Seçtiğiniz adayı suçlayacak kanıt gibi bir şeyi neden isteyesiniz ki?

Aklım ormanda kaybolduğumda cebimde taşıdığım fotoğraf makinesine takılıyor. Bulunup bulunmadığını hiç söylemediler ve şimdi polisin onu yok edip etmediğini merak ediyorum.

Çıkışa gelene kadar her odadan geçiyoruz. Dışarıda iri parçalar halinde yağan kar, yeri parlak bir beyazla örtüyor. Güneş gökyüzünde alçalmaya başlıyor ve hayatımda bir daha gün batımı görüp göremeyeceğimi merak ediyorum.

"Hadi gidelim." Kyle kapıyı açtı ve beni soğuğa doğru itti.

"Nereye gidiyoruz?" Zar zor konuşarak soruyorum. Panik bedenimi sıkı sıkıya sarmış, nefes almakta zorlandığımı düşündürecek şekilde boğazımı sıkıyor.

"İkimizin de daha önce gittiği bir yer."

Beni bir patıkaya götürüyor, ağaçlar gökyüzüne uzanan budaklı eller gibi üzerimizde beliriyor. Yaprakları dallarını çoktan terk etmiş, kabuklarını kaplayan ince bir kar tabakası dışında onları çıplak bırakmış.

"Biliyor musun, o delikten nasıl çıktığını hiç anlayamadım. İkinizin de vücudunu örttüğümde işinizin bittiğinden emindim. Beni ve itibarımı mahvetmeye niyetli lanet bir zombi gibi geri döneceğini hiç hayal etmemiştim."

"Sarah'ı öldürdün. Ve bebeğini. Sonra da suçu bana attın." Karşı çıktım, kanımda öfke kaynıyordu.

"Beni, benden olduğundan bile emin olmadığım piç bir çocuğa zincirlemekle tehdit ederek kendini öldürdü. Sen sadece ikincil hasardın."

Geri çekiliyorum, ama onun tutuşu kesin. "Siktir git."

Feveran ediyorum. "Bunu olması gerekenden daha fazla zorlaştırma."

Bir nefes çekiyorum ve hafif esinti boyunca küçük bir sis pufu dans ediyor. Hava her geçen saniye daha da kararıyor ve soğuyor, ayaklarım tehlikeli bir şekilde uyuşuyor.

Panik, aşırı bir farkındalık hissine dönüştü, beni tetikte tutuyor ve gelmek üzere olduğundan emin olduğum her türlü saldırıya karşı hazır tutuyor. Belki de beni patikadan atacak ve burada donmaya terk edecek.

Ancak bir zamanlar tanıdık olan patikada yürürken, önemli bir değişiklik göze çarpıyor ve büyük bir su kütlesine doğru yürüdüğümüzü fark ediyorum.

Bu bölgede eskiden küçük bir dere yatağı vardı, ama bu? Burası koca bir göl.

Gördüklerim karşısında ağzım açık kalıyor ve Kyle tepkimi fark ediyor.

"Beğendin mi? İçine koydurdum. Bulunmasını istemediğiniz bir cesedi saklamak için mükemmel bir yol, öyle değil mi?"

Adını temize çıkarmak için ne kadar ileri gidebileceğini fark ederek önümüzde uzanan suya bakıyorum. Küçük bir teknenin bağlı olduğu yalnız bir iskeleyle doğru ilerlerken içimi bir korku kaplıyor.

"Tekneye bin Hazel. Seni arkadaşını görmeye götüreceğim."

OceanofPDF.com

BÖLÜM 41

ACE

17 YAŞINDA

"Burada ne işin var?" Ben kapısında dururken kardeşim soruyor.

Dün gece gördüğüm sahne hala beynimde yanıyor. Kendi etimden ve kanımdan olan arkadaşımızın hayatına son verdiğimin görüntüleriyle benimle alay ediyor. Onunla yüzleşemeyecek kadar korkak davranmıştım, o anda gözümün önündekini göremediğimden emindim.

Ama şimdi, sabah ışığında ve polise verdiğim ifade üzerine düşündükten sonra, suçluluk duygusu uyanıkken her düşünceme işkence ediyor.

Kendimi bildim bileli aile bağlılığı kafama kazınmıştır. Kan sudan daha kalındır falan. Ama ya bağlı olduğunuz kan kötüyse?

"Bunu neden yaptın?" Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturarak soruyorum.

"Ne yapacağım?" Karyolasına uzanmış, ayaklarını bileklerinden çaprazlamış ve kollarını tembelce başının üzerine kaldırmış. Yaptığı şeyden sonra nasıl bu kadar rahat görünebildiğini anlayamıyorum.

Tiksinti, içindeki organları ezmeye niyetli bir tuğla gibi göğsüme oturuyor. Kardeşim hakkında bildiğim her şey birkaç saat içinde değişti. O her zaman bencil bir pislikti, ama onun cinayet işleyebileceğini asla düşünemezdim.

"Ne sorduğumu biliyorsun. Seni gördüm."

Gözleri bana kayıyor ve orada gördüğüm soğuk kayıtsızlık bir korku dalgası göndermeye yetiyor. Soğukkanlı bir adama bakıyorum.

Canavar. Taktığı maske, altında ne yattığını görebilmem için çıplak bırakıldı ve cehennem çukurunun kendisinde dövüldü.

Sonra tam boyuna göre ayağa kalkıyor. Henüz on sekiz yaşındayken, şimdiden 1.80'lik etkileyici bir boya ulaşmış durumda. Bense ondan sadece 5 santim kısayım, bunu bana hiç unutturmuyor. Ama ben daha güçlüyüm. Daha hızlıyım. Ve gerekirse onunla kolayca dövüşebilirim.

"Ne gördüğünü bilmiyorsun, beni duyuyor musun?" Dedi, beni iterek.

Kararımı verdim, ters yöne doğru yola çıktım. Yaptıklarından pişmanlık duymadığı açık, bu yüzden bildiklerimi polise anlatmak zorunda kalacağım.

Bu sorgu odasında tekrar otururken, şimdiden açık bir hata yaptığımı biliyorum. Babamın elinin polis teşkilatına kadar uzanacağını bilmeliydim ama safça, gerçeği söylemenin bir etkisi olacağını düşündüm. Kardeşim yaptıklarının sonuçlarıyla yüzleşecek ve Hazel'in adını temize çıkarmaya yardımcı olacaktı.

Hazel'in birine zarar verebileceği düşüncesi gülünç. Tatlı, partinin hayatı Hazel. En derin saplantımın kaynağı. Aylarca onu inceledim, sevdiği ve sevmediği her şeyi öğrendim. Onu neyin güldürdüğünü ve neyin susturduğunu öğrendim.

Kyle'a ne kadar aşık olduğu gözümden kaçmadı. Ben aptal değilim. Çoğu insana nasıl görüldüğümü biliyorum. Çekingen. Sessiz. Pusuda bekleyen.

Ağabeyimin ve babamın rahat tavırları hiçbir zaman DNA'ma işlemedi. Babam bu anlamda rahmetli anneme çekmiş olduğumu düşünüyor. Bana bunu söyleme şekli hep bir hayal kırıklığıymış gibi hissettirdi, ancak her ne nitelikten kaçmak bu tür bir zarara neden olmalarına izin veriyorsa, o zaman bu özel geni kaçırdığım için mutluyum.

"Şimdi evlat, gördüğünü sandığın şey hakkında daha fazla şey duymak istemiyorum. Neden yatakhane dönüp tüm bu unutmuyorsun?" Göbekli şerif açıkça eve gitmek istediğini söylüyor. Daha önce hiç böyle bir vakayla ilgilenmek zorunda kalmamıştı ve şimdiden eyalet çapında ilgi çekmeye başladı.

Yolda, haber muhabirleri kaldırıma dizilmiş, mikrofonlarına konuşuyor ve neler olduğuna dair çılgın spekülasyonlar yapıyorlardı. Baş şüpheli olarak Hazel'ın adını verdiler ve kasaba halkından bazıları onun tutuklanmasını istedi. Ancak ellerinde sadece Kyle'ın ifadesi olduğu için çılgın teorilerden başka bir şey üretemiyorlar.

"Evine git, evlat." Şerif masayı iterek odadan dışarı çıktı. Yenilgiyle başımı öne eğiyorum ve en başta doğruyu söylemediğim için kendime kızıyorum.

"Genç adam?" Şerifin karısı ve resepsiyon görevlisi ben üzereyken sesleniyor. Döndüğümde elinde plastik bir poşet içinde bir şey olduğunu ve almam için bana uzattığını görüyorum. "Baban bulunan her türlü kanıtı teslim etmemizi istedi. Bunu almanın bir sakıncası yok, değil mi?" Poşeti uzatıyor ve ben de ne olabileceğini görmek için aşağıya bakıyorum.

Plastiğin altında kirlle kaplanmış bir fotoğraf makinesi duruyor ve Hazel'ın o gece boyunca nasıl fotoğraflarımızı çektiğini hatırlıyorum. Kalbim düzensiz bir şekilde çarparken parmaklarım çantayı kavırıyor. "Teşekkür ederim hanımefendi. İcabına bakacağımdan emin olabilirsiniz."

Medya etrafımı sarıyor ve ben de çantamı arka cebime sokarak çok sayıdaki sorudan kaçıyorum. İlk geldiğimden beri sorular çoğalmış gibi görünüyordu, bu da hikayenin büyük olasılıkla bu akşam ulusal manşetlere taşınacağı anlamına geliyordu. Hazel'in adını temize çıkarmak ve kardeşimi parmaklıklar ardına göndermek için kamerayı çalıştırıp fotoğrafları banyo ettirmenin bir yolunu bulmam gerekiyor ama okula geri döndüğümde babam beni bekliyordu.

"Benimle gel, Ace." Alçak sesi tehditkâr bir şekilde yankılanıyor.

"Evet baba, önce tuvalete gitmem gerek." İlk kabine girdim ve etrafta kanıtları saklayacak bir yer aradım. Üstümde birkaç tavan döşemesi var, ben de tuvaletin arkasına tırmanıp döşemeyi yerinden çıkana kadar itiyorum. Tozlar uçuşuyor ve öksürüyorum, neredeyse idrarla kaplanmış porselenden kayıyordum. Çok iğrenç ama poşeti içeri kaydırmayı başarıyorum, fayansı tekrar yerine yerleştiriyorum ve yere düşüyorum.

"Acele et lan." Ellerimi yıkarken kapıdan babamın sesi geliyor. Aynada kendime baktığımda, bana bakan kişiyle boğuşarak bedenimi sabitliyorum. Aileme karşı gelmeyerek Hazel'ı hayal kırıklığına uğrattım ama aynı hatayı bir daha yapmayacağım.

Babamın heybetli halini görünce, aileme ihanet ettiğim için bana neler hazırladığını tahmin edebiliyorum ama umurumda değil. Ben alacağım

İnandığım şeyi savunmak anlamına gelecekse her türlü cezayı seve seve çekerim.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 42

HAZEL

27 YAŞINDA

GÖL HENÜZ DONMADI, Kyle'ın kürek çekerek bizi ortaya çıkarmasına izin verdi. Buradan bizi çevreleyen geniş Catskills tepelerini görebiliyorum.

Çocukken ziyaret ettiğimiz yıkık dökük ev ortalıkta görünmüyor ve acaba sonunda çürümeye mi terk edildi diye merak ediyorum. Havanın sert soğuğu

kemiklerime kadar işliyor ve beni hareketsiz bırakıyor. Kalp atışlarımın yavaşladığını hissedebiliyorum, tehlikeli derecede düşük sıcaklığın acı veren yanığı açıkta kalan tenimi kemiriyor. "Sarah'nın tüm bu suyun altında gömülü olduğunu asla bilemezsin." Kyle sanki kendisiyle gurur duyuyormuş gibi konuşuyor. Bir şekilde, öyle olması gerektiğini biliyorum. Bu kadar uzun süre

sonuçlarından kaçtı, bağlantılarının avantajını kullandı ve Dünyayı kendi iradesine boyun eğdirmek için para.

Ona cevap vermiyorum, dalgalar tekneyi sallarken bu tahta bankta oturmaktan başka bir şey yapamayacak kadar soğuk ve öfkeliyim. Kürek çekmeyi bıraktı, efordan aramızda anında buğulanan sıcak bir nefes verdi. Yüzünde bıraktığım yara izi derisini çekiştiriyor ve buradan çıkamasam bile her gün yaptıklarını hatırlayarak yaşamak zorunda kalacağını bilerek gülümsüyorum.

"O kameranla ne yaptığını asla öğrenemedim Hazel. Bunun nerede olduğunu , değil mi?"

Yani kamerası yok mu? Sırıtişım neredeyse manyakça derinleşiyor. Eğer bugün burada ölmek zorunda kalırsam, umarım karma o kamerayı ve tüm kanıtlarını doğrudan haberlere ulaştırarak onu taşaklarından vurur.

"Ne diye sırtıyorsun?" Belli ki huzursuz bir şekilde soruyor. Hassas mizacını kızdırmış olmalıyım. Bu tür şeylerle başa çıkamaz.

Birinin ona g leceği d   n esi.

"Yüzün." Sayıklamaya yakın hissederek kıkırdıyorum.

Tavrındaki değişim anında oldu. Hızla bana doğru hamle yaptı, yüzü benimkinden birkaç santim uzaktaydı.

"Sürtük arkadaşına benden selam söyle." Birden kendimi devrilirken buluyorum, ama o çok sert itiyor, ikimizi de buz gibi suya indiriyor ve küçük kanoyu alabora ediyor.

Bacaklarımı tekmelemem gerektiğini geç de olsa fark ederek aşağıya batıyorum. Ellerim bağlıyken yüzeye ulaşmak neredeyse imkansız, vücudum zaten yorgun ve soğuktan yava lamı . Ama su yüzümden aşağıya doğru süzülürken, nefes nefese kalarak yüzeye  ıkıyorum.

Kyle çok uzakta değil, beni hemen buluyor. Ba ımı yüzeyin altına doğru itiyor ve açık ağzıma bir su akıntısı doluyor. İ ğ d sel olarak çığlık atmaya çalışıyorum ama bu sadece daha fazla su girmesine neden oluyor. C ğerlerimi yakıyor. Kollarımı çırparak onu itmeye çalışıyorum ama o çok güçlü.

Karanlığın beni tüketmesine izin vererek pes edeceğim bir zaman vardı, ama içimde bir ateş tutu tu. Kısıtlamalarımın elimden geldiğince yüzeye doğru çırpınıyor ve tırmanıyorum. Beni tekrar aşağıya daldırmadan önce derin bir nefes alıyorum.

Elleri kafa derimi kazıyor. Kısa, keskin tırnakları etimi kan çekecek kadar sert bir şekilde deliyor. Yüzüne temas ediyorum, sonunda beni bırakmak zorunda kalana kadar gözlerini, yanağını ve boynunu tırmalıyorum. Burnumdan küçük hava kabarcıkları kaçarken kendimi aşağı, aşağı, aşağı batarken buluyorum. Oksijene ihtiyacım var. Bu bağlardan kurtulmam lazım. Koli bandını çılgınca çekip  eki tirim ve bu mücadelenin bandı gev ettiğini fark ediyorum. Sonunda kopuyor ve yüzeye doğru deli gibi yüzüyorum.

Dondurucu suyun içinden çıkarken keskin bir oksijen nefesi alıyorum, kaburgalarım rahatlamayı emiyor. Uzakla maya çalışırken yüzüm gözyaşı, s m k ve g l karışımı bir hal alıyor. Soğuk su kemiklerimin derinliklerine sızarak y zmemi zorlaştırıyor ama iskele o kadar da uzak değil. Ba arabilirim. Sadece hareket etmeye devam etmeliyim.

Kolumu her kaldırı ımda ve bacaklarımı her sanki milyonlarca iğne batıyormu  gibi hissediyorum. Uyu ukluk ayaklarıma ve bacaklarıma doğru ilerliyor, artık onları gerçekten hareket ettirip ettirmediğimi bile anlayamıyorum, ama ediyor olmalıyım çünkü gittikçe yaklaşıyor gibi görünüyor.

Titreyen parmaklarım sanki kurtarıcım mı  gibi tahtaya tutunuyor. Kyle'ın hemen arkamda olması gerektiğini biliyorum ama ellerim çok kaygan ve uyu mu  durumda.

Kendimi yukarı çekiyorum. Hayatımda bu kadar yorulmamıştım ama devam etmeliyim yoksa beni yakalayacak. Ve onun ne tür bir kötülük yapabileceğini çok iyi biliyorum. Öldürdükleri listesine ekleyebileceği başka bir isim olmayı reddediyorum. Kaçıp polise ne yaptığını anlatmalıyım. Kahretsin, tüm dünya onun ne yaptığını bilmeli.

Etrafa baktığımda, yan tarafta bir merdiven olduğunu fark ediyorum. Birkaç hamlede merdivene ulaşıyorum ve en alt basamağı beceriksizce kavriyorum. Zar zor de çekmek için kendimde güç buluyorum. Ama tam iskeleye çıkmak üzereyken aşağı çekiliyorum. Vücudum şiddetli bir sıçramayla suya düşüyor. İçgüdülerim devreye giriyor ve saldırgana pençe atıp çırpınıyorum.

Kyle hareketlerimi önceden seziyor ve bir hırıltıyla beni bir kez daha kavriyor ve başım bir kez daha mürekkep gibi siyah yüzeyin altına itilirken bunun son olduğunu anlıyorum. Kyle'ın boyun kasları ortaya çıkan kızgın yüzü, mükemmel tenini bozan tırnak izlerim, bilincimi kaybetmeye başlamadan önce gördüğüm son şey.

Karşı koymaya çalışırken kalbim o kadar sert atmaya başlıyor ki panik beni ele geçirirken iç kulaklarıma çarptığını duyabiliyorum. Kazanmasına izin veremem ama ne yaparsam yapayım bu sefer beni bırakmasını sağlayamıyorum. Kavrayışı çok sıkı. Kasları ve kararlılığı çok güçlü.

Hava almak için duyduğum çaresizlik kritik hale geldikçe tüm vücudum sarsılıyor. Uzuvarım ağırlaşp yavaşlarken görüşümü siyah noktalar dolduruyor. Kulaklarımda atan kalbimin sesi azalmaya başlıyor.

Sarah böyle mi hissetti? Çaresiz.

Korkuyo

rum.

Çaresiz.

Oh, Tanrım. İşte bu kadar. Ölümün buz gibi pençesinin beni içine çekmeye başladığını hissedebiliyorum. Tam da yeniden kendim gibi hissetmeye başlamıştım. Ace'i bulup geçmişimle yüzleşiyordum. Uğruna savaştığım her şey bir anda yok oldu.

BÖLÜM 43

ACE

27 YAŞINDA

Kingston'a dönüş yolu yeni yağmış karla kaplı, bu da istediğim kadar hızlı gitmemi zorlaştırıyor. Çalıntı polis aracı uçurumdan aşağı düşerse Hazel'a bir faydam olmaz. Ve yol, istediğim şekilde ilerlemem için çok dar. Geçen her saniye korkum on kat artıyor ve hayal gücüm uydurma senaryolarla çılgına dönüyor. Neler yapabileceğini bildiğimden, şu anda Hazel'a her şeyi yapıyor olabilir. İşkence, tecavüz, cinayet.

Yukarıdakilerin hepsi.

Otoparka girdiğimde Kingston Prep'i tek bir araba dışında tamamen terk edilmiş buluyorum. Çocuklar tatil için dışarı çıkmış olmalı. Diğerlerine gelince, Kyle'ın onları hapiste kalacağımı düşünerek gönderdiğinden şüpheleniyorum. Genelde yanında güvenlik görevlisi olmadan hiçbir yere gitmez ama tanık istemediğini fark etmem bana bilmem gereken her şeyi anlatıyor. Arabadan çıkmadan önce, işe yarar bir silah olup olmadığını araştırdım. Torpido gözündeki saklanmış bir tabanca buluyorum ve küçük kasaba polisleri için evrene hızlı bir teşekkür gönderiyorum.

Okul dört farklı kanada yayılmıştır. Eğitim kanatları yarısını, yurtlar ise diğer bölümleri kaplıyor. Kütüphane ve spor salonu ise ofislerle birlikte ortada yer alıyor. İkinci katta ise kilise yer alıyor ve okulun üzerinde, en önemli gördükleri şeyi bize hatırlatmak için öne çıkan bir yerde yükseliyor. Sevgi ve başkalarını kabul etme üzerine kurulu bir dinin, insanları sadece var oldukları için şeytanlaştıran bir dine dönüşmesi ne kadar da komik. Farklı oldukları için başkalarına acı çektirmek için kullanılır.

Kapıya ulaştığımda aklıma takılan soru, onu nereye götüreceğini merak etmek oluyor. Neredeyse tesadüfen, gözlerim iki çift ayak izine takılıyor. Zar zor görülebiliyorlar ama okulda olmadıklarını fark etmemi sağlayacak kadar taze. Ya da en azından ben öyle olduğunu sanmıyorum.

Kaybedecek zamanım olmadığından, sezgilerimi dinlemenin doğru karar olduğunu umarak ayak izlerini takip etmek için anlık bir karar veriyorum.

Elimde tabancam, nereye gitmiş olabileceklerini görmek için acele ediyorum. Ayak izleri ormanda bir patıkaya çıkıyor ve her geçen saniye daha da silikleşiyor. Güneşin batmaya başlaması da görmemi zorlaştırıyor. Patikadaki bir çatal, uzaktaki bir sıçrama sesini duyana kadar hangi yöne gitmiş olabileceklerini tahmin etmemi sağlıyor.

Hiçbir şey olmayabilir, ama bu beni sesin geldiği yöne doğru gitmekten alıkoymuyor. Göl yeni bir eklenti, daha önce buralarda değildim. Ağabeyimin çalıştırdığı bu kadar çok adam varken Kingston'a gitmek imkansızdı. Yıllardır, buraya geri dönmek için doğru zamanı bekliyordum, on yıldan fazla bir süre önce sakladığım kanıt parçasını almaya hazırdım.

Şansa ya da kibire bakın ki, Kyle çalışanlarını işten çıkaracak kadar kendini güvende hissetti ve bana onu sonsuza dek bitirme fırsatı verdi. Onu elime geçirdiğimde, bunun için lanet omurgasını vücudundan ayıracağım.

Bir çığlık ağaçları parçalıyor ve havaya siyah kuşlardan oluşan bir dalga gönderiyor. Çığlığın Hazel'a ait olduğunu hemen anladım.

Kalbim boğazıma düğümleniyor, ona doğru koşmaya çalışırken kayıyorum ama çabucak toparlanıyorum. Ona ulaşmak için bedenimi zorlarken zaman yavaşlıyor gibi görünüyor. Önümdeki sahne çözülüyor ve Hazel'ın kafasını yüzeyin altına iten Kyle'a karşı suda mücadele ettiğini gösteriyor. Yüzüne vurmaya başarıyor ve burnundan ve ağzından bir kan nehrinin sızmasına neden oluyor. Kız çırpınırken tırnakları adamın yüzüne batıyor ve ondan kurtulmaya çalışıyor. Neredeyse geldim.

Adamın dirseğini başının üstüne indirdiğini görene kadar göğsümde gurur ve rahatlama duyguları kabarıyor. Adam onu yere bastırırken kadın yüzeye çıkmıyor. Çırpınışları yavaşlıyor ve ben paniklemeye başlıyorum.

Lütfen, dayan. İskeleye doğru koşarken yalvarıyorum, suya atlamadan önce silahı arka cebime koyuyorum. Hazel'ın bedeni yere yığılmıştı ve Kyle şaşkın şaşkın bakıyordu.

Vücudunu kavrayarak başını suyun üzerine çıkarıyorum, benim için nefes almasını umuyorum.

"Uzak dur Kyle, yoksa kafanı uçururum." Onu kıyıya getirmek için bacaklarımı tekmelerken bağıyorum. Dudakları çatlamış morarmış, saçlarının kızıl buklelerine kar parçaları yapışmış. Kıyıdaki kayalar dizlerime batıyor ve ben kıpırdamayan göğsüne kompres yapmaya başlıyorum.

"Nefes al bebeğim, lütfen. Sensiz yaşayamam." Yüzümden ve kollarımdan damlayan sular onun buz gibi bedenine inerken yalvarıyorum. Kilitli ellerimin her itişinde göğüs kafesi nabız gibi atıyor, nefes almaya başlaması için ona ihtiyaç duyuyorum.

Ben yorulmak bilmeden üzerinde çalışırken her şey arka planda kayboluyor, ta ki sonunda ağzından bir damla su damlayıp sert bir öksürüğe dönüşerek o güzelim geyik gözlerinin açılmasına neden olana kadar.

Beni üstünde buluyor ama zayıf bir şekilde kolunu kaldırarak arkamdaki bir şeyi işaret ediyor.

Düşerken başıma sert bir darbe aldığımı hissettiğimde çok geç olduğunu anlıyorum. Başımdan kör edici bir acı fışkırıyor ve dünya gözlerimin arkasından dönüyor.

Siktiğimin Kyle'ı.

Bana doğru hamle yapmasını engellemek için yapabileceğim hiçbir şey yok, budanmış parmak uçları yüzümü yere yapıştırıyor. Boğuşuyoruz, uzuvlarımız birbirine dolanıyor, cebimde duran silaha uzanabilseydim tüm bunlara hemen şimdi son verebileceğimi biliyorum.

Ama şaşkınlığımdan yararlanmayı başarıyor ve beni ters çevirerek silahı cebimden çıkarıyor ve beni itiyor.

"Hayır!" diye bağıyor Hazels. Adamın bacağına tutunuyor ve doğrudan bana nişan aldığı anda dengesini bozuyor.

Sıcak bir his karnımı kaplarken sıcak bir acı içimi kesiyor. Aşağıya bakıyorum ve bacaklarım altımdan çıkmadan önce ıslak gömleğime yayılan kanı görüyorum.

Her şey kararmadan önce gördüğüm son şey, Hazel'in gözyaşları içindeki yüzünün 'seni seviyorum' gibi bir şey söylediği.

BÖLÜM 44

HAZEL

27 YAŞINDA

SON ON YILDIR, kendi zihnimin mutlak sefaleti ve işkencesinden başka bir şey bilmiyordum. Her gün anksiyete ve TSSB ile boğuştum. Birçok kez kendi hayatıma son vermeyi deneyecek kadar ileri gittim. Ama kısa bir an için, yıllardır normale en yakın olduğumu hissettim. Ve bu Ace sayesinde oldu.

Beni karanlıkta buldu, savunmalarımı ve umutsuzca ihtiyaç duyduğum ışık oldu. Bundan da öte, bana gücü kendi içimde tuttuğumu gösterdi. Yaşadığım onca şeyden sonra hâlâ buradayım ve olmaya değerim. Dünya beni kırılmış ve hırpalanmış bir kabuğa dönüştürmeye çalışmış olabilir ama ben kendimi gurur duyabileceğim bir versiyonuma dönüştürmeyi seçebilirim.

Ace'in bedeni kayalık kıyıya vurduğu anda eğitimim devreye giriyor ve kör bir öfke hareketlerimi körüklüyor. Yanan göğsümü ve uyuşan ayaklarımı görmezden gelip Kyle'ın hayalarına olabildiğince sert bir tekme atıyorum. Ayağımın altında çatırdıyorlar ve bunun biraz hasar verdiğini söyleyebilirim çünkü yaralı mücevherlerini kucaklamaya giderken silahını yere düşürüyor.

Bir saniye bile tereddüt etmeden, atılmış silahı elime alıyorum ve Ace'in bana öğrettiği gibi nişan alıp acımın kaynağına doğru tetiği çekiyorum.

"Bekle!" Bağırır ama artık çok geçtir.

Kyle' kafası kurşundan yarıyor ve beyni arkasındaki göle saçılıyor. Onun düşüşünü izlemek bana bir tatmin duygusu vermeli,

Ama Ace için tek hissettiğim dehşet. Yanına gidiyorum ve hâlâ nefes aldığını, sadece bayıldığını görüyorum.

Gömleğini ellerimin arasına alıyorum ve dövmesini ortaya çıkaracak şekilde vücudundan sıyrıyorum. Si vis pacem, para bellum. Eğer barış istiyorsan, savaşa hazırlan. Kendi kişisel savaşımından sorumlu kişinin işini bitirdiğim için nihayet bunun ne anlama geldiğini anlıyorum. Umarım eğer varsa cehennemde yanıyordur. En derin, en iğrenç azabı hak ediyor.

Kanama durmuyor, ben de Ace'in gömleğini alıp açık yaraya bastırıyorum. Kurşunun arkadan mı çıktığını yoksa içine mi saplandığını anlayamıyorum.

"Dayan, lütfen." Dudaklarım titriyor ve yorgunluk beni pençesine alıyor, sadece bir anlığına gözlerimi kapatmam için yalvarıyor.

Bu hisse karşı tüm gücümle savaşıyorum. Uzaktan, yardım almamız gerektiğinin farkındayım ama geri dönmek için yeterli gücüm var mı bilmiyorum. Ve eğer Ace'i bırakırsam, kesinlikle kan kaybından ölecek.

Karanlık gökyüzünü kaplıyor ve buradan çıkmak için sahip olduğum tüm umutlar azalıyor.

Başımı Ace'in göğsüne yaslayıp kalbinin sık atışlarını dinliyorum. Eğer ölmek zorunda kalırsam, birlikte olmayı tercih edeceğim başka kimse yok. Çatlamış ve donmuş dudaklarım onun soğuk tenini buluyor ve son bir veda için kalbinin bulunduğu yere küçük bir öpücük konduracak kadar enerji topluyorum.

En azından ölümden bile birlikte olacağımızı bilmek içimi huzurla dolduruyor. Keşke daha fazla zamanımız olsaydı. Gözlerimi kapatarak kaderimizi kabulleniyorum. Ne kadar trajik olsa da. Ama hayat, değer vermeye değer birkaç anla karışık bir dizi trajediden başka bir şey değil.

"Buradalar!" El fenerleri etrafımızda zıplayıp dehşet verici sahneyi aydınlatırken bir ses bağılıyor. "Aman Tanrım, ambulans çağırın." Sarı saçlı bir polis memuru uzanıp parmaklarını boynuma koyuyor. "Burada nabız var."

O da aynısını Ace'e yapıyor ve nefesim göğsümde kesiliyor.

"Çok zayıf ama orada. Carter, çantamdan ilk yardım çantasını getir, hemen!"

Etrafımızda bir hareketlilik patlak veriyor ve battaniyelere sarılıp götürülüyorum. Ayaklarım soğuktan yanıyor. Islak ve sert bir öksürük vücudumu dayanılmaz bir acıyla sarsarken donma ve zatürre olsam şaşırmazdım.

"Bu gitmiş." Polis memuru Kyle'ın cesedini bulduğunu duyurdu.

Ambulans çabucak geldi, hem beni hem de Ace'i en yakın hastaneye götürdü. Ace 30 mil daha dayanabilirse. Lütfen dayan, diye içimden sessizce ona yalvarıyorum. Bu hayatı onsuz yaşamak istemiyorum. Artık kalbime ve ruhuma pençelerini geçirmişken olmaz. EMS çalışanlarının Ace'in hareketsiz bedeninin etrafında onu kurtarmaya çalışmasını dikkatle izliyorum. Kurtaramazlarsa ne yapacağımı bilmiyorum.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 45

ACE

27 YAŞINDA

Doktorlar hayatta olduğum için şanslı olduğumu söylüyor. Hazel, Kyle'ın atışını engellemeseydi, atardamarımı kesecekti. Ama kaderin cilvesine bakın ki ıskaladı. Yine de, şiddetli bir acı olmadan değil. Bir ara ambulansa fenalaştım. Sanki kendi bedenimden koparılmış gibi hissediyordum.

Yine de geri döndüm. Onun için geri döndüm.

Beni küreklerle şok ettiklerinde, onun gözyaşlarıyla lekelenmiş yüzünün yukarıdan dehşet içinde bana baktığını gördüm ve ona geri dönmem gerektiğini biliyordum.

Kardeşimle ilgili haber geldi ve kameranın kanıt olarak ele birlikte babam da devam eden bir soruşturmaya müdahale ettiği gerekçesiyle tutuklandı. Sarah'nın ailesi artık gerçek suçlunun adalete teslim edildiğini bilerek huzur bulabilir. Şerif kovuldu ve dünyada her şey yoluna girdi.

"Uyanmışsın." Hazel pencereden başka bir yere bakarak yanıma geliyor.

"Bu şekilde buluşmayı bırakmalıyız." Şaka yapıyorum, küçük bir kahkaha karnımda bir sancıya mal olsa da, bana gülümsediğini görmeye değer.

" kay. Yanında olmam gerek." Talep ediyor. Yeterince yer açmak için hareket edebilmem bir dakika sürüyor ama başarıyorum ve onu ait olduğu yere, yanıma yatırıyorum.

Böyle sessizce oturuyoruz. Bırakmaktan korkarak birbirimize tutunduk. İkimiz de hayatlarımızı kaybetmeye çok yaklaştık.

Onu bu şekilde tutarken her saniyeyi değerlendirmek istiyorum. Attığı her kalp atışı ve aldığı her nefes için minnettarım.

"Sana bir şey göstermek istiyorum." Hayalimizi bozarak söylüyor.

"Nedir o?" Uzattığı telefonuna bakarak soruyorum.

Bir video oynamaya başlıyor ve Hazel'ı hemen tanıyorum.

"Peki bunca zaman sonra adının temize çıkmasını nasıl karşılıyorsun Hazel?" Işıl ışıl görünüyor. Güneş kumral saçlarını çerçevesiyor, burnunu ve yanaklarını süsleyen hafif çilleri ortaya çıkarıyor.

"Bu... rahatlatıcı bir his."

"Peki ya Belediye Başkanı Dansbury'nin ölümü? Sevgili belediye başkanını öldürdüğünüz için pişmanlık duyuyor musunuz?"

Hazel döner ve doğrudan kameraya bakar. "Hem de . O bir katildi ve ben ateş etmeseydim beni de öldürecekti."

Muhabirin verdiği cevaptan rahatsız olduğu belli ama Hazel videoyu durduruyor ve dönüp bana bakıyor.

"Seninle çok gurur duyuyorum." Başının üstünü öperek söylüyorum. İnsan içine çıkmanın onun için ne kadar zor olduğunu bildiğimden, bu şekilde röportaj yapmak büyük bir başarı.

"Ayrıca... şu video var ya?"

"Öyle mi?"

"Şimdiye kadar elde ettiğim en yüksek hasılatı elde ettim. Geçen seferki ve bu seferki hastane borçlarımın hepsini ödedim."

"Yani benim bir yıldız olduğumu mu söylüyorsun?"

Gülüyor ve bu mutlu, kaygısız ritim ruhumu rahatlatan bir melodi.

"Hayır. Sen

benimsin." "Bununla

yaşayabilirim."

"Yaşamaya devam ettiğin sürece." Parmağıyla beni işaret ederek söylüyor. "Anlaştık."

HAZEL

28 YEARS OLD

Bir yıl sonra

Ace'in göğsünün yükselip alçalması beni sakinleştiriyor. Saatlerdir ayaktayım, son birkaç günü zihnimde canlandırıyorum. Kıpırdanıyor, beni bedenine doğru çekiyor ve ben de ona izin veriyorum. Beni olduğum gibi gören ve kabul eden tek kişi beni rahatlatıyor. Kırık parçalarım ve her şeyimle.

Bir zamanlar olduğum kıza asla geri dönemeyebilirim. Her gün yaşadığım anksiyetenin tüm günüm boyunca beni takip etmesi gerçek bir olasılık, ancak Ace'in beni olduğum gibi sevdiğini bilmek içimin derinliklerine işliyor. Ruhumun düzeltilebileceğini bilmediğim bir parçasını iyileştiriyor.

Ve biliyorum ki, o beni tamamen düzeltemez. Hiç kimse düzeltemez.

Dr. Thurston'ı hala düzenli görüyorum ve hatta Ace de onunla konuşuyor. Gerçek adımları bile itiraf ettim, o da bana başından beri bildiğini söyledi. Sadece itiraf edecek kadar rahat hissetmemi bekliyordu ama yine de benimle gurur duyuyordu. Hala agorafobi ile mücadele ediyorum, özellikle de medya ile konuştuktan sonraki ilk birkaç ay. Tüm o eski yaraları ön plana çıkardı. Neyse ki bu sefer yanımda Ace vardı.

Yetkililer hala Sarah'nın cesedinin yerini tespit edemedi, ancak biz ailesiyle birlikte onun için bir anma töreni düzenledik. Nihayet, onun anısına saygı göstererek ve onu olması gerektiği gibi onurlandırarak. Kayalık sahile onun unutulmaz güzellikteki görüntüsünün yer aldığı bir plaket yerleştirilmiştir. Adı

kabartma el yazısı ile kazınmıştır ve bir çift karmaşık oyma melek kanadı isim levhasının uzunluğuna yayılmıştır.

"Günaydın." Ace saçıma doğru mırıldandı.

Dudaklarını kendi dudaklarımla buluşturduğumda dudaklarımda bir gülümseme beliriyor. "Günaydın."

Büyük elini saçlarımin arasında gezdirirken, dokunuşuyla rahatlıyorum. Yıllarca yalnız kaldıktan, hep kaçtıktan sonra böyle uyanmak hoş bir değişiklik. Gerçekleşeceğini asla hayal edemeyeceğim bir değişiklik.

"Bugün ne yapmak istiyorsun?" Elini saçlarımdan boynuma ve omurgama doğru hareket ettirerek soruyor.

Göğsüne bir öpücük konduruyorum ve parmağımla yara izini takip ediyorum. Onu neredeyse nasıl kaybettiğimin bir hatırlatıcısı. Dokunuşuma doğru eğiliyor ve kendimi onunla birlikte olmanın ne kadar kolay hissettirdiğine hayret ederken buluyorum. Ace tüm sırlarımı biliyor ve beni konfor alanımın dışına itiyor, korktuğum şeyleri sağlıyor.

Ace kulübeyi satın aldı ve kısa bir süre sonra Croissant'ın her zaman en sevdiği Fransız hamur işini bulabileceği bir yer olduğundan emin olarak taşındık.

"Bütün gün bu yatakta yatmak ve beynimi istiyorum." Bir kahkaha attı ve üstüme yuvarlandı.

"Noel'i geçirmenin bir yolu da bu."

"Senin hediyen olabilirim."

"Mmm. Noel Baba'nın bana getirdiği şeyi sevdim. Kendi küçük sikiş oynucağım." Çoktan sertleşmişti, bacaklarını ayırıyor ve boynumu ısırırken aletini içime gömüyor.

"Oh, lanet olsun. Benim için çok ıslaksın. Çok sıkı." Aleti içimi doldururken homurdanıyor. Vücudunun üzerimdeki baskısı beni çılgına çeviriyor. Bana dokunduğunda varlığımın her lifi yükselmiş hissediyor. Beni sahipleniyor.

Parmak uçları, gümüşü bir yara izine dönüşen derime sapladığı bıçak izlerini takip ediyor. Gurur duyabileceğim bir yara. Kime ait olduğumu gösteren bir yara.

"Çok güzelsin bebeğim. O amcığının sikimin üzerine boşalmasını istiyorum." Bacaklarını omuzlarına doğru kaldırıyor, açısını derinleştiriyor ve içime o kadar derin giriyor ki çılgılık atmaktan kendimi alamıyorum.

"Aynen öyle, çılgılık at. Bana istediğimi ver."

"Ace." Aletini içime sokup çıkarırken haykırıyorum. Her çıkıntı doğru noktaya çarpıyor. Orgazmım arttıkça tırnaklarım onun pazılarını kazıyor.

"Benim için gel, Hazel. Sana meydan okuyorum."

Paramparça oluyorum. Orgazmım omurgamdan aşağıya ve çekirdeğime doğru şimşek gibi çakıyor. O kadar sert boşalıyorum ki ayak parmaklarım karıncalanıyor ve görüşümde lekeler dans ediyor. Ace homurdanıyor, etrafında sıkıldığımı hissediyor.

"Siktir." inliyor. Hayvani, sanki bana doyamıyormuş gibi. Ve ben buna bayılıyorum.

Daha yeni boşalmış olmama rağmen, lezzetli ve ateşli temposunu sürdürürken içimde tekrar yükseldiğini hissedebiliyorum. Her itişini ve homurtusunu kabul ediyorum, onunla buluşmak için sırtımı yataktan kaldırıyorum. Vücutlarımız ter içinde kalıyor ve ben kalbimi ele geçiren bu adama hayretle bakıyorum.

Birlikte patlıyoruz ve horozunun titreştiğini hissediyorum, beni sıcak boşalmasıyla dolduruyor.

"Karnına bir bebek koymak istiyorum Hazel. Senin ve benim mükemmel küçük bir . Tohumlarımla şiştiğini görmek için. Siktir." Aleti tekrar titriyor. Az önce boşaldığım için kendimi çok hassas hissediyorum ama o hâlâ çok sert. "Benim için bir kez daha boşalabilirsin, biliyorum yapabilirsin." Başımı hayır anlamında sallıyorum ama o kalçalarını oynatmaya devam ediyor. Neyi sevdiğimi ve beni nasıl domaltacağını bildiğinden, tam doğru noktaya bastırarak girip çıkıyor.

"Lütfen." Bu noktada durması mı yoksa devam etmesi mi gerektiğini bilmeden haykırıyorum. Bacaklarım jöle gibi hissediyor ama bitkin bedenimden bir orgazm daha çıkarmayı başarıyor. "Siktir!" diye haykırıyorum. "Yapamam, daha fazla yapamam."

"Evet, yapabilirsin bebeğim."

Her parçam aşırı uyarılmış ve gergin hissediyor. Dokunuşu neredeyse acı verici ama beni sert ve hızlı bir şekilde sikerken çok, çok iyi. "Benim için tekrar gel, bebeğim. Çılgılık attığını görmek istiyorum."

"Ace, lanet olsun." Bana çarpıyor ve içime başka bir sıcak boşalma akışı bırakıyor ve ben çöküyorum, orgazm omurgamdan yukarı ve aşağı ve çekirdeğime doğru titriyor.

"Vay anasını, Ace. Günaydın ve sana da mutlu Noeller."

Gülüyor. Yüzünü bir ter tabakası kaplıyor ve dudaklarına bir öpücük kondurmak için ağzıyla buluşuyorum. Beni kucaklıyor ve saçlarımı yüzümden uzaklaştırıyor.

"Biliyorsun, söylediklerimde ciddiydim." Gözleri yüzümü arıyor. "Senden bir bebek istiyorum."

Dudaklarımda bir gülümseme beliriyor. Bu noktaya gelebileceğimi hiç düşünmemiştim. Kendimi güvende, mutlu ve aziz hissettiğim bir yere. Beynim ve ben hala her gün birbirimizle savaşıyoruz ama eskisi kadar kötü değil. Bir daha bu noktaya gelebilir miyim bilmiyorum.

daha iyi ama onlara sunabileceğim en iyi şeyi veremediğim sürece bu dünyaya bir çocuk getirmek istemediğimi biliyorum. Zamanla belki bunu başarabilirim.

"Belki bir gün." Dudaklarını dudaklarıma bastırıyor ve kopup göğsüne gömülmeden önce dilim ağzının içinde geziniyor.

Parmaklarım dövmesini ve göğüs kafesindeki dairesel yara izini buluyor. Artık çoğunlukla iyileşmiş durumda ama derisinde onu neredeyse benden alan kurşunun izleri hâlâ duruyor.

"Belki bir gün." İkimiz de tavana bakarken ovuşturarak "Peki. O zamandan önce seni karım yapmalıyım, değil mi?"

Kıkırdıyorum. "Muhtemelen."

Evlilik hakkında konuşmadık, ama birbirimizle birlikte yaşıyoruz, bedenlerimizin ve zihinlerimizin yaşadığımız travmadan iyileşmesine izin veriyoruz. Ve bunu birlikte yapıyoruz. İyileşmek zaman alır. Aceleye getirilebilecek bir şey değil, keşke gidip iki yüz dolar toplayabilsem. Hayat bu şekilde işlemiyor.

"Ne diyorsun? Karım olur musun?" Ona bakıyorum. Kalbimi çalan ve benimle birlikte ateşin içinden geçen bu adama. Ölümün yüzüne bakan ve sırf bana geri dönebilmek için ona orta parmağını gösteren adama.

Dudaklarıma yayılan bir gülümsemeyle ona verebileceğim tek cevabı veriyorum. "Sadece beni cesaretlendirirsen."

Yuvarlanıyor ve yatağın yanındaki çekmeceyi karıştırıyor. "Ne yapıyorsun?" Kaşlarımı çatarak soruyorum.

"Sana yüzük vermeden teklif edeceğimi düşünmedin, değil mi?" Battaniyeyi de yanına alarak geri döner ve iki yanında iki küçük elmasla çevrili göz alıcı bir safir yüzük ortaya çıkar.

"Doğruluk mu cesaret mi, Hazel?" Buz mavisi gözleri güneş ışığında parlayarak soruyor. "Cesaret."

"Benimle evlenmen için sana meydan okuyorum" derken ağzı bir sırıtışa dönüşüyor.

"Anlaştık." Beni yakalıyor, yakıcı ve her şeyi tüketen bir öpücükle ağzımı kendi ağzına götürüyor. Dillerimiz ateşli bir kucaklaşmayla birbirine dolanırken yüzüğü takıyor. Birbirimizden ayrılıyor ve ben artık parmağımı süsleyen mücevhere bakarken görüşüm sarsılıyor ve gözlerim gözyaşı vaadiyle yanmaya başlıyor.

Yüzük kusursuz bir şekilde oturuyor.

"Sen uyurken parmağını ölçtüm." Sanki aklımı okuyormuş gibi itiraf ediyor. Beni bu kadar yakından incelemesi beni şaşırtmadı.

Tabii ki bunu ben uyurken yaptı. Kendi kendime kıkırdıyorum, bazı şeylerin hiç değışmediğini fark ediyorum. Beni uyurken izlemeyi her zaman sevmiştir. Çoğu insan bundan ürkebilir ama bu bana sevildiğimi hissettiriyor. El üstünde tutulduğumu. Nedenini açıklayamıyorum ama öyle hissettiriyor.

"Bu çok güzel. Bayıldım." Mavi mücevherin sabah ışığında nasıl parıldadığına bakarak mırıldanıyorum. Gözümün kenarından küçük bir damla yaş kaçıyor ve kendimi çok mutlu hissediyorum.

"Seni seviyorum." Diyor ve ben ruhumun derinliklerinde başka hiç kimseyle bu kadar mutlu olamayacağımı biliyorum.

"Ben de seni seviyorum." Kırpiklerime yapışan gözyaşlarımla cevap veriyorum.

İkimiz de kırık olabiliriz ama kırık parçalarımız birbirine mükemmel bir şekilde uyarak hasarlı parçalarımızdan güzel bir mozaik oluşturuyor. Onun sayesinde düzelmedim ama o beni daha iyi yapıyor. Ve ben de onu daha iyi hale getiriyorum. Her birimiz diğerini en iyi versiyonu olmaya iterken, diğerini kusurları ve her şeyiyle olduğu gibi kabul ediyoruz.

Bizler hayatta kalanlarız. Travmamızla tanımlanmıyoruz ama ona rağmen gelişiyoruz. Ve bence bundan daha güzel bir aşk olamaz.

Son

OceanofPDF.com

ACKNOWLEDGMENTS

*Öncelikle siz okuyuculara teşekkür etmek istiyorum,
/Ya da bu kitabı almayı seçtiğiniz için. Her
gün okuyabileceğimiz hikayelerle dolup
taşıyoruz ve benimkini seçmenizden onur
duydum.*

*İkinci olarak. Muhteşem kocama teşekkür etmek
istiyorum. Çok zor bir yıl geçirdik ve sen olmasan
burada bunu yapamazdım.*

*/Sen benim ruh eşim ve en iyi arkadaşımsın. Teşekkür ederim.
/Ya da sürünerek bana geri döner.*

*Bu son yıl beni ve ailemi
/Çok şey atlattım ve kimin gerçekten ben olup
kimin olmadığını öğrendim. Bunlar zor derslerdi
ama bu kitabın yapımına da yansılar.
Bitiremeyeceğimi düşündüğüm zamanlar oldu
çünkü sürekli bana ateş ediyorlardı. Tekrar tekrar
/Kendimi gözyaşlarıyla yıkılmış buldum, merak ettim
Hatta yazmaya devam etmeliyim. Ama çünkü o/*

Kocam ve okuyucularım, hayallerimden vazgeçmemeyi kendime borçlu olduğumu hissettim. Yaptığım işi seviyorum. Karakterler ve hikayeler yaratmayı ve onları dünyayla paylaşmayı seviyorum. Uzun zamandır yazar olmanın hayalini kuruyordum ve şimdi bu hayalim gerçek oldu ve çok minnettarım.

Santana'ya da teşekkür etmek istiyorum, Amy, ve Nemmy'ye / ya da beni cehennemin derinliklerine sürüklediğinde destek kaynağı oldukları için teşekkür ederim. /Teşvikiniz ve dostluğunuz için minnettarım.

Dana'ya, travma boşaltma sohbetlerimiz, sonsuz desteğiniz ve / veya her zaman paylaşılacak bir yer olduğunuz için teşekkür ederim.

Arkadaşım Melissa'ya, her zaman yanımda olduğu için teşekkür ederim. Hayatımdaki büyük ve küçük şeyleri önemseyen biri olduğun ve /veya beni kendim olmaya teşvik ettiğin için.

*Çocuklarıma, lütfen kitaplarımı hiç **okumayın**, ama gidip çalışmak için zamana ihtiyacım olduğunda anlayış gösterdiğiniz için teşekkür ederim. Benimle bu kadar gurur seviyorum. Benim hakkımda konuştuğunuzu görmek kalbimi ısıtıyor. Umarım seni ne kadar çok sevdiğimi biliyorsundur.*

Özel kalem müdürüm Anna'ya, bu son birkaç ayı atlatmama yardımcı olduğu, beni cesaretlendirdiği ve yardıma ihtiyacım olan görevleri üstlendiği için teşekkür ederim. Hepinize çok teşekkür ederim.

Oceano/PDF.com

PLAYLIST

HVDES tarafından yalnız bırakıldığımda, köpekbalıkları!

Uninvited by Clovet Mae

Wicked Game by Witchz

Ashley Sienna'dan Pretty In The Dark,

Alissic'ten Ellise Everbody's Dead

Side Effect by FKA Wayne

Victim by Halflives

Dafna'dan Şeytanın Dansı

Buried by UNSECRET, Katie Herzig

Hold Your Breath by Astyria

Losing Hold by Esterly, Austin Jenckes Out

of Control by Oshins, Ross Golan

Son Bir Nefes Yazan: Tommy Profitt, Nicole Serrano

Kontrol Eden: Zoe Wees

Black Lab'den Bu Gece

Cold Cold Cold by Cage The Elephant Afraid

by The Neighbourhood

New Medicine'dan Take Me Away

Steven Rodriguez tarafından

Let It Go (with Lø Spirit) by Chandler Leighton, Lø Spirit Careful

What You Wish For (the doctor said to) by Jack Harris Don't Fear

The Reaper by Baltic House Orchestra

Kendimi Kaybetmek by Mia Baron

Ursine Vulpine, Annaca tarafindan Sensiz

OceanofPDF.com

ABOUT THE AUTHOR

Dakota hevesli bir okuyucu, yazar ve ressamdır. Üç çocuğu, kocası ve husky cinsi köpekleriyle birlikte ABD'de yaşıyor. Boş zamanlarında kocasıyla birlikte Netflix'te dizi izlemeyi seviyor. Ayrıca ailesiyle birlikte yeni ve heyecan verici yerlere seyahat etmekten hoşlanıyor.

OceanofPDF.com

ALSO BY DAKOTA WILDE

Kildale Akademi Serisi

[Cehennem](#)

[Evi Kraliçeleri Evi](#)

[Cehennem Evi Cadılar](#)

[Bayramı Cehennem](#)

[Cehennem Evi](#)

[Hükümdarlığı](#)

Standalones

[Öğretmenimin Kirli Sırrı](#)

[Kuşları](#)

[Besleyin Perili](#)

[Kalpler **Kabus**](#)

Dönümleri

Hallows Korkusu

OceanofPDF.com

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.